

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 74

Dijous, 20 d'abril de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions núm. 83 i 84

Í N D E X

Sessió núm. 83

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2005 (tram. 360-00007/07) (p. 3)

Sessió núm. 84

Projecte de llei

pel qual s'aprova el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals
(tram. 200-00030/07) (p. 20)

Projecte de llei

pel qual s'aprova el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals
(tram. 200-00030/07) (continuació) (p. 20)

Proposició de llei

de creació de la deducció corresponent al tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques pels donatius fets en favor de fundacions, associacions i altres entitats privades sense ànim de lucre, en l'àmbit de la solidaritat i la cooperació al desenvolupament (debat de totalitat)
(tram. 202-00055/07) (p. 33)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la divulgació dels continguts de la Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia amb vista al referèndum (tram. 317-00223/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre el debat sobre el model de societat contingut en el títol primer del Projecte de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00224/07) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre les perspectives immediates de la política catalana
(tram. 317-00227/07) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre l'aplicació de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial (tram. 317-00226/07) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre el compliment dels compromisos del Govern
(tram. 317-00225/07) (p. 43)

→

al Consell Executiu sobre la posada en marxa de les mesures d'estalvi energètic del Pla de l'energia
(tram. 310-00558/07) (retirada) (p. 44)

al Consell Executiu sobre el Pla de desenvolupament rural 2007 (tram. 310-00562/07) (retirada) (p. 44)

al Consell Executiu sobre el Registre de plantacions de fruita dolça de Catalunya
(tram. 310-00563/07) (retirada) (p. 44)

al Consell Executiu sobre la política d'ajuts (tram. 310-00559/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre la publicació del Pla territorial sectorial d'equipaments comercials
(tram. 310-00560/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre els procediments d'adopció internacional per famílies catalanes
(tram. 310-00561/07) (p. 46)

Proposició de llei

d'implantació d'una deducció per despeses sanitàries en l'impost sobre la renda de les persones físiques
(debat de totalitat) (tram. 202-00071/07) (p. 47)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el contenció relatiu al patrimoni artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal
(tram. 300-01030/07) (p. 58)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya (tram. 300-01031/07) (p. 58)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el turisme (tram. 302-00171/07) (p. 62)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el model de relacions de l'àmbit del conseller
primer amb el personal de l'Administració de la Generalitat (tram. 302-00172/07) (p. 66)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de sanitat
(tram. 302-00173/07) (p. 71)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica de Catalunya
(tram. 302-00174/07) (p. 75)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 83

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, les secretàries primera i segona, el secretari tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia i les conselleres d'Interior, de Cultura i de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2005 (tram. 360-00007/07). Síndic de Greuges. Presentació de l'Informe (Informe, BOPC, 306, 7).

El president

Comença la sessió.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2005 (tram. 360-00007/07)

Aquesta sessió és específica per a l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 2005. D'acord amb l'article 159.3 del Reglament, fa la presentació del resum general de l'Informe anual el síndic de greuges, l'il·lustre senyor Rafael Ribó i Massó.

El síndic de greuges (Sr. Rafael Ribó i Massó)

President, senyores i senyors diputats, membres del Govern, els prometo que faré un esforç de màxima concentració i brevetat en la presentació de l'Informe, perquè entenc avui que ses senyories poden estar amoïnats per molts altres afers de la vida política catalana.

Tenen totes i tots a la seva disposició, des del 24 de febrer d'enguany, l'Informe del Síndic de Greuges de Catalunya i la liquidació del pressupost de l'any 2005, tal com estableix la Llei. I l'anem a presentar i a debatre en Ple d'acord amb la nova normativa d'aquesta cambra, amb el nou Reglament, que ha provocat canvis en el calendari i en la mateixa regulació del debat. Ja deuen saber totes les diputades i diputats que hem fet ja quatre debats, en dos dies, en la Comissió del Síndic de Greuges, el 24 de març i el 5 d'abril, i avui fem aquest Ple, i que, per tant, essent segurament la primera cambra d'arreu de l'Estat espanyol que rep per calendari l'Informe de l'any anterior per part del síndic o defensor, també anem complint els terminis perquè això sigui més adient amb un principi de celeritat i actualitat.

La regulació, l'haurem d'anar ajustant als casos pràctics. En els mateixos debats en comissió sortia la demanda o suggeriment per part de la pràctica totalitat dels grups que penséssim com donar més especificitat als debats, de fer-los més monogràfics, per poder tenir més capacitat d'entrar-hi a fons. Déu n'hi doret com, amb el mosaic de les quatre sessions, s'hi va poder entrar; però, així i tot, es constatava això. Crec que val la pena que ho tinguem en compte per a anys propers.

I jo també demanaria que anéssim avançant en la implicació del Parlament en la tasca del síndic de greuges i

de tota la institució que em toca representar, tant pel que fa als informes anuals, als informes monogràfics, a les resolucions concretes; la nostra relació amb l'acabada de néixer Comissió de Peticions d'aquesta cambra; la transformació de suggeriments i recomanacions del Síndic en proposicions no de llei; el recordatori d'informes anteriors d'anys passats, per anar seguint una línia de coresponsabilització en la tasca de millorar l'Administració. En definitiva, els demanem una major assumpció per part de la cambra, per part del Govern, per descomptat, i per part de les administracions en general, de les recomanacions del Síndic de Greuges, com demanem –permetin-me que ho digui, i a més aprofitant la presència aquí d'una honorabilíssima representació de síndics locals– major atenció per part de les administracions al paper de tots i totes les meves i els meus col·legues que han de dur a terme aquesta tasca.

En propers informes estem pensant plantejar-nos també un apartat de seguiment sobre els treballs del Parlament respecte al que realitza el mateix Síndic de Greuges. I demanaríem al Parlament que per a propers debats poguéssim també resoldre un tema tan senzill, logístic, com és el canvi en l'hemicicle, atès que a partir que el Reglament ja dona un paper més actiu al síndic en el debat, en el sentit de participar en el debat, que pogués tenir presència en el mateix hemicicle no pas com un convidat –tampoc com un membre del banc del Govern, i menys avui, que es pensarien que pretenc alguna conselleria, i res més lluny de la intenció del síndic de greuges–, sinó com a cosa natural d'acord amb els canvis que s'han anat realitzant en el Reglament.

L'Informe, tal com obliga la Llei, té totes les queixes que han arribat a la institució, les actuacions d'ofici que ha impulsat la institució; assenyalava els problemes més importants que hem detectat; hem assenyalat també en l'Informe les recomanacions i suggeriments que ens semblen més alliçonadors, i tenen la informació completa que demana la Llei en l'Informe, en el CD que l'acompanya, amb totes les estadístiques i amb tot el material de suport que hem intentat sumar en el que s'ha tramès al Parlament.

Vull recordar que és el material de l'any 2005. No és el material que toca temes de rabiosa actualitat, malgrat algunes pressions, diguem-ne, comunicatives que rebem. Ara, no puc deixar d'assenyalar que, malauradament, algunes de les denúncies fetes fa mesos a l'Informe han esdevingut temes d'actualitat, com mancances en el sistema de protecció o regulació de determinades etapes de formació. En parlarem tot seguit, com toca al Síndic davant del Parlament, a qui ha de retre comptes.

També vull precisar que són els temes que arriben al Síndic. Algun diputat, en comissió, ens assenyalava altres problemes que no estaven en l'Informe i que eren problemes d'interès social. El Síndic ha d'informar sobre allò en què treballa com a síndic. O sigui, preciso que el nostre Informe no és l'estat dels drets a Catalunya, perquè això no és tot el que pot arribar al Síndic de Greuges, sinó l'estat d'aquells drets que han significat queixes de persones a Catalunya o actuacions d'ofici des del Síndic de Greuges de Catalunya.

En aquesta presentació els presentaré el material en quatre apartats, d'una forma una mica diferent de la que hem

treballat en comissió i de com està en la sistemàtica de l'Informe: primer, m'agradaria sintetitzar-los què és el que arriba o el que ha arribat al Síndic de Greuges l'any 2005 i què hem promogut; en segon lloc, com han respost les administracions; en tercer lloc, què hem fet i hem suggerit des de la institució del Síndic de Greuges, i en quart lloc, què s'ha resolt, quan entre tots hem estat útils i funcionals en aquesta relació Síndic - administracions.

Què és el que arriba, què és el que ha arribat al Síndic. No estem encara capacitats –i espero que ho estarem aviat– per donar-los un retrat sociològic de les persones que s'adrecen al Síndic. Anem a aprofundir estudis respecte a això, possiblement un qüestionari de la gent que se'ns adreça... Sí que ja podem entreveure que són queixes que tenen una tendència a sorgir més de l'àrea metropolitana que no pas de la resta del país, més segurament d'un ambient urbà que no pas rural –ho dic molt prudentment– i, sobretot, que encara tenim una gran càrrega de recollir els possibles atemptats contra drets o lesions de drets en els sectors més exclosos, que, si bé arriben puntualment en circumstàncies dramàtiques, ni molt menys reflecteixen els desequilibris que hi puguin haver al nostre país.

Hem tingut el 2005 8.373 actuacions, iniciades el 2005, amb queixes, actuacions d'ofici i consultes; ho tenen a l'Informe. Representa un creixement global de vora del 60 per cent respecte a l'any 2004. I amb temàtiques, com sempre, presidides per la qüestió de l'Administració pública en general –més d'un 20 per cent–, de seguretat ciutadana, i després temes referits a justícia, d'urbanisme, de medi ambient, de consum –vaig seguint l'ordre del nombre de queixes–, de serveis socials, de sanitat, d'infància i adolescència...

Hem promogut actuacions d'ofici en primer lloc adreçades a col·lectius amb necessitats especials de protecció, serveis socials, seguint les línies d'actuació a les quals es va comprometre aquest síndic en iniciar el seu mandat, com ha estat l'informe «Sense llars», o el tema de residències de gent gran, o l'Informe sobre menors immigrants no acompanyats. En segon lloc, actuacions adreçades als drets socials i principis rectors dels poders públics, posant èmfasi que hem d'anar a objectivar al màxim el dret subjectiu a un dret social, com són tots els temes que es refereixen, per exemple, a la conciliació de la vida familiar i laboral, a temes de medi ambient. I hem fet actuacions d'ofici també en temes relacionats amb la bona administració, bàsicament a l'entorn dels drets dels grups municipals en la seva participació als ajuntaments.

I hem rebut un gran nombre de consultes sobre consum, sobre l'Administració pública, sobre seguretat ciutadana i justícia... I un any més hem d'assenyalar que hem rebut una part de consultes, vora un 27 per cent, de temes privats o inconcrets, que també hem intentat atendre, dirigint-los al lloc on puguin ser solucionats.

En general, l'increment de les consultes ens fa recomanar a aquest Parlament que s'impulsin les administracions perquè habilitin més serveis per atendre les consultes de les persones i que no es caigui en la temptació de desviar cap al Síndic les consultes que hauria de respondre la corresponent oficina d'atenció a l'usuari. Ens fa dir en aquest Parlament que des del Síndic, en la me-

sura dels nostres mitjans, atendrem a tothom i l'orientarem, fugirem del «no ho sé», «vagi vostè a un altre lloc» –el *vuelva usted mañana*, per dir-ho en un pla una mica esquemàtic–, o fugir d'una cosa molt elemental que presidirà constantment aquesta actuació: cal escoltar i cal informar.

I també dir-los que, si bé han augmentat molt les queixes –que pot ser provocat també per una major difusió de la institució–, també estem, com demostrarem en les xifres de l'Informe, donant molt més rigor al tractament de les queixes.

Què s'expressa en aquestes queixes? Doncs, s'expressa un conjunt de temàtiques que estan presidides per una paraula molt senzilla: la queixa davant de la *burocràcia* –ho dic amb els termes més descriptius i, per tant, també més telegràfics–, la queixa que «no m'escolten», que «no m'informen», que «no em responen», que «no em rescabalen», que «no em serveixen». I tots som servidors de les persones.

La llista temàtica és molt variada. Per al nostre interès jo assenyalaria, doncs, temàtiques a l'entorn de la gent gran i dels seus drets –el col·lectiu creixent més important a Catalunya–; a l'entorn de temes dels drets d'aquells subjectes que a vegades sembla que no els considerem com a tals subjectes de drets: els infants; a l'entorn de la bona educació, de l'atenció a la salut, de qüestions que poden semblar «novedoses» però que creixen percentualment de forma significativa, com l'ordenació del territori o com els drets dels consumidors.

Jo voldria fer una especial referència, en aquest repàs del que ens arriba al Síndic, a un tema que per nosaltres és molt sensible: les preocupacions sobre les polítiques de normalització lingüística. És un percentatge molt reduït, el que arriba al Síndic com a queixa en aquest camp: menys d'un 1 per cent. I tres quartes parts d'aquest 1 per cent és de gent que es queixa de no poder usar el català en la vida pública. El 2005 augmenta el nombre de consultes, també bàsicament en aquestes proporcions. I des d'aquesta institució volem dir que no detectem l'existència d'un clima de crispació ni de confrontació per l'ús de les llengües oficials a Catalunya. Nosaltres, des de la institució, atenem amb rigor totes les queixes lingüístiques, i orientem fins i tot queixes que són de caràcter privat en temes lingüístics, com ho fem en les altres, i podem afirmar molt planerament que a Catalunya hi ha una bona convivència social, sense afectació categòrica de conflictes lingüístics.

També vull subratllar en aquest apartat, encara, el tema de la participació. Creixen les queixes que demanen més canals de participació. Creixen en el camp de l'urbanisme, per exemple, i en general de l'ordenació del territori. El Síndic té molt poc a dir sobre el poder discrecional de les administracions a l'hora de decidir tal o tal infraestructura; sí sobre el procediment i l'observança del procediment, de la legalitat i de com es recullen o no les al·legacions que puguin fer les persones sobre aquelles decisions.

Els veïns, a Catalunya, se senten cada cop més involucrats en l'ordenació territorial i urbanística. Creix l'interès per saber equilibrar i poder influir a equilibrar el desenvolupament social i econòmic amb la preservació dels valors naturals i culturals. Les persones interessa-

des demanen més participació en l'elaboració dels instruments municipals de planejament. De vegades amb un conflicte d'interessos, com s'ha vist en grans infraestructures, com s'ha vist en equipaments, en temes que semblen aparentment nocius o en temes que poden ser directament nocius, com és l'agressió al dret al silenci.

Nosaltres considerem que cal explorar formes de participació. Cal anar més enllà en la informació en àmbits perquè la gent pugui seguir el compliment dels objectius que se'ls ha explicat sobre les mesures que es prenen, que cal obrir nous canals de recollida de suggeriments, que cal posar més imaginació per motivar l'interès general abans d'aprovar inicialment plans. Tot això, òbviament –i ho subratllo–, sense abdicar de la responsabilitat de decidir per part dels legítims representants, que per això han estat elegits.

Des del Síndic hem agafat encara amb més força la tasca de fer pedagogia social, perquè les persones a Catalunya entenguin i acceptin que hi ha un conjunt d'equipaments que s'han d'ubicar en el territori: centres penitenciaris, casernes de mossos d'esquadra, plantes de tractament de residus, etcètera. I que, per tant, hi ha uns drets i hi han uns deures. I hem respost queixes, categòricament, per no donar el més mínim espai a fugir d'aquesta responsabilitat social, però no és obstacle per insistir a les administracions que cal obrir encara més la participació, també a les institucions democràtiques entre els representants. Al Síndic arriben queixes d'ajuntaments de tots els colors polítics, dels grups de l'oposició, que no se'ls té prou en compte per a la seva tasca democràtica. En el dret d'obtenció de còpies... Hem fet una actuació d'ofici, per exemple, per esbrinar quin és el parer del Departament de Governació i Administracions Públiques sobre aquests temes, o a la incorporació de punts de l'ordre del dia a les sessions, o en el fet de ser més plurals..., o en el fet de ser, no més plurals, en el fet de ser plurals a l'hora de publicar revistes d'informació per part de les corporacions, i no privar l'accés a aquests instruments dels grups que no estan en els equips de Govern.

Com han contestat, com han respost les administracions? Dit d'una altra forma, en terminologia de síndics, de defensors, com quan hi ha una bona o una mala administració a Catalunya?

Vull començar per criticar el mateix Síndic de Greuges. A la institució Síndic continuem encara amb defectes de mala administració: no som encara prou ràpids en la resposta de les demandes que ens arriben i ens cal incrementar mitjans tecnològics, informàtics, previsions de reducció de terminis, i, sobretot, incrementar la qualitat del nostre servei de cara a les persones.

Els puc dir que hem disminuït la resposta de les administracions de tres mesos a dos mesos al llarg del 2005, i que hem articulat mesures com ja no reiterar per escrit, no arribant a les administracions un reguitzell de cartes insistint, en l'època de l'*online*, i demanant que s'atenguin les peticions del Síndic. Hem utilitzat mètodes molt més directes: visites presencials. Intentarem externalitzar molt més encara la institució, per reduir, si pot ser, aquests dos mesos a un mes, com ja aconseguim en el cas d'algunes administracions, per incrementar –deixin-m'ho dir, encara que pugui ser una pa-

raula una mica aparentment amenaçadora– la pressió, perquè, si no, el Síndic no pot actuar, no pot decidir amb coneixement, i, per tant, deixem la persona, tingui raó o no, desatesa en la seva demanda.

Nosaltres valorem positivament les nostres relacions amb les administracions. Els departaments de la Generalitat ens han contestat de manera puntual i ràpida les demandes d'informació. En alguns casos els hem hagut de recordar telefònicament que cal una informació necessària per estudiar tal i tal problema. En el cas de l'Administració local, ja és més heterogènia la pauta de resposta. Evidentment que els municipis petits, on es fa palesa la insuficiència de recursos, poden tenir més dificultats a l'hora d'aquestes respostes. Ara bé, davant de la demora o la insuficiència en la resposta d'ajuntaments de localitats mitjanes o grans municipis, considerem, des del Síndic, que cal una iniciativa política de tots els equips, de tots els grups, perquè hom s'esmerci més a l'hora de complir amb el deure legal de col·laboració.

En general, tant els departaments del Govern com les administracions locals poden, en ocasions, donar respostes sense contraargumentar. Quan hi ha una resolució rigorosa, seriosa, sobre el marc legal i els drets que es reclamen, no contraargumentar i respondre, purament i simplement, com un formulari, s'obstrueix la tasca del Síndic de Greuges. I també vull destacar que, de vegades, no se'ns comunica quina decisió adopta l'Administració a partir del nostre suggeriment, i hem d'anar nosaltres darrere perquè se'ns expliqui, i, fins i tot, a veure si s'ha fet tal i tal canvi, i especialment quan són canvis amb proposicions de modificació normativa. I és una pèrdua de temps que podríem estalviar-nos si hi hagués una major celeritat respecte a això.

En l'Informe hi trobaran, com obliga la Llei, llistades les administracions no col·laboradores. He de dir que cada vegada és un nombre més reduït, que, fins i tot, en alguns casos acumulen una actitud resistent a col·laborar, per manca de resposta o per manca d'actuació.

Hi ha, en primer lloc, administracions que en diem que «parcialment no col·laboren», són 6 casos: 3 d'un ajuntament, 2 d'un altre i 1 d'un altre. Hi ha 7 casos de «manca total de col·laboració»: 6 d'un ajuntament i 1 d'un altre. Clar, són nombres molt reduïts, si pensem en els 950 i escaig municipis que hi ha a Catalunya. Hi han casos d'administracions que no segueixen..., en diem «no seguidors dels suggeriments del Síndic», malgrat estar apuntalats en tot el conjunt d'argumentacions basat en l'ordenament legal. És l'àmbit més imprecís de poder determinar qui té la raó. De vegades és paraula davant de paraula, però, de vegades, l'estadística o un sentit elemental de seny ens diu que no pot ser que algú no s'equivocui mai, per més administració que sigui.

I hi ha, finalment, administracions –que jo en dic, carinyosament, bumerangs– que ens diuen que faran el que els hem dit que han de fer i, *a posteriori*, ens retorna la queixa perquè hi ha hagut un adormir-se o un gronxar-se en aplicar allò que s'ha admès que s'havia d'aplicar: «Ho farem», i després no es fa. També els he de dir que nosaltres articulem, a partir d'enguany, un departament específic de seguiment per, també, poder discutir i treballar aquests casos.

Què és el que hem fet des del Síndic? Hem fet de controladors i hem fet de col·laboradors. Volem millorar l'Administració. Volem combatre la mala Administració. Volem proposar mesures. Volem contribuir a garantir els drets de la gent. I hem fet recomanacions individuals, hem fet recomanacions col·lectives. Els donaré exemples —exemples emblemàtics, ben actuals—, que estan extensament desenvolupats a l'Informe, i segurament els els posaré per l'ordre d'importància que en aquest Síndic tenen, aquests exemples.

Primer, tot l'apartat del sistema de protecció a la infància a Catalunya. Hem treballat demanant a l'Administració sensibles millores en les actuacions protectores: són competència de l'Administració de Catalunya. Veiem que hi han queixes reals, motivades i certes sobre el procés d'estudi i valoració de la situació de risc dels infants, pels retards, per l'allargassament dels processos, pels divorcis que poden provocar situacions dramàtiques, sobre la disconformitat en les propostes tècniques o amb els recursos alternatius al nucli familiar. Tenim professionals molt bons en el sistema de protecció, però els tenim sobrecarregats per fer la tasca que cada vegada serà més important i creixent a Catalunya. Segurament els tenim poc coordinats. I en parlem, a l'Informe, i en parlarem aviat sobre altres qüestions que ja van més enllà de l'Informe 2005. I segurament ens cal major celeritat en aquest sistema de protecció.

En un altre ordre de coses, encara en el món dels menors, volem subratllar de l'Informe que considerem que cal millorar dependències com les de l'Oficina d'Atenció al Menor i la Unitat Central del Menor, que estan en el mateix edifici. És incompatible, amb les condicions materials i el funcionament a les quals actualment es troben, garantir seriosament els drets d'aquest col·lectiu. I considerem que això hauria de ser objecte d'una consideració urgent: cal anar a una remodelació a fons, coordinada. I amb això estem amb diàleg amb els departaments implicats, perquè aviat puguem veure resultats.

I em refereixo, encara en el món dels infants i dels menors, a un tema específic que afecta l'educació. Els recordo que els estic assenyalant el més emblemàtic, no vull dir que amb això esgotem tal i tal temàtica. I em refereixo especialment a l'etapa zero - tres anys. Ens arriben dues grans preocupacions: pel nombre encara insuficient de places en aquesta franja i per la qualitat de l'atenció que es presta en aquesta franja. Però, sobretot, pels forats que tenim en la normativa que regula aquesta franja, sigui l'oficial, sigui la pública, sigui la privada, sigui la que està fora de consideració com a tal. El problema s'agreuja quan es tracta de recursos no autoritzats pel Departament d'Educació i que, com ja es va advertir en l'Informe anterior, funcionen amb llicències municipals d'activitats diverses, però que són, a la pràctica, veritables llars d'infants.

Si són reconegudes com a tals llars d'infants, cal disposar amb força d'un pla d'inspecció veritable i sistemàtic. Si s'emparen en altres definicions, senyores i senyors diputats, el Govern de Catalunya i els ajuntaments han d'acordar sistemes d'informació i control. Sembla..., semblaria —i en diàleg estem amb aquest Departament— que el Departament d'Educació no és exactament el competent en aquesta matèria, però és un problema a

resoldre pel Govern de Catalunya. Si vostès agafen l'encara Decret vigent 222/1996, de Benestar i Família, veuran que defineix uns determinats espais, no els regula. I estem pendents d'aquesta normativa, amb una queixa creixent per part dels professionals, dels que volen, de debò, un bon sistema en aquesta franja. Cal disposar, tan aviat com sigui possible, d'una regulació.

Emblemàtic és tot el que hi ha a l'entorn d'habitatge. Avui assenyalaré una qüestió molt concreta. Ens han arribat queixes sobre la pressuposada existència d'habitatges de titularitat pública desocupats; queixes que fa gent, que, com a detectius, al mateix temps que han fet la petició a l'habitatge, indaguen i intenten demostrar —i creiem que a vegades ho demostren— que allà hi han habitatges buits de titularitat pública.

Nosaltres, treballant aquest tema a fons, insistim i recomanem la creació urgent del registre unificat de sol·licitants d'habitatge protegit que la Generalitat de Catalunya ha de posar en marxa i tenia previst posar en marxa.

Hem treballat també de forma emblemàtica, en aquest repàs de qüestions, aspectes que afecten directament el cor del sistema dels serveis socials; especialment voldria assenyalar el dèficit de places residencials o l'escassetat de programes alternatius en aquest dèficit. Nosaltres coincidim amb qui, des de la definició de polítiques públiques, ens diu que l'acolliment residencial no hauria de ser ni l'únic, ni el primer recurs que s'utilitzés per atendre les persones grans, però fem palès que aquest continua sent l'eix del sistema d'atenció i és insuficient, igual que ho són les mesures alternatives.

Entenem els problemes pressupostaris, però amb un avenç, com dèiem, de l'objectivació dels drets socials, aquest és un tema creixent i transcendent, i més quan, biològicament —ho acabem de conèixer amb les darreríssimes xifres—, aquest col·lectiu anirà creixent.

Troblem a faltar manca d'equips de valoració i hem obert una actuació d'ofici sobre els criteris de valoració de la discapacitat. Sabem que l'Administració estatal determina el grau d'invalidesa per a activitat laboral, però és l'autonòmica la que determina el grau de discapacitat, d'acord amb barems del Decret 71/1999. S'han de dotar més, aquests equips, per realitzar la seva tasca. I si mirem encara en aquest camp, els retards, que provoquen situacions familiars realment dramàtiques: de gent que necessita ingressar amb problemes de salut mental o amb problemes molt greus de salut, o que, de vegades —i perdonin l'exemple, per més que els pugui sonar ja a «culebró» televisiu—, d'aquell que rep la confirmació quan fa mesos que és mort.

I, en aquest camp, nosaltres hem treballat també l'exclusió, directament, com demostra l'Informe que vàrem presentar en el Parlament, del 2005, sobre els sense llars i sobre les polítiques que cal fer per combatre l'exclusió social. Anant a les causes. Recordin com es va cremar una exsecretària de direcció en un caixer automàtic de la ciutat de Barcelona. No estem parlant de pobresa a la clàssica, ni de migracions ni d'altres factors que de vegades s'havien posat en aquest esquema. Estem parlant de persones que se'ls trenca el projecte de vida i que requereixen polítiques individuals de seguiment, amb una gran coordinació entre els diversos departaments.

Hem treballat també temàtiques que afecten el dret a la salut; molt concretament en el tema reiteratiu de les llistes d'espera en consulta, en diagnòstic o a intervenció. Hem obert una actuació d'ofici per conèixer a fons i de forma actualitzada el nombre de persones en llista d'espera per a intervencions quirúrgiques en els centres de la xarxa hospitalària, o quines previsions hi han de modificar o d'ampliar el nombre de procediments quirúrgics amb un temps de garantia. Som conscients que a mesura que s'incrementen els mitjans, fins i tot es provoca un increment en la demanda i que estem retallant, a poc a poc, el divorci en aquest camp. I encara en aquest camp, voldria significar actuacions que hem fet sobre atenció hospitalària, amb visites a alguns centres hospitalaris, i sobre l'atenció d'urgències, com vàrem fer a un dels centres més importants de Catalunya, al Servei d'Urgències de l'Hospital General de la Vall d'Hebron, i que l'Administració sap perfectament de les nostres recomanacions sobre aquesta qüestió.

També és emblemàtic parlar-los de les queixes que ens arriben sobre els impostos. S'ha donat prou publicitat a la nostra reflexió sobre el divorci entre notificació, en un moment, en un altre, dels gravàmens o les sancions. Voldria estendre'm –i voldria fer honor al que he dit que seria al màxim de concentrat– a temes que ens amoïnen dels impostos, com per exemple no haver resolt encara –i això és un tema estatal– el carregar amb IVA les residències de la gent gran. I si cal distingir-ho, distingim-ho, quines són autèntiques residències d'alt nivell i que són més hoteleria, però quines són equipaments socials necessaris, que és un absurd que contribueixin com un hotel. O coses que afecten taxes municipals, que han estat molt desigualment aplicades i, segons el Síndic, encara sense suficient basament de memòries econòmiques, com són la recollida de residus i el canvi que hi ha hagut a partir de l'abandonament de la política de gravar-ho amb l'IBI.

Voldria, per acabar aquest apartat de les qüestions que nosaltres hem realitzat, telegràficament, posar tres elements damunt de la taula. Enguany, pel que afecta el sistema penitenciari, insistiria molt en quelcom com és donar treball penitenciari a tots els interns i internes que ho demanin. Anar reduint el nombre de persones desocupades que hi ha entre la població total interna, amb salaris més dignes, amb millorar la preparació professional. A tenir en compte que cal segurament, més enllà del Pla d'infraestructures, emprendre mesures aquí o allà sobre qüestions que afecten determinats marcs legals, que estan pervertint l'estada en el sistema penitenciari.

Penúltim, hem rebut, com he dit al principi, de forma significativa un creixement de queixes sobre els temes de medi ambient. Voldria assenyalar-los molt especialment la contaminació dels aqüífers amb l'aigua de boca, de consum humà. I com el síndic ha treballat demanant a l'Administració que s'informi durant les vint-i-quatre hores següents a la detecció d'una situació per part de l'autoritat sanitària els potencials consumidors, com és els materials transgènics. Sabem pel Departament, se'ns respon que s'està preparant un decret, que sembla ser que està passant pels seus *rifirrafes* –ho dic sense cap mena de transcendència actualíssima–, però que apunta la creació d'un registre de cultius genèticament modificats a Catalunya.

I com a última qüestió –última en aquesta telegràfica exposició– tot el treball que hem fet en qüestions referides a les migracions, on encara hem de continuar dient: calen processos normals, no excepcionals, més clars i amb majors mitjans. Adverteixo que ja a l'any 2005 detectem un nombre importantíssim de queixes sobre el que en podríem dir drets que no estan definits. I ho diré amb un exemple que motiva moltes queixes: l'accés a la xarxa d'internet, i que caldrà que les administracions i els legisladors corresponents, a molts nivells, començant per l'europeu, siguin potser..., estiguin més atents a una demanda d'un bé que té una utilitat que comença a ser ja universal.

Com quan entre tots hem estat útils i funcionals. Els he dit que nosaltres anem a pujar el llistó en el tema de la qualitat i del rigor. Sàpiguen que al 2005 hem rebutjat més d'un 20 per cent de les queixes que ens han arribat a la institució perquè hem considerat que no érem competents per entrar en aquella matèria. Les hem adreçat on calgués, però les hem rebutjat. Sàpiguen que al 2005, de la resta, d'aquest 78 o 79 per cent, un 35 per cent del 100 per cent total –un 35 per cent–, una vegada estudiades, hem decidit que l'Administració havia actuat correctament. Encara, de la resta, que ja és menys del 50 per cent, vora un 10 o un 11 per cent ha anat ja, per col·laboració i per competència, a altres defensories; o al Defensor del Pueblo o a síndics locals, posant en marxa el mecanisme que tenim de col·laboració estreta amb aquests. I el que ens queda com a Síndic de Greuges, sàpiguen que allò que ens queda, que hem investigat perquè hem cregut que la persona tenia raó, en un 95 per cent dels casos l'Administració ens ha donat la raó. I per això hem pogut, per exemple, aconseguir que interns canviïn de centre, que pares puguin matricular els seus fills, que s'escurcin retards procedimentals en els ajuts socials, que es donin ajuts a determinades persones dependents.

Però aquest síndic vol deixar molt clar que cada vegada més, sense deixar d'atendre cap queixa individual, posa l'objectiu que d'un cas busquem la categoria que pugui afectar molta més gent, de forma que totes les persones puguin tenir els mateixos drets, que aconseguim una millora global del procediment. Em felicito, per exemple, per començar amb exemples col·lectius, em felicito i els felicito que aquest Parlament votés una proposició no de llei agafant pràcticament les recomanacions del Síndic de Greuges sobre l'informe dels sense llar, i que són mandats polítics per impulsar l'Administració, i que anem a donar passes per solucionar aquest tema.

Hem aconseguit que propostes de modificació normativa vagin endavant. Un tema tan difícil com la protecció dels menors en processos judicials, que vam haver de remetre al Defensor del Pueblo, als grups parlamentaris catalans que actuen a les Corts Generals, i que va arribar al propi Ministeri de Justícia, està ja en debat en la reforma de la Llei penal del menor, està ja en debat amb proposicions no de llei conjuntes i va avançant perquè es pugui equilibrar la presumpció d'innocència i la no victimització dels menors implicats en aquests casos, sempre sota la comprovació del principi de contradicció.

Hem avançat en qüestions que afecten els discapacitats. Hem aconseguit l'exempció de les taxes per a la inscripció en processos selectius que convoqui l'Administració de la Generalitat i els ens locals per a les persones amb grau de discapacitat igual o superior al 33 per cent. Hem aconseguit que l'Autoritat del Transport estudiï la possibilitat de títols integrats amb bonificació per als col·lectius discapacitats. Hem aconseguit que es tingui en compte que la mobilitat dels discapacitats significa vehicles adequats, com pot ser ja les previsions i els acords que s'han pres sobre els taxis.

Hem avançat a contribuir a combatre allò que afecta un dret tan elemental com és el dret al silenci o el dret al descans. I els podria assenyalar accions emblemàtiques del síndic que l'Administració ha tingut en compte en punts molt importants de les concentracions urbanes de Catalunya.

Hem aconseguit que les subvencions que rebien els represaliats pel franquisme pel temps presó tinguin ja la possibilitat de ser demanades en termini obert, sense l'absurd de tancar un termini a persones que, a més, biològicament van desapareixent. I també que, a partir de l'actuació del Parlament i del Govern central, es tingui en compte que no haurien de tributar en l'impost de la renda de les persones físiques. Vàrem batallar amb força en aquesta segona dimensió. Primer vam tenir un rebutj com a resposta, però és evident que ja s'ha acceptat tàcitament quan la Llei 30/2005, del 29 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat ja posa un compromís del Govern en el termini de dos mesos, i ja es parla d'indemnitzacions per a les futures subvencions i una ajuda adreçada a compensar la càrrega tributària de les que han rebut percepcions.

Senyores i senyors diputats, unes consideracions finals per acabar aquesta presentació. Ens queden moltes coses a fer des del Síndic de Greuges. Sabem la cura en un tema tan important, com tots els capítols, del que és la reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i les seves institucions com hi han de quedar reflectides.

Sabem la seva atenció, si més no dels membres del Govern, sobre una demanda tan senzilla per part nostra: que estem comprimits, ens falta més espai.

Vull assenyalar-los el que és una línia política gruixuda que volem apuntar per a l'any 2006, la descentralització del Síndic de Greuges. Sovintejar encara més les nostres sortides en col·lectiu, com a institució, o de forma individual, per tots els territoris de Catalunya. L'aplicació de tecnologies, com pot ser la videoconferència, perquè ningú a més de cinquanta quilòmetres no pugui disposar d'un servei d'atenció des del Síndic de Greuges.

Hem emprès, com saben vostès, campanyes de divulgació per fer conèixer la institució. La institució del Síndic de Greuges de Catalunya i, de retruc, la institució de tots els defensors i síndics que hi han a Catalunya, amb una imatge corporativa nova.

Hem potenciat el que és l'intercanvi d'experiències amb els altres defensors arreu de l'Estat i internacionals. Sàpiguen que és voluntat d'aquest síndic aprendre molt de gent que ens porta molts anys d'avantatge en aquest camp; per això hem anat a la casa mare, a l'Ombudsman de Suècia, del qual se celebraran dos-cents

anys d'aquí tres anys, o hem intercanviat amb l'Ombudsman d'Àustria o amb el de Portugal; estem participant al màxim en els fòrums internacionals. I hem «mimat» la continuïtat d'una tasca que va començar el meu predecessor, el síndic Anton Cañellas, que és la cooperació internacional des del Síndic de Greuges, amb un projecte d'assistència jurídica gratuïta a Sèrbia i amb un projecte de potenciació de l'Ombudsman a Bòsnia-Hercegovina, projecte que coneixen les diputades i diputats de la Comissió del Síndic, que ens varen poder acompanyar en un dels viatges de treball sobre el tema. Hem participat, i demanem ampliar aquesta participació, en altres projectes que signifiquin que democràcies ja consolidades com la nostra ajudem en territoris molt inestables a també institucionalitzar instruments de garanties de drets.

Senyores i senyors diputats, els agraeixo la seva atenció. Agraeixo molt especialment l'esplèndid treball que estan realitzant diputades i diputats de la Comissió del Síndic. I –ho saben perfectament i ja els ho vaig dir des del primer dia– és voluntat d'aquest síndic que la Comissió del Síndic de Greuges no sigui mai una «maria» de la casa, sinó que sigui l'estendard de l'impuls dels drets i també de la pedagogia dels deures.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, síndic. I després de la intervenció del síndic, poden fixar posició els grups parlamentaris. Per fer-ho, té la paraula en primer lloc el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Síndic, consellers... El nostre Grup, especialment els diputats que hem llegit l'Informe del 2005, el felicitem, síndic, a vostè i al seu Grup, per la tasca realitzada durant l'any 2005. El primer any tot sencer en què la institució del Síndic ha estat conduïda per vostè, senyor Ribó. Un gran esforç per apropar al ciutadà la institució, per fer-hi fusió institucional són en part les causes del gran increment de la quantitat d'intervencions. No crec que sigui, per això, el moment de perdre'ns en nombres, percentatges. Destaca un augment notable de queixes consultes, actuacions d'ofici, actuacions del Servei d'Atenció a les Persones, siguin presencials o mitjançant conversa telefònica. L'estructura de l'informe és molt correcta, amb exemples destacats de les queixes formulades, segons la temàtica, i un examen exhaustiu de la legislació reguladora, amb propostes força aclaridores i assenyades.

Destaquem –estem d'acord amb el síndic– la tasca seriosa de la cooperació internacional, amb Sèrbia o amb Bòsnia, de la qual els diputats de la Comissió en vam ser testimonis.

No és el moment d'enfarfegar amb números, però clarament hi ha un número que és molt clar, que fóra interessant de treballar-lo, que és el punt d'inflexió que s'ha donat a l'any 2005. L'Administració autonòmica acumula el 44 per cent dels casos de les queixes, con-

sultes i altres activitats del Síndic. Per contra, l'Administració local acumula el 33,9 per cent. És el primer any en què l'Administració autonòmica acumula més queixes i consultes que no pas l'Administració local. Jo diria que això és difícil, perquè els que som alcaldes sabem que la queixa..., o sigui que els ajuntaments i els alcaldes tenim pràcticament la culpa de tot, fins i tot que no es cobri una subvenció de la Generalitat.

Bé, exactament què ha passat en aquest país? Hi ha hagut un canvi. Però un canvi a on i per a què en el Govern de la Generalitat?

Parlem de polítiques socials; no podem pas parlar de tot, i, per tant, centraré la meua intervenció en polítiques socials, medi ambient, consum i un parell de propostes.

La manca de places geriàtriques continua centrant bona part de les queixes que rep la institució del Síndic, pel que fa al Departament de Benestar i Família. La patronal i Associació de Recursos Assistencials denuncia l'existència de 1.600 places residencials buides. Per la seva banda, el sindicat Comissions Obreres ha denunciat la falta de 23.500 professionals dedicats a l'atenció de persones grans amb dependència.

Les 1.600 places. El Grup de CiU es va fer ressò de la queixa amb una interpellació al Parlament. El Síndic va fer una intervenció d'ofici, que saludem, per tal de resoldre la situació d'indefensió que està patint la gent gran. Vostè obre una actuació d'ofici i demana informació a la Generalitat, visita per sorpresa un centre socio-sanitari a Cornellà i pot comprovar que una part important de les places residencials i la totalitat de les places del centre de dia no estaven ocupades a pesar de l'acord amb Benestar i Família perquè determinades places fossin col·laboradores de l'Administració. Vostè envia una carta a la consellera Simó per mostrar-li la seva preocupació demanant-li informació de llistes d'espera i situació de centres.

Es denuncia, en el seu mateix Informe, lentitud en els tràmits de la conselleria responsable dels afers socials, dels serveis socials. Vostè mateix declara a la premsa que l'angoixa de les famílies que han de viure amb una persona discapacitada psíquicament que els cal fer l'ingrés urgent en un centre residencial i no hi ha places és realment important. Hi ha una llista d'espera. Són reptes emergents; però no ajuden a aquests reptes emergents, tot i que hi han més recursos econòmics, la lentitud i l'endarreriment..., acompanyat d'un llenguatge molt ple de «drets socials», «universalització de les prestacions socials».

Senyor Ribó, li demanem que segueixi afinant la punta del llapis sobre aquest tema de la gent gran.

No parlo del programa «Viure en família» perquè no dispo de temps suficient per això. Parlem de la infància. De vegades, les dificultats dels centres se centren en la innecessària lentitud per gestionar documents bàsics dels menors tutelats; gestions referents a les inscripcions registrals dels menors des del moment que se n'assumeix la tutela per part de l'entitat pública. Lentitud –lentitud. Afecta possibles situacions de desemparament. Hi ha massa casos de menors que pateixen llargs itineraris d'internament en centres diversos, des- arrelats de qualsevol lloc. Aquest tema acumula moltes

queixes en l'Informe del Síndic del 2005. Reiteració de casos en què es produeixen llargs itineraris d'internament en centres molt diversos; conjunt de dificultats relacionades amb el diagnòstic de les situacions de desemparament.

Equips d'atenció a la infància i l'adolescència. L'any pròxim s'iniciarà una actuació d'ofici destinada a aprofundir en el funcionament i organització d'aquesta entitat. Li agraïm l'interès per aquest tema. El funcionament dels centres d'acollida dels infants. Es denuncia una situació d'amuntegament d'un centre d'acollida en què l'ocupació se superava sistemàticament i la ràtio infants/educadors estava per sobre del que estableix la normativa, especialment en el mòdul de nadons, per la qual cosa es produïa una disminució de la qualitat de la intervenció educativa. Passat mig any, la situació torna a empitjorar: hi havia més nadons, les previsions per a la remodelació s'havien retardat. No semblava que s'haguessin tingut en compte les necessitats dels infants en fer el projecte de remodelació en què es va actuar amb criteris de rendibilitat tan sols. Atesa la gravetat de la situació i pel fet que afectava infants molt petits que podien patir importants seqüeles si no tenien una bona atenció, es va aportar un seguit de suggeriments al Departament. Sovint ens trobem que el Departament de Benestar i Família no fa cas dels suggeriments que li fa el Síndic. El nostre Grup considera que això representa una manca de respecte institucional a la figura del Síndic.

Senyor síndic, tornem al llapis. Hi ha el tema de la possibilitat que s'hagués..., hi han evidències clares que en la remodelació de la Direcció General d'Atenció a la Infància s'hagi trencat el circuit d'atenció i de resposta urgent a possibles situacions d'urgència dels infants. I aquesta qüestió no és un tema menor. Senyor Ribó, lentitud, endarreriment, descàrrega de responsabilitats en els altres, són males eines per encarar els processos de desemparament dels infants i protecció de la infància en una situació de risc que cal, que hauríem d'evitar..., que caldria, que hauríem d'evitar situacions com la que hem viscut darrerament en el cas de l'Alba.

Parlem d'habitatge. Més polítiques socials: el preu de l'habitatge, la manca d'habitatge de protecció segueix protagonitzant les queixes de l'Informe del Síndic 2005. Gent jove, gent necessitada. Aquí el Govern està incomplint la promesa dels 42.000 habitatges protegits. Parlem del projecte de la llei de l'habitatge, que és una eina que hauria de resoldre aquest afer. El conseller va anunciar-ne la presentació durant l'any 2004; en el passat debat de política general, es va aprovar una resolució presentada pel tripartit per presentar-la en el primer trimestre del 2006.

El Síndic alerta i constata en el seu Informe que hi ha poca oferta d'habitatge de promoció, de protecció. Fa novament referència a l'existència d'habitatges de titularitat pública desocupats, als quals ja es referia en el seu Informe del 2004. Entenem que la lluita del control de l'Incasol entre el Departament de Política Territorial i el de Medi Ambient i Habitatge ha provocat, certament, una paràlisi en aquest organisme que havia tingut una rendibilitat altíssima per al Govern i per al nostre país.

En el 2004 l'Informe del Síndic posava les seves esperances en el desenvolupament de la Llei d'urbanisme de Catalunya del 2004. Caldrà analitzar aquests resultats en la sessió monogràfica, que també saludem, sobre l'habitatge de protecció que el síndic anuncia i que nosaltres hi donem suport.

Es constata també el fracàs, acceptat pel mateix Departament, del Pla de l'habitatge pel que fa al foment del lloguer. La gent jove, les famílies, no s'hi han pogut acollir. Els requisits de la renda i el preu del lloguer no estaven prou estudiats i han deixat molta gent fora de les possibilitats legals d'acceptar-ho.

Hi ha un assumpte, senyor Ribó, que el nostre Grup valora i que vostè hi ha passat de puntetes, que no hi entra de forma decidida. Són dos problemes importants per al nostre país: l'infrahabitatge i la sobreocupació de l'habitatge. L'avantprojecte que circula de la llei d'habitatge no hi aporta solucions, tan sols indica sancions a la sobreocupació com a solució.

Polítiques socials, gent gran, infància i habitatge són les promeses del Govern, les estem qüestionant perquè es tracta de veure'n els resultats i l'Informe del Síndic és un mirall exacte de la situació del país en aquest aspecte. S'incrementen els recursos i la carrera del Govern per superar les situacions creixents de demanda cada vegada és més lenta.

Senyor Ribó, medi ambient; tornem a parlar de campanyes. Bé, vostè ha anunciat una i mil vegades que vetllarà pels sectors de la societat més desfavorits, grups socials on hi ha lesions dels seus drets. El seu paper, el fa amb diligència i jo diria que amb passió. L'informe monogràfic de les persones sense sostre n'és una bona prova. Tot i així, el nostre Grup li ha demanat amb insistència que promogui més actuacions d'ofici. És a dir, estic d'acord amb la seva intervenció que l'Informe és únicament el reflex del que li arriba del carrer, i que fa algunes actuacions d'ofici, però hi han aspectes en què vostè ha d'entrar amb actuacions d'ofici.

El referent a medi ambient, vostè ho agrupa en cinc blocs. Un dels blocs és el tema de la contaminació sonora. I de la contaminació sonora vostè ens parla de la tercera pista del Prat i del soroll de les campanes d'un campanar rural. Hi torno a insistir, senyor Ribó, tot i acceptant els seus arguments intel·lectuals, em fa la impressió que en un informe del Síndic del 2005 no poden faltar-hi de cap manera les queixes generalitzades que es van produir per la implantació de la xarxa Natura 2000, concretament, que a Almenar va provocar una manifestació, balcons, pancartes. I tampoc surt res en l'Informe del tema de medi ambient dels problemes de la pagesia i la ramaderia en les qüestions de l'aigua, de la sequera del 2005 i de les reclamacions que es varen fer des dels municipis i els pagesos per ajuts per l'aigua. I, en canvi, ens surt amb una qüestió que jo, tot i guardant tot..., o sigui, el meu respecte pels seus arguments i els del seu grup, considero que és una trivialitat al costat de temes tan importants com la sequera i els temes de la xarxa Natura 2000, que estan absolutament absents del seu Informe.

Parlem de consum; deixi'm fer una mica de Pirineu. De consum, parlem de Telefónica. Vostè, sé que ha rebut moltíssimes queixes de l'arribada de la banda ampla a

les zones rurals de Catalunya i molt especialment a l'Alt Pirineu. Quan vostè fa la pregunta a la conselleria del DURSI li diuen que: 2005-2006, poblacions de més de cent habitants; a partir del 2006, poblacions de menys de cent habitants. Miri, hi ha una cosa, ens torna a passar al Pirineu el mateix que ens va passar a les carreteres, que encara hi han pobles que no tenen carretera.

Hi ha una queixa formal, que assumeixo com a diputat al Parlament de Catalunya, i és que el conseller del DURSI el 2004 va anunciar que a final del 2005 tot l'Alt Pirineu tindria banda ampla. En aquests moments, estem en banda ampla gairebé zero a l'Alt Pirineu, i a vostè li demano que faci servir les seves eines per pressionar el DURSI per tal que no tan sols arribi la banda ampla, sinó que es compleixin les promeses que els consellers fan en el territori.

Oficines descentralitzades del Síndic al territori. Aquest és un tema que, com a diputat, hi he anat insistint una i una altra vegada en les diferents comissions. Ho he repetit moltes vegades: les queixes i reclamacions es concentren en les àrees catalanes més densament poblades. Les visites del síndic amb el seu grup a una zona rural o a un poble petit disparen, catapulten el nombre d'assumptes i fins i tot fan surar noves tipologies de queixes, de reclamacions, de col·lisions d'interessos entre particulars i administracions.

De ben segur ha arribat el moment de proposar la descentralització permanent en el territori de la institució del Síndic. Els territoris amb menys queixes i reclamacions del territori català són també les àrees geogràfiques de comarques amb ciutats sense síndics locals.

En els propers dies, el nostre Grup presentarà una proposta de resolució a signar pels cinc grups parlamentaris per apropar la institució del Síndic a tots els pobles i comarques de Catalunya, i amb la creació de set oficines descentralitzades del defensor de les persones.

Tan sols tornar a insistir en una dada que no es va treballar en comissió, que és el punt d'inflexió el 2005 de l'increment de queixes que es produeixen del govern autònom per sobre de les queixes de l'Administració local.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Ana del Frago.

La Sra. del Frago Bares

Moltes gràcies, senyor president. Honorables conselleres i consellers, senyores i senyors diputats, senyor síndic de greuges, que avui ens acompanya, em correspon de nou fer la valoració de l'Informe del Síndic de Greuges 2005 en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Vull d'antuvi agrair tot el bon treball desenvolupat per la institució, que és fruit de l'esforç col·lectiu i que avui es recull físicament en la presentació d'aquest informe anyal; treball que al llarg d'aquest primer any de mandat íntegre s'ha anat refermant en els objectius i línies d'actuació prioritàries presentades durant l'any 2004.

L'exigència compartida, el rigor clarificador, el respecte als processos legislatius i als procediments administratius endegats en aquest darrer any han estat substrats sobre els quals s'han recolzat les demandes de millora d'actuacions de les administracions, les recomanacions i suggeriments per tal de servir més i millor als ciutadans, que és, que entenc que ha de ser l'objectiu de tots, i no la utilització esbiaixada de l'Informe per a altres finalitats. Encara avui crec que hi ha una mica de confusió. En una comissió ja vam comentar que l'Informe del Síndic no és pas l'anuari d'accions del Govern, sinó el recull d'aquelles accions d'ofici que el Síndic considera que vulneren els drets de les persones que més ho necessiten i de les queixes presentades. Per tant, crec que encara hi ha una mica de confusió respecte a les funcions de l'Informe i de la mateixa sindicatura per banda d'alguns grups.

Per tant, encara avui, el coneixement i el reconeixement de situacions on manquen les condicions d'igualtat d'oportunitats fan avinent, més palesa la defensa dels drets i les llibertats de les persones, principi objectiu clarament expressat, definit i àmpliament desenvolupat a l'article 78, secció segona, capítol cinquè, del Projecte de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. La consolidació interna, també, de l'estructura de funcionament de la institució, de l'atenció sistemàtica a amplis i diferents fronts; l'esforç per augmentar el grau de coneixement entre els ciutadans; la presència més àmplia al territori; la col·laboració amb els síndics locals, estatals, europeus; la cooperació internacional, exemple de bones pràctiques que es traslladen a situacions socials i polítiques convulses, com és el cas de Bòsnia i Hercegovina i Sèrbia, es reflecteixen també en l'Informe, a l'hora que en la seva estructura ordenada i clara, estructurada amb un esforç didàctic, amb antecedents i perspectiva que ajuden a la comprensió dels fets dins del context que evoluciona.

Tots aquests exemples són una part dels objectius a complert plenament, creiem, d'aquest Informe, d'aquest any de treball. Hi ha una altra part, però, d'objectius molt importants pel nostre Grup, i és la legitimitat del treball reconegut que a cadascú li pertoca: la tasca legislativa, a aquest Parlament; la responsabilitat executiva, al Govern, que el Síndic supervisa amb la distància suficient per interpellar, denunciar, suggerir i, finalment, recomanar aquells canvis i propostes que han de ser útils, per tant, viables i concrets, que millorin els problemes detectats. Per tant, és totalment imprescindible que continuem avançant en el treball comunicatiu entre els diferents nivells amb l'esforç de tothom.

No m'estendré amb dades numèriques. L'increment de quasi un 25 per cent en les queixes, les 8.737 actuacions entre queixes i consultes i les 81 actuacions d'ofici reflecteixen contundentment el camí endegat. El servei d'atenció a les persones, presencial, telemàtic i telefònic, demostra que l'orientació en l'atenció a les persones ha estat fonamental. Administració general, ordenació del territori, seguretat ciutadana i justícia han estat les àmbits que suporten un major nombre de queixes. La protecció dels drets socials i constitucionals i la protecció dels col·lectius més desafavorits marquen les actuacions d'ofici.

Retornant als objectius clarament operatius de tot l'Informe, és el grau d'acceptació de les consideracions del Síndic per part de les administracions per damunt, en la majoria dels casos, del 90 per cent. La distribució territorial continua amb una concentració superior en l'àrea metropolitana de forma corresponent amb l'increment de població i, lògicament, amb les administracions locals, en aquests casos més grans.

Creiem, estem segurs que els percentatges de queixes i la seva distribució entre les diferents administracions locals i autonòmiques mantenen les proporcions d'altres anys. Així doncs, passaré a ampliar alguns dels temes que de forma explícita i molt autoexigent creiem que cal remarcar, sense oblidar la rellevància clara de tots els àmbits indicats en l'Informe.

Respecte a l'Administració pública, ressaltar els avenços quant a processos selectius, les adaptacions de les proves d'accés a la funció pública a les persones discapacitades per aconseguir una cobertura completa de totes les situacions individualitzades, que precisen diferents adaptacions físiques, ergonòmiques, etcètera.

En matèria de contractacions administratives, reforcem i recolzem les recomanacions del Síndic, perquè són, per nosaltres, el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, aspectes nuclears que en la seva majoria es desenvolupen amb correcció, però que els casos dubtosos respecte de la seva aplicació i que no són objecte d'acció judicial malmeten les pràctiques del bon govern.

Respecte a immigració, una dada: el percentatge de població immigrada extracomunitària empadronada a Catalunya s'ha incrementat en el darrer any un 1,4 per cent; ha passat, el desembre del 94, del 9,5 al 10,9 el desembre del 95. Malgrat les diferents regulacions per tal d'ordenar, facilitar i clarificar la situació dels immigrants, continuem amb deficiències respecte dels recursos destinats i els procediments emprats. Entenem que les diferents mesures han d'anar acompanyades prèviament de reflexions contínues i rigoroses a l'entorn de la millora de les dignes condicions de vida a què tothom té dret i a la regulació i a la capacitat real que som capaços de generar. En l'Informe es descriuen a bastament tots els passos endegats, la seva cronologia, també les passes enrere o les aturades, com per exemple els cursos de formació ocupacional en un moment determinat, en una clara opció per a la millora d'aquests.

Valorem que els processos de regularització i de treball continuen essent insuficients, llargs i, en ocasions, poc clarificadors respecte de la seguretat i l'estabilitat de futur de les persones. Volem de nou fer referència a l'article 138 de la Proposta d'estatut, especialment en el seu punt número 2, on diu: «Correspon a la Generalitat la competència executiva en matèria d'autorització de treball dels estrangers la relació laboral dels quals es desenvolupi a Catalunya. Aquesta competència, que s'exercirà en necessària coordinació amb la que correspon a l'Estat en matèria d'entrada i residència d'estrangers...», etcètera. Entenem que aquesta fita és molt important en tot aquest procés. Volem també explicitar totes les accions endegades en el Pla de ciutadania i immigració 2005-2008, per tal d'establir un model de ciutadania incloent.

Respecte a consum, valorem important la futura clarificació de les competències del Síndic en funció de la naturalesa dels serveis d'interès general: serveis públics, serveis essencials, serveis universals. Caldrà adaptar l'organització actual i les funcions dels diferents organismes i d'agències específiques per tal de no duplicar funcions i accions. Caldrà regular el funcionament de serveis ara dependents d'administracions locals, diputacions, Generalitat, en l'àmbit del consum. Reforcem i recolzem la potenciació del paper, ús i activitat de la Junta Arbitral de Consum, entenent-ho com un servei de mediació i concertació amb un alt valor afegit de convivència.

Respecte a serveis socials, valorem la intensitat, l'abast i l'exigència que l'Informe reflecteix. Entenem que afecta directament els col·lectius més vulnerables de la nostra societat. Pensem, però, que les concrecions que implicarà la nova Llei de serveis socials, valent, amb vocació cohesionadora, en una societat que ràpidament ha generat demandes més complexes i amb increments exponencials acumulats durant anys i no resolts, juntament amb la llei de prestacions i la creació de l'agència per a la dependència, incidiran clarament en l'ampliació de les prestacions de serveis socials.

Infància i adolescència. Des del nostre Grup Parlamentari —s'ha explicat reiteradament— estem convençuts de la necessitat que els temes relacionats amb la infància i l'adolescència esdevinguin nuclears en l'agenda política. En aquest sentit s'estan treballant diferents propostes per endegar comissions o subcomissions que tractin aquests col·lectius en tota la seva integralitat. Creiem que hem de treballar i aportar una visió molt integral i interdisciplinari en tots els àmbits i des de la coordinació amb totes les administracions. Cal atendre els nous riscos que té avui la infància i l'adolescència, la diversitat de situacions d'atenció familiar, l'accés a la informació i les noves tecnologies, els entorns i territoris més vulnerables, les qüestions de salut, l'educació, l'abandonament de la formació.

La posada en marxa d'un nou marc legislatiu que ordeni de forma aclaridora l'atenció a la infància i a l'adolescència de forma àmplia i recollint la protecció en situacions de risc ha de millorar aspectes com el control de l'Administració, les resolucions de desemparament, les acollides, etcètera, i ha de recolzar i integrar aquells instruments, aquelles institucions que de forma explícita i efectiva avui ja existeixen i treballen de forma plenament competent i reconeguda en la defensa dels drets dels infants, i evitar duplicitats i confusions.

Les queixes rebudes respecte als acolliments, retards en l'inici dels estudis, tardança a disposar dels recursos alternatius, mancances d'informacions, han estat tractades periòdicament amb el Síndic de Greuges i els responsables de les administracions. El Síndic ha fet les observacions a favor de la millora en l'atenció a la protecció a la infància i adolescència, i s'han tingut en compte, s'han dut a terme o s'han establert com a objectius a assolir. Per tant, són plenament compartides pel nostre Grup i per la mateixa administració competent; igualment, amb l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció.

Respecte als menors immigrants no acompanyats, pensem que va ser un informe molt important, molt pu-

nyent, de què ja es va parlar, l'informe extraordinari, i en aquests moments constatem que se segueix treballant per tal de prendre en consideració per part de totes les administracions una resposta global, no únicament des de l'òptica de la protecció als menors.

I, respecte a la justícia de menors, recordar que el juliol de 2004 es va aprovar el Pla director de justícia juvenil 2004-2007; recolzar també les iniciatives i consideracions del Síndic de control de pràctiques a voltes no suficientment adequades dins dels processos judicials, que van en direcció contrària, és a dir, no de caire preventiu i de protecció, sinó a voltes de caire punitiu.

Respecte a l'educació, hi ha hagut un increment de queixes rebudes en educació, probablement perquè l'Administració ha estat molt més permeable que en altres ocasions. Aquestes queixes es fixen en quatre àmbits fonamentals. En primer lloc, queixes derivades de la distribució de l'alumnat en centres concertats, l'obligatorietat que alguns centres imposen de satisfer les quotes corresponents als serveis extraescolars. En segon lloc, l'atenció educativa als infants de zero a tres anys. Voldria recordar que en aquests moments són 264 ajuntaments que estan compromesos a crear 22.416 places de llar d'infants, un 75 per cent del total de les 30.000 places que recull la Llei 5/2004, de creació de llars d'infants de qualitat. Aprofito per esmentar també que la regulació i el control qualitatiu i pedagògic, educatiu, de les opcions privades en aquest camp han estat llargament sol·licitats i demanats pel meu Grup; per tant, recolzem la intervenció que el Síndic avança. En tercer lloc, l'escolarització d'alumnes amb necessitats educatives específiques. I, en quart lloc, la violència i agressions en l'entorn escolar, tema ben preocupant i que molt properament tractarem amb més detall. Però pensem, de totes maneres, que aquestes queixes a aquests quatre àmbits queden plenament reconegudes i recollides en el recentment aprovat Pacte nacional per l'educació.

Respecte a urbanisme i habitatge, l'accés a l'habitatge ha estat una de les principals veus d'alarma del Síndic de Greuges. L'habitatge no pot esdevenir un element d'exclusió social, ni per als joves que s'incorporen al mercat laboral, amb dificultats de lloguers a l'abast, ni per a la gent gran. Això va motivar i motiva l'actuació d'ofici —un informe monogràfic que es presentarà properament— des d'una visió global, tant des del vessant de qui presenta queixa com des de les dificultats de les administracions públiques per fer-ho possible. Per afrontar aquesta situació, el Departament de Medi Ambient i Habitatge ha desenvolupat l'Avantprojecte de llei del dret a l'habitatge, que recollirà els plans de promoció d'habitatge protegit 2004, la reforma de la Llei d'urbanisme, la Llei de barris i mesures del Pla de la «vivença».

Passaria a esmentar un altre tema d'urbanisme, de gestió d'urbanística, i són les deficiències que properament s'estan estudiant per presentar un pla semblant a la Llei de barris, respecte a les urbanitzacions construïdes als anys seixanta i setanta. Les administracions locals no tenen prou recursos sovint, ni tècnics, ni jurídics, ni econòmics, per poder solucionar-ho.

I un darrer aspecte, assenyalat a l'Informe del Síndic, respecte de la contaminació acústica, clarament refe-

renciat entorn de l'ús i construcció de la tercera pista de l'aeroport del Prat i de l'increment i usos de l'aeroport de Sabadell. Entenem que els processos de concertació i regulació són complexos, llargs i amb la intervenció de diferents administracions, operadors, ciutadans, treballadors i diferents col·lectius; per tant, la prudència en la presa de decisions és indispensable. Entenem que les solucions des de l'àmbit de la vulneració dels drets de les persones han de tenir la mateixa base en els dos casos quant als procediments de representació en les comissions creades i el seguiment dels acords adoptats l'any passat.

La recerca de solucions de convivència i compatibilitat d'allò que sigui viable i ja pactat i acordat vers la preservació de la seguretat, la contaminació acústica, el manteniment de llocs de treball, la continuïtat d'activitats compatibles amb l'entorn, és l'objectiu i ha estat sempre la primera prioritat de *totes* les administracions públiques, locals i autonòmiques.

I voldria acabar felicitant de nou...

El president

Senyora diputada...

La Sra. del Frago Bares

...l'excel·lent treball realitzat i presentat avui pel Síndic de Greuges, rigorós i que és reflex fidel de totes aquelles problemàtiques que com a societat tenim, i que cada cop més la voluntat de col·laboració estreta d'aquesta cambra i el Síndic..., van coresponsabilitzant les seves actuacions, tal com ens va demanar, per millorar l'Administració...

El president

Senyora diputada...

La Sra. del Frago Bares

...i garantir els drets de les persones.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Elisenda Albertí.

La Sra. Albertí i Casas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em plau poder fer aquesta intervenció sobre l'Informe de l'any 2005 amb la presència en aquest hemicicle del síndic de greuges i part del seu equip. El nostre Grup vol agrair, en primer lloc, el treball realitzat, que queda reflectit en l'elaboració d'aquest Informe anual, que té com a fil conductor la defensa i millora dels drets i les llibertats de les persones.

Les queixes han augmentat un 24,68 per cent respecte a l'any 2004, i, per tant, constatem que la figura del síndic va arrelant en la nostra societat, i això creiem que és positiu. L'alt grau de seguiment de les consideracions del

Síndic per part de l'Administració —un 93,8 per cent— demostra que cal continuar en aquesta tasca mediatritzadora, i així anar creant, dia a dia, una administració més competent i propera a la demanda de les persones.

Pel que fa a l'Informe, creiem que les queixes es poden dividir en dos grans blocs: per una banda, les queixes que poden ser resoltes amb una millora de gestió de l'Administració, i, per l'altra, les queixes que denoten clarament una falta de recursos, sobretot en els àmbits de sanitat, benestar i família, justícia, habitatge i educació. En termes generals, doncs, podem dir que les mancances d'aquests departaments tenen una relació directa amb la falta d'un bon sistema de finançament del nostre país, que permeti, d'una vegada per totes, gestionar i fer les inversions oportunes per a millorar la vida de les persones que viuen a Catalunya.

En l'apartat de consum, l'Informe indica que per a la majoria de la població és un problema important la manca d'informació respecte a les competències dels diversos organismes públics amb memòria de consum, i la confusió que aquest desconeixement crea. En el sector del servei universal en matèria de comunicacions electròniques, telefonia, internet, televisió, l'Informe no esmenta la Secretaria d'Estat de Telecomunicacions i Societat de la Informació, òrgan que depèn del Ministeri d'Indústria, Comerç i Turisme, i que és qui ha de vetllar perquè totes les persones tinguin accés al servei universal i, alhora, garantir que els operadors o prestadors donin el servei en les condicions adequades.

Quant a política lingüística, la Secretaria de Política Lingüística col·labora amb el Síndic a través de l'Oficina de Garanties Lingüístiques, un altre instrument al servei dels ciutadans i ciutadanes, en defensa dels seus drets lingüístics. El Síndic també es va adreçar a Presidència per tal que vetllés pels drets lingüístics dels catalans i catalanes pel que fa al servei de telefonia mòbil, i recomanava fer un desplegament normatiu per tal de fomentar que els consumidors puguin accedir a aquest servei en llengua catalana. Tot i compartir el punt de vista del Síndic, cal constatar que des de l'actual marc legal no és possible obligar les empreses privades ubicades fora de Catalunya en aquest sentit. L'atenció al client en català és una de les qüestions que generen més queixes a les oficines de garanties lingüístiques, les quals són adreçades a l'Agència Catalana de Consum pel Departament de Comerç, Turisme i Consum perquè si escau s'iniciïn expedients sancionadors.

Entrem —i resumit molt ràpidament— en el tema sanitat. Amb referència a les llistes d'espera, és una prioritat d'aquest Govern que hi hagi una rebaixa substancial en aquest tema. En aquests dos últims anys ha baixat un 11,8 per cent, tenint en compte que la població ha augmentat un 4,4. Des del nostre Grup sempre hem tingut molta sensibilitat per la problemàtica dels malalts mentals, i, per tant, valorem positivament la presentació del Pla director de salut mental i addiccions. Aquest Pla preveu, a manera de projecte pilot, la dotació d'equips de psicòlegs, psiquiatres i infermeres de salut mental al 15 per cent dels centres d'atenció primària. Una experiència que Salut vol estendre a tot el territori.

Quant a habitatge: molt oportuna serà la presentació per part del síndic d'un informe monogràfic sobre habitatge, ja que el tema és extremadament complex i així el podrem tractar a bastament i en tota la seva extensió.

Pel que fa a serveis socials, ens consta que el Departament de Benestar i Família comparteix amb el Síndic la ferma voluntat de millorar el model d'atenció a la infància, les persones amb discapacitat i la gent gran. Sabem que el Departament col·labora amb el Síndic de Greuges en tot allò que se li demana. En el marc dels contactes periòdics amb la sindicatura, aquesta ha fet suggeriments i observacions que han estat valorats pel Departament. Molts d'ells s'han tingut en compte i ja s'estan duent a terme o ja s'han establert com a objectius a assolir.

Quant a infància i adolescència, des del nostre Grup Parlamentari volem constatar que, per desgràcia, no existeix el risc zero en matèria de protecció de menors. Cal tenir en compte que el desembre passat a Catalunya hi havia 6.498 infants sota mesura de protecció, fixada pel Departament. A aquests cal afegir 5.876 infants que estaven en situació de risc i vivien amb família biològica, seguits de prop pels equips d'atenció a la infància. És per això que, de 12.374 casos atesos durant l'any 2005, en l'Informe només surten els casos puntuals, plenament legítims i no per això mancats d'importància, en què hi ha hagut alguna disfunció o discrepància més o menys greu.

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya creiem que la valoració que s'ha de fer de les actuacions de la DGAIA i l'ICAA ha de tenir com a base la totalitat dels casos que s'atenen, ja que, si no, això porta a una extrapolació que no s'ajusta a la realitat. És per això, consellera Simó, que observant el conjunt de la feina feta valorem molt satisfactòriament la seva tasca en el Departament de Benestar i Família, que està duent a terme.

Volem també esmentar que el Govern ha encarregat a un grup d'experts la redacció d'un document de bases que ha de nodrir el futur projecte de llei de la infància. Amb aquesta llei es pretén comptar amb una norma que abasti tota la legislació catalana sobre infància, actualment dispersa, que reguli tant l'àmbit de la infància desprotegida o en risc com la resta d'infants, així com introduir innovacions en la normativa, com per exemple la creació de la figura de l'acolliment permanent.

Quant a l'esment que fa el Síndic del dèficit de places residencials en base a les queixes que ha rebut, sobta que aquesta argumentació no vagi acompanyada de dades objectives que avalin aquest dèficit; per exemple, ràtio places/persones amb necessitat, cobertura a altres països amb realitats semblants, estudis de necessitat, etcètera. El Govern és conscient de la manca de places i per això es va elaborar la programació territorial 2004-2007 per tal de marcar el creixement necessari en base a les necessitats de cada territori. S'ha fet un esforç presupostari important per desenvolupar serveis d'atenció en el nucli familiar, com el programa de suport a les persones amb dependències en el marc del programa «Viure en família». A la vegada s'han produït canvis normatius per permetre a les famílies conciliar la vida personal, familiar i laboral amb l'atenció a les persones amb dependències. Per exemple, es pot gaudir de l'aju-

da econòmica del programa de suport a les persones amb dependències junt amb el servei de centre de dia i d'estades temporals en residències que permeten el descans de la família.

Més garanties a la ciutadania en la cobertura de les seves necessitats, entre molts altres aspectes, queden recollits a la nova Llei de serveis socials i programació territorial de recursos.

Ens ha sorprès, també, que tal com està a l'Informe l'apartat sobre persones amb discapacitat pot generar certa confusió pel que fa a les pensions no contributives. Es fan consideracions adreçades a la Generalitat de Catalunya quan la normativa que regula les pensions no contributives és de la Seguretat Social. És competència estatal i, per tant, d'aplicació igual a tot el territori de l'Estat. L'ICASS actua com a òrgan gestor i no té competència per modificar els requisits d'accés al dret o la permanència del dret, ja que és, altre cop dic, de competència estatal. Així mateix, hi ha errors en temes concrets de la regulació i gestió d'aquestes prestacions. A l'Informe ha fet constar la incompatibilitat de les pensions no contributives amb el desenvolupament d'activitat laboral, quan, d'acord amb la normativa actual, aquesta incompatibilitat no existeix.

Entrant en el tema d'educació, el gruix de les queixes d'educació no universitària les podríem agrupar en tres grans blocs. El primer serien les queixes derivades de la distribució de l'alumnat en centres concertats o per l'obligatorietat que alguns d'aquests centres imposen de satisfer les quotes corresponents a serveis extraescolars. Bona part dels acords assolits dins del Pacte nacional per l'educació tenen com a objectiu la millora de la cohesió social i de la distribució de l'alumnat, així com garantir en un període de sis anys la gratuïtat de l'escola concertada.

El segon bloc seria l'atenció educativa als infants de zero a tres anys. Educació està complint a bastament el seu principal compromís en aquest punt: 276 ajuntaments ja s'han compromès a crear 23.292 places de llars d'infants fins a l'any 2008. Per tant, les places ja compromeses representen un 78 per cent del total de 30.000 places que recull la Llei 5/2004, del 9 de juliol, de creació de llars d'infants de qualitat. D'altra banda, el Departament vol dictar una ordre on s'exigirà als centres autoritzats que expressin aquesta circumstància en les seves comunicacions internes, externes i a l'entrada dels centres. Aquesta mesura permetrà distingir les llars d'infants de zero a tres anys d'aquelles altres que tenen altres activitats, com ludoteques, etcètera, que no són centres educatius ni són llars d'infants.

I el tercer bloc seria les queixes referents a l'escolarització d'alumnes amb necessitats educatives específiques. D'acord amb el que s'expressa al Pla per a la llengua i la cohesió social, el Departament ha desenvolupat un seguit d'accions orientades a donar una resposta de qualitat als reptes que se'ns plantegen: ús de la llengua catalana, equitat i dret a la diferència. Anem cap a uns centres de qualitat capaços de contribuir i crear una societat més justa, més lliure i més cohesionada. En la línia de potenciar l'escola inclusiva, i per tal d'escolaritzar en centres ordinaris alumnes amb necessitats educatives especials, greus i permanents, el curs 2004-

2005 es van iniciar les unitats de suport a l'educació especial. Són unitats de recursos extraordinaris assignades a centres que escolaritzen més de quatre alumnes amb aquestes necessitats especials, i sense les quals aquests alumnes no podrien ser escolaritzats en centres ordinaris. Atesos els bons resultats, aquestes unitats es van estenent progressivament.

I finalment, i per acabar, senyor síndic, no deixarem aquest Informe en un racó. Conté dades reals i queixes reals de les preocupacions de la gent del nostre país, la qual es mereix una resposta clara, i sens dubte també es mereix una administració pública eficaç.

Moltes gràcies, senyor president, senyor síndic.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular, la il·lustre senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, moltes gràcies, senyor síndic per estar avui aquí amb nosaltres, i a tot el seu equip, i realitzar la presentació del seu Informe anual corresponent a l'any 2005. Volem també fer extensiu aquest agraïment a tot el seu equip, a totes les persones que han col·laborat també en la redacció i en l'elaboració d'aquest Informe.

Bé, la veritat és que no és fàcil resumir en només quinze minuts la nostra intervenció..., fruit del resum de les quatre intervencions que vam tenir en comissió. Per això, intentaré centrar aquesta intervenció en quatre aspectes fonamentals, que suposo que coincidiran bàsicament amb els referents als temes centrals de les seves actuacions i que casualment coincideixen també amb les seves crítiques més directes a la gestió d'aquest Govern.

Per començar, vull reconèixer també l'increment notable de les actuacions de les queixes i consultes, la qual cosa demostra que els ciutadans, com a mínim, coneixen cada vegada més la institució. I jo crec que això és una dada positiva. Avui no entraré en xifres, perquè varem tenir ocasió de fer-ho en comissió, però sí que volia deixar constància d'aquest reconeixement. En aquest apartat hi ha un tema que cal destacar, perquè crec que és molt significatiu i sobretot molt indicatiu de la situació actual del país, i és que històricament la majoria de queixes, i algun altre grup ja s'hi ha referit abans, però no em puc estar tampoc avui de fer-ho, no?, des del Grup Popular, i és que històricament la majoria de queixes adreçades al Síndic de Greuges eren referides als governs municipals, és a dir, a les administracions més properes als ciutadans. I l'any 2005, l'any al qual es refereix aquest Informe, veiem com per primera vegada això canvia i els catalans es queixen majoritàriament de l'Administració autonòmica. Crec que aquesta dada és molt important i no ens ha de passar per alt, perquè demostra, doncs, el descontentament generalitzat de la gent, dels catalans amb aquest Govern tripartit.

I dintre de les queixes referides als diferents departaments, el primer del rànquing és casualment el Departament de Benestar i Família. I dic casualment, perquè

és precisament el Departament al qual aquesta diputada va demanar a la darrera sessió plenària la dimissió de la seva titular, que ja fa uns instants que no ens acompanya, no? I, per tant, senyor síndic, crec que les coincidències entre el seu Informe i les crítiques del meu Grup Parlamentari no són casuals.

No entraré avui a recordar anècdotes o, més que anècdotes, denúncies que vostè va protagonitzar l'any passat, fa tot just ara un any, amb, per exemple, les 1.600 i escaig places buides de residències per a gent gran del nostre país, o altres més que van posar de manifest que hi ha una manca evident de planificació en les polítiques socials. Ens n'omplim la boca, però a l'hora de la veritat res de res. Perquè aquestes 1.600 places eren buides, i mentre les llistes d'espera augmenten, augmentaven i augmentaran, resulta que tenim 1.600 places sense omplir. I, clar, això és molt greu, perquè a part de no crear-ne de noves, resulta que les que tenim, el Govern de la Generalitat les menysprea. I en això volem agrair-li, senyor Ribó, volem agrair-li el coratge i la valentia que va tenir vostè a denunciar-ho públicament i que m'imagino que algun disgust li devia generar.

Amb referència als col·lectius amb necessitat especial de protecció, hi trobem els immigrants, i crec que és un dels temes importants d'aquest Informe i que any rere any ho continua sent. Les consideracions que fa el senyor síndic són bàsicament per constatar que la majoria d'immigrants veuen frustrada la seva expectativa del dret a residir o a treballar a Catalunya, perquè o bé no han estat ben informats o bé perquè no han entès les limitacions de la legislació actual. I en aquest punt, senyor Ribó, m'agradaria fer alguna reflexió al respecte, perquè considero que les polítiques del Govern de la Generalitat són totalment negatives per a aquesta problemàtica. Els últims temps estem veient com moltes famílies del Magreb incentiven els seus fills menors per entrar de forma il·legal al nostre país. I aquesta situació no és sostenible a curt termini. És de tots coneguda la nostra predisposició a l'acollida, i si no reduïm aquestes expectatives ens convertirem en el centre d'atenció social de la Unió Europea. I això ho estem aconseguint sense cap ajuda de la resta de països comunitaris, no? I, clar, no podem demanar als ciutadans catalans ni tampoc a la resta de ciutadans espanyols que assumeixin de forma íntegra o majoritària l'esforç econòmic que suposa atendre una xifra de menors i de majors sense papers, una xifra que creix de forma descontrolada.

És per això que el Grup Popular creiem que cal posar fre a aquestes actuacions i sobretot obligar els països amb immigració potencial a assumir les seves responsabilitats sense complexos. El Govern hauria de ser conscient que la nostra capacitat d'acollida no és il·limitada i que tampoc la capacitat de creixement de despeses socials és indefinida. És evident que la immigració legal és una gran aportació al futur de Catalunya i també del conjunt d'Espanya, però no podem fer la més mínima concessió respecte a la immigració il·legal. A l'immigrant se li ha donar el tracte digne, només faltaria, el tracte digne que es mereix, però sense oblidar que les seves capacitats són limitades.

Molt breument i amb referència als nens desemparats, als quals vostè avui també ha fet referència. Ens preo-

cupa també com, després de constatar que hi ha uns milers de nens en aquesta situació al nostre país, i especialment una gran quantitat d'ells a la ciutat de Barcelona, es disminueixi l'atenció destinada al balanç de gestió de govern. Clar, i la qual cosa, doncs, demostra d'alguna manera precisament que aquest model de gestió no funciona i es constata bàsicament la manca d'efectivitat i coordinació en les relacions als serveis d'atenció a la infància.

Amb relació als temes de sanitat, considerem molt positives les actuacions d'ofici que el senyor síndic ha obert per valorar el grau de satisfacció del dret a l'assistència sanitària, que les llistes d'espera, doncs, continuen sent llargues. I els tipus de queixes que continuen arribant, doncs, van també en aquesta línia, no?

Amb relació a la seguretat ciutadana, la conclusió que s'extreu de la lectura de l'Informe és la manca de coordinació entre Justícia i Interior. Perquè quan tots els cossos i forces de seguretat actuen de forma coordinada, aconseguirem que les actuacions que provoquen aquesta inseguretat disminueixin. Creiem que cal actuar amb tota la força de la Llei, perseguint i sancionant les actuacions que no siguin cíviques.

I amb referència, senyor Ribó, pel que fa referència al bloc de Medi i Ambient i Habitatge, hem tingut la sensació que pateix una sobreprotecció, un tractament especial, com si fos aquell departament de la Generalitat que menys conflictes ha generat o que menys queixes ha ocasionat per part dels catalans. Home, i crec sincerament que els esdeveniments de les últimes hores en la composició d'aquest primer banc, com a mínim, constaten el que estic intentant argumentar, no? I, home, senyor Ribó, potser és només una percepció del meu Grup, després de fer una lectura en profunditat de l'Informe, però no crec que sigui casualitat el fet que només es fa referència als problemes derivats de les llicències ambientals, així com l'elaboració d'un informe monogràfic, que també vostè avui ha anunciat, i que ja li avanço que pel meu Grup, doncs, és un informe, una presentació que considerem molt positiva, tot i que és un debat molt profund i molt important. Però, clar, només es fa referència a aquests temes, no?, perquè, clar, en aquest apartat res de res de la polèmica Xarxa Natura 2000, tot i que fa poques hores sembla ser que hi ha hagut algun canvi, però encara que no sigui un tema tancat, doncs, res de res en aquest sentit. I va ser una polèmica important, no només mediàtica, que ho va ser, sinó fins i tot va generar alguns conflictes nous i desqualificacions i crítiques en el si del Govern. I, per tant, sorprèn que a tot això tampoc es faci cap referència, no?

Ah, i per cert, senyor Ribó, la important contaminació acústica que generen els sorolls de les campanes. La veritat és que no m'he pogut estar de fer-hi referència avui també en aquest Ple, no? Perquè, clar, és un tema que dubto molt que algun català per molt anticlerical que sigui, doncs, dubto molt que algun català estigui interessat que aquest Govern legisli al respecte, no? Miri, mentre les campanes de les esglésies siguin campanes, faran el soroll que porten fent durant centenars d'anys. I sembla ser, doncs, que ha sigut el 2006 quan ens hem adonat que fan soroll. I, clar, el que és greu de tot això, senyor Ribó, és fer de l'anècdota una norma i crec que

és l'error que s'ha comès en tota aquesta polèmica, si la podem qualificar d'aquesta manera, no?

En el bloc i amb referència a la política lingüística i la relació a l'educació, no deixa de sorprendre també que en el seu informe no s'esmenti ni un sol cas de queixes de pares relatives al dret a rebre les primeres etapes educatives de l'ensenyament en la seva llengua materna o si més no es passi de puntetes sobre aquest conflicte. Vostè ho va dir el dia de la Comissió i avui ho ha tornat a reiterar. I, clar, a mi m'agradaria recordar-li, senyor Ribó, que ha hagut de ser el Defensor del Poble qui recordés a la Generalitat de Catalunya, no només a les persones que havien denunciat i que havien presentat les seves queixes, sinó que va haver de recordar, el Defensor del Poble va haver de recordar a la Generalitat de Catalunya la seva obligació de programar adequadament l'escolarització dels nens per tal que els pares sol·licitessin l'educació en llengua castellana, no? I, és clar, que el Defensor del Poble rebí més de quatre-cents vint queixes en només tres mesos i en aquest Informe, doncs, només s'hi passi una mica de puntetes i es faci esment però no s'acabin de concretar ni xifres ni dades, doncs, home, si més no és una mica sospitos, no?

Després un últim apunt, perquè vostè avui, no recordo que en comissió sortís aquest tema, però vostè avui s'ha referit als drets no definits. Crec recordar que els ha qualificat d'aquesta manera, en aquest llenguatge tan modern per a alguns actualment, no? I ha posat com a exemple el de l'accés a internet. Home, senyor síndic, no deu ser que aquests presumptes drets no són tals drets, perquè, és clar, si no estan definits, potser és que no ho són. Home, i certament, si a tot en diem dret, doncs crec que això és una mica perillós i té riscos. Però només faig una pregunta retòrica, perquè, clar, em preocupa, tot i que després de sentir «el dret a gaudir del paisatge», home, qualsevol cosa és possible, no?

Per totes aquestes conclusions, el Grup Popular, doncs, entenem que aquest Informe és de gran utilitat per al Govern, per a les administracions locals i per a tots els que tenim, d'alguna manera, obligació de legislar, no? Per tant, volem agrair-li, senyor Ribó, i al seu equip la tasca desenvolupada. I qualifiquem aquest Informe de manera molt positiva, perquè considerem que és una estirada d'orelles important al Govern tripartit, especialment en tot el referent a les polítiques socials. I en la presentació d'aquest Informe i en la presentació de l'any vinent, crec que tindrem ocasió de demostrar encara millor que el síndic ha fet aquestes últimes setmanes múltiples queixes i denúncies sobre el funcionament i la gestió del Departament de Benestar i Família, bàsicament, i que avui també ha tornat a constatar, així com també de l'efectivitat dels seus procediments de treball i protocols d'actuació.

Res més. Moltes gràcies, president; senyores i senyors diputats.

El president

La il·lustre senyora Dolors Comas, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor síndic, col·laboradors de la Sindicatura que estan presents en aquesta sessió, vull començar per fer una valoració per part del nostre Grup Parlamentari, Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, una valoració molt positiva de l'activitat que ha fet la institució del Síndic de Greuges, que es reflecteix en l'informe que avui es debat en aquest Parlament. Una valoració positiva per moltes dimensions: perquè hi ha hagut un increment notable de l'activitat, hi ha hagut moltes més actuacions, s'han incrementat el nombre de queixes i consultes, s'han fet diferents visites al territori, s'han fet actuacions d'ofici i, evidentment, el Servei d'Atenció a les Persones ha sigut un element important per poder canalitzar les diferents queixes i consultes rebudes. No solament s'han fet més actuacions, sinó que també s'estan resolent amb més celeritat.

Avui el síndic ha dit aquí que encara han de posar més marxa, podríem dir, a poder resoldre més de pressa els expedients. Hi estem d'acord, perquè això imprimirà també major qualitat a la tasca del síndic. Però, en tot cas, assenyalar que el 80 per cent dels expedients iniciats l'any 2005 han estat resolts. És realment, doncs, un percentatge molt important.

També l'Informe reflecteix que el compromís de centrar-se sobretot en els col·lectius més vulnerables s'ha complert, en el sentit de poder expressar la situació de les persones, per exemple, immigrants, de les persones més pobres del nostre país, els sense sostre, de la situació dels infants en risc, de les dones que pateixen maltractaments, de les prostitutes, de tots aquells col·lectius que essent més vulnerables també tenen més dificultats de fer sentir la seva pròpia veu.

Hi ha hagut també, i és notable, un major esforç en el seguiment dels expedients oberts i potser per això també hi ha més celeritat per poder-los tancar.

També penso que cal valorar positivament la molt elevada acceptació de les recomanacions del Síndic, que es situen en un 93,87 per cent, i des del punt de vista de l'informe que se'ns presenta al Parlament, la millor presentació dels informes que faciliten la lectura i els fan més entenedors.

Hi ha hagut també, per altra banda, un esforç important en una tasca de divulgació de l'activitat del Síndic, de fer conèixer la institució, que pensem que és necessària. I també volia incloure en aquesta valoració de l'activitat el que l'Informe exposa al final de tot, que és tot el que implica de relacions amb altres síndics de l'Estat espanyol, síndics europeus, tot el que és el Programa, molt important, de cooperació exterior, i que diputats i diputades d'aquesta cambra vam poder tenir l'oportunitat de fer-ne el seguiment en directe, en el cas de Bòsnia; les relacions amb els síndics locals, que la signatura del Conveni a finals del 2004 ha donat, també, un nou tipus de relació. I, per tant, aquesta valoració global de l'activitat, hi insisteixo, fa que sigui positiva, i que, d'alguna manera, es reforcin el que són, ho entenem, funcions molt importants del Síndic: la funció de control de l'Administració, de supervisió de l'Administració –si ho volem dir d'una manera una mica més suau–, que emfasitza ell també, implica ser col·laborador de l'Administració.

Jo, aquí, vull ressaltar que no s'ha de confondre justament aquesta supervisió de l'Administració, i aquest ser col·laborador de l'Administració que implica contribuir a la resolució de tota una sèrie de qüestions que, per disfuncions amb l'Administració, poden haver quedat no ben resoltes, que la institució del Síndic de Greuges no es pot confondre amb algú que fa que sigui una mena d'analista de la realitat del país. I ho dic per la intervenció del Partit Popular: el Síndic de Greuges no és un partit de l'oposició, malgrat que pugui posar el dit a la llaga d'aquelles qüestions que no funcionen bé en les administracions, perquè lògicament el Síndic és qui vetlla pels drets de les persones.

I, en aquest sentit, no té per què intervenir en tots els conflictes que apareixen en el país, sinó en aquells que, des de la lògica de la institució, es pensa que vulneren determinats drets. Penso, per tant, que aquesta funció de control de l'Administració s'ha d'entendre i ha de ser ben entesa per tothom, per totes les parts.

També, des d'una altra funció molt important, que crec que es diu poc, però que implica també les actuacions de la Sindicatura, és la pedagogia social i política: pedagogia social en el sentit que constantment el mateix síndic ha d'explicar allò que fa; el mateix fet que hi hagi queixes que no puguin ser admeses per les seves característiques, o el mateix fet que a algunes queixes se'ls hagi de dir: «No hi ha irregularitats en l'Administració», això implica un esforç d'explicació important, tan important com quan es diu: «Sí que hi ha irregularitats i són aquestes o són aquestes altres.» O quan, des del Síndic, es fa pedagogia política i social amb, per exemple... –i citaré dos casos, però en podria haver molts altres–, quan, per exemple, hi ha hagut conflictes, hi ha conflictes amb la ubicació d'equipaments pel tractament de drogodependències, o quan n'hi ha hagut per als serveis penitenciaris, i no s'ha dit –per part del Síndic– «és que no hi ha d'haver aquests equipaments», sinó que s'ha dit «hi han de ser –hi han de ser.» I, en tot cas, posa els matisos: «Hi ha d'haver millor interlocució.» Per tant, pedagogia social.

I també un altre exemple: quan el Síndic constata, i avui ho ha dit el senyor Ribó en aquesta mateixa tribuna, que, en el cas de Catalunya, hi ha una convivència lingüística força important, força interessant, malgrat les veus polítiques que volen dir el contrari, i que, fins i tot, els agradaria que hi hagués el contrari.

Per tant, també, una altra funció del Síndic, molt important, és una funció d'utilitat. Una funció d'utilitat en el sentit que la seva actuació mateixa propicia que hi hagi qüestions que es resolguin. Potser el fet mateix d'iniciar un expedient ja propicia la resolució d'alguns aspectes. O..., i això és possible, evidentment, en aquelles qüestions que són de caràcter més puntual, o també és el mateix impuls a resoldre situacions de caràcter més estructural que no es resolen tan de pressa; també, en tot cas, és important.

El Síndic ha demanat –i ens ho demana l'Informe, ens ho demana a la Comissió, ens ho demana avui– més i millors relacions amb el Parlament. Jo crec que hem sigut receptius, els diputats i diputades d'aquest Parlament, en aquesta necessitat, d'una millor relació entre la Sindicatura de Greuges i aquest Parlament. El mateix

nou Reglament ja posa les bases –les ha posades, les bases– perquè aquesta major relació sigui possible. I el fet que avui tinguem, per primera vegada, una sessió diferent a les altres també mostra justament aquest enfortiment de la relació de la Sindicatura en el Parlament.

I dir, en aquesta primera part de la meua intervenció, que estem satisfets que el nou Estatut d'autonomia, que esperem que s'aprovi, amb tota la fase que encara queda del referèndum, sense problemes, atorga competències exclusives al Síndic en la supervisió de l'Administració de la Generalitat i de les administracions presents a Catalunya; cosa que pensem que és una qüestió a valorar molt positivament.

Reservo per a la segona part de la intervenció el fet de seleccionar... –i dic seleccionar perquè l'Informe és gruixut, té més de 450 pàgines, explica moltes situacions– i, per tant, seleccionar, d'aquells aspectes que es presenten, alguns que ens semblen especialment rellevants, malgrat que tots els que apareixen, pel mateix fet d'aparèixer en l'Informe, són rellevants.

Pel que fa referència a les qüestions socials, observem que hi ha èmfasi, una vegada més, com ja hi ha hagut a altres informes d'altres anys, que hi ha alguns problemes no resolts perquè es repeteixen. I que, segurament, es repeteixen per una qüestió relacionada amb el fet que es tracta de problemes de caràcter estructural, que ja vénen de lluny, que segur que s'hi aboquen més recursos, però que els mateixos recursos que s'hi aboquen no donen, encara, resposta necessària a les necessitats existents. És el cas de les llistes d'espera amb sanitat, que continua sent un dels problemes que els ciutadans perceben en la sanitat com uns problemes importants. I que ens consta que s'hi aboquen més recursos, però que no podem estar satisfets fins que les llistes d'espera, tant pel que fa referència a les intervencions quirúrgiques com a les proves diagnòstiques i especialistes, no tinguin un temps raonable que impliqui que el dret a la salut en aquest camp estigui resolt.

El mateix podem dir respecte al que és el tractament de l'atenció a la gent gran. Evidentment, l'Informe destaca la dificultat d'atenció a la gent gran, tant per manca de places de residència com atenció domiciliària. I, en aquest sentit, també entenem que hi ha una situació estructural que fa molts anys que s'arrossega, per dir-ho així, i que, malgrat haver-se fet un mapa de necessitats, una programació territorial de recursos, de també implicar-hi molts més recursos, també caldrà fer més esforç per poder donar resposta en aquesta necessitat cada vegada més demandada d'atenció a la gent gran. I que una de les qüestions que avui ha dit aquí el mateix senyor Ribó caldrà que sigui efectivament resolta amb la nova Llei de serveis socials, i és que els drets socials estiguin garantits, que hi hagi, efectivament, drets subjectius a partir dels quals les administracions –el Govern de la Generalitat, en aquest cas; els governs locals en allò que els competeix– puguin garantir els recursos necessaris per a l'atenció a la gent gran, l'atenció a les persones amb discapacitats a fer polítiques per afavorir les persones amb menys recursos.

En aquest sentit, valorem molt positivament els informes monogràfics que ens van presentar –un, sobre les persones sense sostre, i, un altre, sobre la situació dels menors

immigrants no acompanyats– i que impliquen, en tots els casos, hi insisteixo, fer més esforç per part de l'Administració de cara a resoldre aquestes qüestions.

Valorem, també, pel que fa referència a les dimensions relacionades amb seguretat, justícia, la situació de les dones maltractades, prostitució, que el mateix Informe del Síndic entra en una qüestió que, en aquests moments, és de debat –molt important–, com és el tema de la regulació o no de la prostitució. I que penso que, en aquest sentit, se situa, pel que és un fals debat, al nostre entendre, que confronta les postures abolicionistes que per allò de voler o d'argumentar la necessitat d'abolir aquesta pràctica, la de la prostitució, no entra en una situació de realitat que, d'alguna manera, vulnera els drets de les dones, sobretot, que es dediquen al treball sexual.

I, per altra banda, confronta els partidaris de la regulació. El Síndic, en el seu Informe, d'alguna manera, es posa en el context de la necessitat de regular la prostitució des del punt de vista de l'òptica de defensa de drets de les dones, cosa que compartim. Compartim també l'apreciació del problema que suposa la massificació en els serveis penitenciaris. El Síndic assenyalava en el seu Informe que els problemes no es resolten només amb la creació de nous centres, sinó també corregint la tendència a incrementar el temps d'estada a la presó de les persones internes, cosa que compartim.

També som molt sensibles, i pensem que l'Informe posa el dit a la llaga, en les qüestions relatives a les dificultats al dret a l'habitatge, cosa que esperem que la nova Llei d'habitatge que en el proper Consell de Govern s'aprovarà pugui resoldre, en part, les qüestions que el Síndic assenyalava i a què el nostre Grup Parlamentari és molt i molt sensible.

També pensem que l'Informe assenyalava aspectes importants en temes ambientals, com són la problemàtica dels sorolls, amb relació, en concret, a l'aeroport del Prat, i la importància que té la planificació per evitar problemes posteriors.

També les queixes relacionades amb la qualitat i potabilitat de les aigües que subministren a les cases, em sembla una qüestió essencial...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Sí, acabo de seguida, senyor president. I també entenem que és molt important garantir que no existeixi contaminació dels conreus transgènics cap als correus convencionals i ecològics.

Acabo la meua intervenció, de fet, deixant-me una de les qüestions més importants i que volia destacar, però, aquí reconec que no he pogut mesurar bé el temps, que són els temes relatius a infància i adolescència. Precisament, a la Sindicatura hi ha l'adjunt a la infància, que indica la importància que té aquesta qüestió.

Entenem que cal millorar moltíssim les funcions de protecció respecte als menors que estan en situació de riscos socials. I, per tant...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

...el nostre compromís, en aquest sentit, hi és present.

Gràcies, senyor president.

El president

Aquesta presidència té la potestat d'obrir un nou torn, si és que es demana. Vull dir que no és obligatori, en tot cas. Si hi ha la demanda d'obrir un nou torn, l'obriré. Algú més vol intervenir? (*Pausa.*)

Doncs, si ningú més vol intervenir, voldria agrair, en nom de totes les diputades i de tots els diputats, al síndic de Greuges la seva compareixença, que, a més a més, enguany hem tingut novetats, pot estar present físicament a l'hemicicle, que em sembla que és un avenç substancial. I, en nom de tots els diputats d'aquesta cambra, li volem agrair la seva feina, tant a ell com al seu equip. Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia i sis minuts.

SESSIÓ NÚM. 84

La sessió s'obre a les dotze del migdia i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, les secretàries primera i segona, el secretari tercer i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de Política Territorial i Obres Públiques i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei pel qual s'aprova el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals (tram. 200-00030/07). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 314).

2. Projecte de Llei de seguretat industrial (tram. 200-00031/07). Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 320).

3. Proposició de Llei de creació de la deducció corresponent al tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques pels donatius fets en favor de fundacions, associacions i altres entitats privades sense ànim de lucre, en l'àmbit de la solidaritat i la cooperació al desenvolupament (tram. 202-00055/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (Text presentat: BOPC, 203, 27).

4. Proposició de Llei d'implantació d'una deducció per despeses sanitàries en l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 202-00071/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (Text presentat: BOPC, 250, 13).

5. Interpелlació al Consell Executiu sobre el Programa per a l'Institut Internacional per la Pau (tram. 300-01028/07). Sra. Dolors Camats i Luis, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació.

6. Interpелlació al Consell Executiu sobre la integració i la protecció de les persones tartamudes (tram. 300-01029/07). Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpелlació al Consell Executiu sobre el contenciós relatiu al patrimoni artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal (tram. 300-01030/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpелlació al Consell Executiu sobre el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya (tram. 300-01031/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

9. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre el turisme (tram. 302-00171/07). Sr. Josep Llobet Navarro, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre el model de relacions de l'àmbit del conseller primer amb el personal de l'Administració de la Generalitat (tram. 302-00172/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre les polítiques de sanitat (tram. 302-00173/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica de Catalunya (tram. 302-00174/07). Sr. Oriol Amorós i March, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

13. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

Projecte de Llei pel qual s'aprova el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals (tram. 200-00030/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, sobre el Projecte de Llei pel qual s'aprova el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals.

Modificació de l'ordre del dia

Abans, però, i abans que presenti el conseller aquesta Proposició de Llei, els haig de comunicar que, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, s'ha alterat l'ordre del dia del Ple d'avui, que afecta el punt número 2, atès que més d'una cinquena part dels membres del Parlament, d'acord amb els articles 8.1 i 9, de la Llei 1/81, han presentat una sol·licitud de Dictamen al Consell Consultiu sobre l'adequació a l'Estatut del Projecte de Llei de seguretat industrial. Es posposa, doncs, el punt número 2 fins que el Consell Consultiu no emeti el Dictamen.

També s'ha presentat una sol·licitud conjunta de l'honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació i la diputada interpel·lant, la il·lustre senyora Dolors Montserrat. I, d'acord amb l'article 138.6 del Reglament, els faig avinent que es posposa per a la sessió plenària següent la interpелlació que consta amb el número 6 de l'ordre del dia, i que és la interpелlació sobre la integració i la protecció de les persones tartamudes, queda, doncs, posposada aquesta interpелlació.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió i, d'acord amb l'article 143.1 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de Llei pel qual s'aprova el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals (tram. 200-00030/07) (continuació)

I ara sí que té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Vallès, conseller de Justícia, per presentar el Projecte de Llei pel qual s'aprova el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya relatiu als drets reals.

El conseller de Justícia (Sr. Josep Maria Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, presento en nom del Govern aquest Projecte de llei que conté el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya relatiu a drets reals. No és necessari que cridi l'atenció de la cambra sobre la importància d'aquest Projecte, perquè tot el que arriba en aquesta cambra és important, però és sabut que les matèries referides al dret civil català són matèries molt sensibles i ho són, com a mínim, per tres raons: perquè formen part d'un llegat històric que la societat catalana ha defensat sempre, com un senyal d'identitat nacional; perquè el dret civil és una eina que permet que aquesta societat vagi adaptant les seves institucions a les necessitats del present, i finalment, en aquest cas, en la matèria que avui ens ocuparà, perquè es tracta de drets que afecten el patrimoni de les persones i les transaccions econòmiques que comporten.

Amb aquesta Llei donem un pas més en la construcció del Codi civil de Catalunya, iniciada aquesta construcció en la legislatura anterior, establint aleshores una via per sistematitzar i actualitzar aquestes institucions. Ho fem ara en presentar aquest llibre cinquè sobre drets reals, un llibre que conté 381 articles, un llibre que és resultat d'un període de maduració, iniciat també durant la legislatura anterior. En aquest procés ha tingut intervenció l'Observatori de Dret Privat, la Comissió de Codificació i la seva Comissió Permanent, a partir de les propostes dels grups d'experts constituïts, integrats per professionals del dret i per professors universitaris, sota l'impuls i amb l'assessorament de la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques del Departament.

Ha estat sotmès al període preceptiu d'informació pública i ha rebut les aportacions de particulars i de corporacions professionals.

Vull agrair, com és de justícia, la feina de totes aquestes persones que han intervingut en el procés, i podem dir –igual que en altres textos legislatius en aquesta matèria– que el que avui presentem és resultat del treball concertat de la comunitat jurídica catalana en totes les seves dimensions i en totes les seves facetes.

Dues preguntes per contestar de forma sintètica i breu. Aquest llibre cinquè té un contingut fonamentalment patrimonial: regula el poder de les persones sobre les coses i la protecció que la societat confereix a aquest poder individual. El màxim poder que un individu té sobre una cosa s'identifica amb el dret de propietat, mentre que poders o intervencions parcials s'associen als denominats drets reals limitats.

L'objecte de la llei és, precisament, l'objecte del Codi, del llibre cinquè del Codi que s'ha d'aprovar amb aquesta llei; és la regulació més completa possible d'aquestes capacitats, d'aquests drets, en un sol text, i amb això es culmina, fins al moment d'avui, el treball legislatiu que en la matèria s'ha estat portant a terme per aquest mateix Parlament, des de fa anys, a través de lleis especials. D'aquestes lleis especials, sis són ara reformades i integrades en aquest llibre cinquè, però també s'hi inclou, en aquest llibre cinquè, una sèrie de disposicions noves, que regulen institucions fonamentals en el dret de les coses, que no havien estat objecte de legislació, fins ara, pel Parlament.

En totes aquestes matèries, la regulació que proposem conserva algunes característiques heretades de la tradició jurídica catalana, d'una llarga història del dret català, però es fa amb voluntat innovadora, perquè és pertinent, és just, és necessari adequar aquestes institucions a les transformacions que s'han esdevingut entre la societat rural i agrària del passat i la societat urbana i post industrial del present.

No faré una exposició detallada de les novetats que el llibre incorpora, només em referiré a alguns punts que considero més significatius. Es recull una concepció de la propietat com a dret privat bàsic que permet als ciutadans desenvolupar la seva personalitat amb autonomia i privacitat, però reafirmant la funció social d'aquest dret i establint-ne algunes restriccions com ara les que estableix la legislació sobre planejament territorial i urbanístic, l'habitatge, la política agrària i forestal, el patrimoni cultural, etcètera, en virtut de la funció social del dret de propietat. I, d'aquesta manera es busca un equilibri, sempre difícil, entre la garantia del dret de propietat com a dret individual sobre una cosa i el bon ús d'aquest domini en una societat que pretén ser cohesionada i socialment solidària.

Es regulen, també, les relacions de veïnatge, de manera més sensible i més adaptada a les exigències de la convivència social d'avui dia. També es considera, en aquest llibre cinquè, un punt especialment rellevant des d'una perspectiva col·lectiva, que és la regulació de les situacions de la comunitat de propietaris. Cal recordar que la immensa majoria de catalans i catalanes han accedit a la propietat del seu habitatge principal en règim de propietat horitzontal. Per això mateix, i atesa la seva importància social i econòmica, s'estableixen en aquest llibre cinquè regles de gestió d'aquesta comunitat de propietaris que facilitin bons nivells de convivència i solidaritat entre veïns d'una mateixa escala o d'un conjunt immobiliari o d'una urbanització. Creiem que és una regulació que millora de manera substantiva la que estableix el Codi civil espanyol i la Llei de propietat horitzontal.

En particular vull destacar la flexibilització de la regla sobre les majories, que suprimeix la unanimitat per evitar decisions de bloqueig, derivades del comportament abusiu d'una minoria de copropietaris. Això afecta, per exemple, decisions sobre la supressió de barres arquitectòniques, sobre la instal·lació d'ascensors, també per executar obres necessàries, com infraestructures comunes, com poden ser connectar-se amb serveis de telecomunicacions de banda ampla o individualitzar el control dels consums d'aigua, gas i electricitat. Pot semblar una minúcia quan es contempla amb perspectiva, però des de l'experiència que tenen tants ciutadans i ciutadanes d'aquest país de participar en comunitats de propietaris creiem que ho podem valorar com un avenç.

En altres aspectes també es proposen innovacions: en la regulació de l'usdefruit, en la regulació del dret de superfície, en la regulació del dret de cens, en el tractament del dret de vol i de subedificació, que, per exemple, permet al seu titular construir sobre o sota de l'immoble gravat. També és novetat la regulació de determinades formes d'hipoteca, algunes d'elles amb

garantia de pensions compensatòries o d'aliments en situacions derivades del dret de família o de conflictes de família. I també, respecte dels drets reals d'adquisició, que estableix per primer cop en el dret català una regulació completa del marc jurídic bàsic dels drets d'adquisició voluntaris, opció, tempteig i retracta, i simplifica, també, la seva regulació.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En resum, i per acabar, crec que tenim davant nostre un llibre cinquè sobre drets reals que, per concepció, per estructura i per regulació, contribueix a posar el dret català entre els ordenaments més innovadors en aquesta matèria. Això s'ha d'agrair a l'aprovació del llibre primer, que va aprovar aquesta cambra en la legislatura passada, i que va superar, com la cambra sap, obstacles, plantejats a la capacitat competencial de la Generalitat de Catalunya en aquesta matèria. En aquell llibre primer es plantejava una forma, una metodologia que és la que segueixen les lleis que continuaran la construcció d'aquest Codi civil, que permeten, com dic, amb aquesta obertura, amb aquesta tècnica d'actualització permanent, constituir un dret civil català que innova i que pot ser innovat de manera permanent.

Aquest dret civil parteix de principis bàsics de llibertat civil, manifestats en la garantia de l'autonomia de l'individu en un camp molt ampli d'actuació, però també de l'exigència dels drets dels consumidors, de les persones en situació de necessitat, perquè, com diem, en la nostra societat el dret de propietat no és contemplat sense tenir molt en compte la seva funció social. En altres paraules, s'intenta trobar l'equilibri entre els principis i els valors d'un estat social i democràtic de dret i la disposició lliure dels individus sobre les coses, sobre les coses entre cometes, sobre les coses i els drets patrimonials que, com tots sabem, en les relacions econòmiques d'avui dia tenen sovint, poden tenir sovint una magnitud i una complexitat de definició molt més gran que la que tenien quan es va configurar el dret civil de què som tributaris. I és aquest equilibri, crec, el que permet portar ara al Ple de la cambra un projecte de llei, validat pel dictamen de la Comissió de forma molt àmplia. El Govern i el conseller de Justícia ho constaten amb satisfacció, després d'un procés de tramitació de més de dues-centes esmenes, provinents dels diferents grups de la cambra, en què pràcticament en totes elles ha estat possible arribar a acords, sigui per la seva admissió, sigui per la transacció o també pel compromís de regular més endavant, després de l'estudi pertinent, algunes institucions, com pot ser la regulació dels patrimonis fiduciaris.

A la tramitació d'aquest llibre cinquè han de seguir, de manera immediata, la dels llibres relatius a persona i família, a persona jurídica i a successions. És intenció del conseller de Justícia de sotmetre a la cambra, al més aviat possible, aquests llibres i, si és possible, durant aquest mateix període de sessions.

Vull acabar dient que si això és així, no serà mèrit exclusiu d'aquest Govern, no serà mèrit exclusiu de cap altre govern, no serà mèrit d'aquest conseller ni serà mèrit de cap altre conseller, serà resultat del decantament d'un treball que, com deia al principi, té molts protagonistes i molts actors, i sobretot, i de manera principal,

té com a motor la voluntat política compartida de preservar i alhora modernitzar les nostres institucions jurídiques sense fossilitzar-les, sense allunyar-les de les necessitats socials que han de regular. Aquesta necessitat és el principi que inspira aquesta iniciativa legislativa del Govern, per a la qual demano ara el suport de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Correspon ara el torn al relator nomenat per explicar els treballs de la Comissió. L'il·lustre diputat senyor Joan Galceran té la paraula.

El Sr. Galceran i Margarit

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, com a relator em pertoca, doncs, descriure els treballs de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana i de la Ponència nomenada a l'efecte per a la tramitació d'aquesta Llei sobre el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals, i, per tant, comentar que la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana va elegir, el 30 del novembre de 2005, la Ponència de diputats i diputades que havien de tramitar i debatre, doncs, aquest Projecte de llei del llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals; Ponència formada pels diputats: la senyora honorable Núria de Gispert i Català, del Grup de Convergència i Unió; el senyor Joan Galceran i Margarit, que és el diputat que us parla en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; el senyor Miquel Àngel Estradé i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; el senyor Jordi Montanya i Mías, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i la senyora Dolors Clavell i Nadal, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Ponència es va reunir en el Palau del Parlament els dies 30 de novembre i 14 de desembre del 2005, i 24 de gener i 7 de febrer del 2006. I aquesta Ponència ha estat assessorada pel lletrat senyor Francesc Pau, del Parlament; les tasques de gestió les ha dirigit la gestora Elena Mora, i el corrector, el senyor Joan Fibla.

En el tràmit d'esmenes presentades, en total han estat 211, que desglossades per grups parlamentaris han estat: 119 esmenes, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió; 54, pel Grup Parlamentari del Partit Popular; 2, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi conjuntament amb Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa; 34, pels tres grups parlamentaris que donen suport al Govern, per tant, el Grup socialista, Esquerra Republicana i Iniciativa, i 2 esmenes més, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

En total s'han realitzat vint-i-una transaccions, desglossades pel nombre d'esmenes que engloben són: esmenes transaccionals sobre una esmena, en dotze supòsits; sobre dues esmenes, en set supòsits; sobre tres esmenes, en dos supòsits.

I les esmenes que la Ponència va recomanar assumir directament sense transaccionar a la Comissió van ser: 58, per part de Convergència i Unió; 1, per part de Socialistes - Ciutadans pel Canvi en conjunt amb Iniciativa per Catalunya Verds; 24, dels tres grups que donen suport al Govern, per tant, Socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa Verds, i 12, del Partit Popular de Catalunya. I en queden, per tant, vives per al plenari d'avui: 43, del Grup de Convergència i Unió, i 39, del Grup del Partit Popular de Catalunya.

La Comissió, per tant, del dia 28 de febrer d'enguany va aprovar el Dictamen que s'eleva avui al Ple, un cop explicat el text del Projecte de Llei pel qual s'aprova el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals, l'Informe de Ponència, les esmenes i els vots particulars presentats pels grups parlamentaris. I, finalment, recollint les modificacions aprovades per la Comissió i d'acord amb el que disposen els articles 109.5 i 6 del Reglament del Parlament, ha acordat establir el Dictamen següent del Projecte del Llei del llibre cinquè del Codi civil, referent als drets reals.

Aquesta Llei, amb un sol article, aprova el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals, i conté vint disposicions transitòries i dues disposicions finals.

El llibre cinquè és format per 381 articles. D'acord amb la primera Llei del Codi civil, el llibre cinquè es distribueix en títols, concretament en sis, que estableixen unes disposicions generals sobre els béns, títol primer; regulen la possessió, títol segon; l'adquisició i extinció dels drets reals, el títol tercer; el dret de propietat, el títol quart; les situacions de comunitat, el títol cinquè, i els drets reals limitats, el títol sisè. Cada un dels títols, llevat del primer, es divideix en capítols, vint-i-cinc en total, i aquests, en seccions i subseccions.

El títol primer es configura per alguns articles de caràcter introductori general sobre règim jurídic dels béns. El títol segon conté la regulació de la possessió considerada com un mecanisme primari de publicitar..., de drets que aquest codi protegeix. El títol tercer regula l'adquisició i l'extinció del dret real. El títol quart estableix una regulació general del dret de propietat. Així mateix, el títol quart regula els títols adquisitius exclusius del dret de propietat amb una simplificació notable del text de la Llei 25/2001, del 31 de desembre, de l'accessió i l'ocupació. Finalment, el capítol cinquè regula les restriccions de l'exercici de dret de propietat d'acord amb la seva funció social; també el títol cinquè regula les anomenades situacions de comunitat.

Les disposicions transitòries d'aquesta Llei estableixen el règim d'usucapions iniciades abans de l'entrada en vigor del règim cinquè del Codi.

I igualment, aquesta Llei conté dues disposicions finals: la primera deroga diverses lleis i la segona estableix l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

És, per tant, aquest el relat dels treballs de la Comissió, que ha dictaminat, i de la Ponència, que així ho van presentar a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat.

I destacar, com s'ha fet abans, que els treballs han estat amb un ampli consens per tots els ponents dels grups

parlamentaris, als quals un reconeixement és obligat de fer aquí, en el plenari, per al debat que ara tindrem.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Galceran. Han estat presentades –anuncio– unes esmenes, incloses en el dossier, signades per tots els grups parlamentaris, que es sotmetran a votació conjuntament amb la votació de dictamen final que realitzarem.

En aquests moments té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Montanya, del Grup Popular de Catalunya, per tal de defensar les esmenes presentades pel seu Grup.

El Sr. Montanya i Mías

Sí. Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, permetran que la meua intervenció la dividim en dos fases. Una, la primera, per posar de manifest el posicionament del meu Grup Parlamentari amb relació amb el Codi civil, amb el projecte que avui debatem, però també amb els antecedents que hi ha hagut al llarg d'aquests vint-i-dos anys, perquè a cops s'ha qüestionat precisament el posicionament del nostre Grup Parlamentari amb relació a aquesta qüestió, i el que és absolutament indubtable, i això ho volem deixar molt clar, és que el nostre Grup Parlamentari, el Partit Popular de Catalunya, aposta claríssimament pel dret civil català i pel Codi civil de Catalunya.

En aquest sentit, i des de la recuperació de les nostres institucions d'autogovern, el Parlament de Catalunya ha impulsat una profunda renovació del nostre Codi civil. El punt de partença el constituï la primigènia Llei 13/1984, del 20 de març, sobre la compilació del Dret civil de Catalunya, la qual integrà en el dret propi de Catalunya l'antic dret compilat constituït per la compilació catalana de 1960, adaptant-lo als principis emanats de la Constitució i l'Estatut d'autonomia, fins arribar a les més recents lleis civils de caràcter patrimonial aprovades durant l'anterior legislatura, com són la Llei 22/2001, del 31 de desembre, de regulació dels drets de superfície, de servitud i d'adquisició voluntària preferent; la Llei 23/2001, del 31 de desembre, de cessió de finca o edificabilitat a canvi de construcció futura; la Llei 19/2002, del 5 de juliol, dels drets reals de garantia, i finalment, i ja en aquesta setena legislatura, la Llei 3/2005, del 8 d'abril, de modificació de la Llei 9/1998, del Codi de família, i de la Llei d'unions estables de parella i del Codi de successions en matèria d'adopció i tutela, i en aquest sentit també, la Llei 4/2005, del 8 d'abril, dels recursos contra les qualificacions dels registradors de la propietat de Catalunya.

En tot aquest procés històric, iniciat ara ja fa vint-i-dos anys, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha donat suport a les diferents lleis civils, amb la sola excepció de la Llei 10/1998, del 15 de juliol, d'unions estables de parella, i la Llei 3/2005, del 8 d'abril, de modificació de la Llei 9/1998, del Codi de família, de la Llei d'unions estables de parella i del Codi de successions en matèria d'adopció i tutela.

I hem donat fins i tot suport als casos en què el Govern de l'Estat va impugnar posteriorment per inconstitucionalitat algunes lleis aprovades pel Parlament, amb governs del Partit Socialista i també amb governs del Partit Popular.

El Grup del Partit Popular de Catalunya, en definitiva, ha col·laborat activament i ha donat suport parlamentari a totes les lleis civils que han anat configurant un dret civil propi, modern, adaptat a les noves realitats socials i avançat en moltes de les regulacions sobre les institucions civils del nostre país.

I és precisament en aquest context on el nostre Grup Parlamentari ha manifestat el seu posicionament en favor de l'existència, tal com dèiem a l'inici de la nostra intervenció, d'un codi civil de Catalunya que es configuri com la principal disposició de dret civil català, sense perjudici, lògicament, que haguem de manifestar l'existència d'algunes discrepàncies que han estat més per raons juridicotècniques que per raons polítiques.

Tampoc hem mostrat cap oposició als canvis de tècnica legislativa produïts durant aquests darrers vint-i-dos anys, en matèria de dret civil, en què hem assistit a un procés que ha anat des de la revisió del dret compilat, passant per la tècnica de les lleis especials, fins arribar ara com ara a la tècnica del codi obert, de clara inspiració holandesa, que estem utilitzant en l'actualitat i en la qual s'insereix el Projecte de Llei que debatem.

Però alhora també volem deixar clar que amb alguns aspectes concrets de la Llei no hi estem d'acord, i no tant per raons polítiques, hi insistim un cop més, sinó per raons de pura tècnica legislativa i jurídica.

D'aquí, la nostra reserva d'esmenes, que tot seguit passo a descriure sucintament, però que afecten especialment les disposicions sobre propietat horitzontal, les quals considerem que no haurien de formar part d'un text d'un codi civil, sinó que haurien de formar part d'una llei especial, al marge del que ha de ser un codi civil, i del que és..., i tant pel que fa al Codi civil espanyol com en dret comparat.

En aquest sentit, només cal remetre's a l'article 348 del Codi civil en aquesta matèria..., article... Li demano disculpes, senyor president..., si poguéssim continuar després la intervenció, perquè estic indisposat...

El vicepresident primer

Ja ho crec. Sí, sí; ja ho crec...

El Sr. Montanya i Mías

Deu ser el... Demano cinc minuts. I disculpin... *(Pausa.)* Intentaré fer el resum pel que fa... *(Veus de fons. Pausa.)*

El vicepresident primer

Senyor Montanya, el que vostè vulgui. Si vol, pot seguir naturalment assegut a l'escó. Si vol, podem passar a la defensa de les esmenes del Grup de Convergència, i després vostè prossegueix..., si ho prefereix, senyor Montanya... *(Veus de fons.)* El que vostè vulgui...

El Sr. Montanya i Mías

Molt bé. *(Pausa.)* Sí, ja està, no? Bé, estàvem referint-nos a les esmenes relacionades amb les disposicions so-

bre propietat horitzontal, que, tal com anàvem dient, considerem que haurien de formar part d'una llei al marge d'un codi civil, doncs, que pretén ser i en definitiva ha de ser una norma jurídica estable i que no sigui o hagi de ser contínuament essent modificada, com de fet és o ha de ser la Llei de propietat horitzontal que avui en dia hi ha vigent i que està vigent a la resta de l'Estat.

I per aquest motiu, doncs, nosaltres hem esmenat tot l'articulat referent a la propietat horitzontal, i a més a més també hem posat de manifest –i així ho vam fer a la Ponència– el fet que, fins i tot a nivell europeu, la Unió Europea està treballant el text del que ha de ser la futura propietat horitzontal europea, que afectarà, lògicament, tots els ciutadans dels estats membres de la Unió Europea, i en conseqüència l'Estat espanyol i Catalunya.

També, pel que fa al dret real d'hipoteca, ho hem esmenat en la seva totalitat, en considerar que aquest dret real, més enllà de la seva regulació substantiva com a dret real limitat, té clares connotacions immobiliàries, registrals i fiscals que escapen, ara com ara i en termes generals, a la competència de l'Administració de la Generalitat en ser competència de l'Estat. I encara que els preceptes que regulen les hipoteques especials en el Projecte de Llei no contenen expresses mencions a aquestes qüestions, a ningú se li pot escapar que indirectament les afecten, perquè tota hipoteca s'ha d'inscriure en el Registre de la Propietat, sigui del tipus que sigui, i genera unes obligacions fiscals i tributàries que sí que poden veure's afectades segons el tipus d'hipoteca. Si regulem hipoteques especials, estem obrint la porta que s'introdueixin normes registrals o fiscals que es poden escapar i que de fet s'escapen de la competència de la Generalitat i que en res aclareixen el panorama normatiu sobre tan important institució civil.

En segon lloc, també pel fet que el dret d'hipoteca té clares implicacions en el mercat financer i de les entitats de crèdit. I en aquest sentit ens trobem novament amb una institució que va més enllà de les competències de la Generalitat de Catalunya. La unitat de mercats financers i la unitat del mercat del crèdit és avui en dia una exigència..., i precisament reclama l'existència d'un règim hipotecari unitari i únic, com a mínim, també pel que fa al conjunt de l'Estat.

I en tercer lloc, també creiem sincerament que el règim hipotecari vigent, establert per la Llei hipotecària, del 8 de febrer de 1946, i el seu posterior Reglament, constitueix el marc normatiu actual que ha donat i dona resultats satisfactoris, o fins i tot tan satisfactoris que la immensa majoria, per no dir la totalitat, dels ciutadans, utilitzen com a fórmula de finançament la hipoteca. Convé, doncs, ens preguntem, introduir varietats en aquesta institució i distorsionar el règim vigent? Nosaltres, doncs, creiem sincerament que no, i per tant mantinem vives aquestes esmenes.

També, ja finalitzant la nostra intervenció, posar de manifest que es va debatre a la Ponència la possibilitat que les esmenes presentades pel meu Grup Parlamentari, pel que fa als patrimonis fiduciaris es pogués instar o promoure una llei específica, i per tant, i en ares al bon consens que hi ha hagut durant tots els treballs a la fase de Ponència, doncs, retirarem totes les esmenes que manteníem vives pel que fa als patrimonis fi-

ducials. I així mateix retirarem també una sèrie d'esmenes que mantenim vives referents al dret de superfície i al dret de propietat, mantenint i demanant votació separada per a la resta d'esmenes que mantenim vives i que acompanyaré a continuació per a major ordenació del debat.

En definitiva, ho repetim: la nostra aposta és clara en favor del dret civil de Catalunya, la nostra aposta és clara per tenir un dret civil propi de Catalunya.

A partir d'allí, jo només voldria finalitzar la meua intervenció demanant disculpes a tots vostès, no?, per aquest lapsus, i reiterar el bon clima de treball amb què s'ha desenvolupat la Ponència. Agrair a la resta de ponents la seva col·laboració i el bon clima de treball, així com al lletrat assessor de la Ponència, i especialment també al lletrat del Grup Parlamentari, del meu Grup, en Carles Jaume, per la seva col·laboració.

Res més, senyor president.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Montanyà..., Montanya. Està millor? *(Pausa.)* Ja sap que tenim serveis mèdics a baix. En tot cas desitjo que es recuperi ràpidament. Correspon ara al Grup de Convergència i Unió la defensa de les seves esmenes, per a la qual cosa té la paraula l'honorable senyora diputada Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable conseller... Senyores diputades, senyors diputats, el Projecte de Llei que avui es presenta en aquesta cambra suposa un pas més en el procés de codificació del dret civil de Catalunya, que, iniciat amb el Codi de successions per causa de mort i el Codi de família, va tenir la seva culminació amb l'aprovació de la Llei 29/2002, anomenada primera llei del Codi civil de Catalunya. Codi que, com hem dit sovint, pretén recollir en un sol text tota la legislació civil catalana existent, degudament desenvolupada i completada.

L'exposició de motius de la present Llei ens recorda que «el dret civil té un paper clau en la configuració de Catalunya com a societat moderna, perquè permet adaptar el marc jurídic a la realitat d'avui» i, afegeix aquesta exposició de motius, que «té una significació especial com a element d'identificació nacional». De fet, el dret civil és un tret essencial de la nostra personalitat com a poble. És, com ha dit l'honorable conseller, material sensible, i ho és perquè forma part d'un llegat històric, perquè és i ha estat una eina per adaptar les nostres institucions, i concretament en el cas del Projecte de Llei que avui tenim, afecta el patrimoni de les persones i les transaccions econòmiques.

Des de la recuperació de les nostres institucions polítiques, el Parlament de Catalunya ha realitzat una tasca legislativa ingent, tot treballant en un procés de modernització del nostre dret tradicional, procés iniciat amb la Llei 13/1984, de reforma de la compilació, amb l'adequació a la Constitució, i aprovant des de 1985 fins al 2003, mitjançant la tècnica de les lleis especials

i al mateix temps codificant, un conjunt normatiu que s'apropa a la trentena de lleis. Ha estat aquesta tasca legislativa la modernització del nostre dret i l'adaptació a les necessitats de la societat catalana d'avui.

La primera Llei del Codi civil de Catalunya tenia com a objectiu establir l'estructura, el contingut bàsic i el procediment i tramitació. I s'havia d'anar conformant mitjançant una successió de lleis seriadades. Els llibres que el componen són sis. Un d'ells ja ha estat aprovat, el primer, amb la Llei primera, que s'ocupa de les disposicions generals, de la prescripció i de la caducitat. El segon i el quart, referents a la família, altres models de convivència i a tot el que fa referència a les successions, ho han estat com a codis, i ara es troben en procés de revisió per ser inclosos en el Codi civil de Catalunya. El llibre tercer, que correspon a la persona jurídica, àmpliament regulada per aquest Parlament, es troba també en procés de revisió. El cinquè, els drets reals, que avui es debat i que el conformen una sèrie de lleis especials que han estat aprovades per aquest Parlament en diferents legislatures. Resta, per tant, el llibre sisè, obligacions i contractes, sobre el qual ja disposem d'un cert cos legislatiu.

Avui, després de dos anys i mig de Govern tripartit, estem a punt d'aprovar un nou Projecte de Llei en matèria de dret civil, el de drets reals, el que hem dit llibre cinquè del Codi civil. De fet, vull recordar aquí i en aquest moment que un projecte molt semblant havia estat elaborat pel Govern anterior i que és una llàstima haver perdut tant de temps simplement per fer una revisió del text. Haig d'acceptar i haig de dir que és una bona revisió, podríem dir que és quasi bé una còpia, però jo crec que més que fruit de la maduració en la legislatura anterior, com deia el conseller de Justícia, ha estat, com he dit abans, una bona còpia del Projecte presentat per Convergència i Unió en la legislatura passada.

El meu Grup, a aquest Projecte de Llei, ha presentat una sèrie d'esmenes. Un grapat important d'aquestes van ser acceptades per la pròpia Ponència, i altres, que no han estat acceptades, des del nostre punt de vista, eren o són millores tècniques, o de major rigor jurídic o de major seguretat jurídica. Moltes d'elles, lògicament, venien a ser propostes de l'altre Projecte de Llei, del de Convergència i Unió... *(Se sent un soroll d'un objecte que cau.)* Tenim problemes amb aquest Projecte de Llei...

Aquest llibre cinquè constitueix el desenvolupament del llibre tercer de la compilació, ampliat, sistematitzat i completat en matèria relativa al dret patrimonial. Si hem de fer algunes crítiques, són constructives, com ara les referents a l'absència de determinades regulacions, com per exemple en el títol primer, referent als béns, hauria estat millor regular l'administració general dels béns aliens, la regulació del patrimoni i els títols adquisitius, que crec que hi ha fet referència el diputat del Partit Popular. Jo crec que el que contempla el Projecte no és suficient i deixa aquest Projecte de Llei una mica coix.

En el títol segon, referent a la possessió, es podia haver perfeccionat el concepte de possessió i l'adquisició de béns mobles. En aquest punt el nostre Grup havia presentat esmenes; concretament la 12, 13 i 14.

En el títol tercer, referent a l'adquisició i extinció del dret real, val la pena destacar quatre àmbits que trobem a faltar. Alguns aspectes de la tradició i que es corresponen amb les esmenes 15, 16, 17 i 18. La donació, en què entenc que es perden alguns aspectes que estaven regulats convenientment en el Projecte del 2003 i que aquest no recull; no es fa referència a la donació *mortis causa*, s'exclou la donació universal i hi han desajustos en la regulació de la usucapió, i se'n suprimeix la regulació de les prohibicions de disposar; són les esmenes 19 a 23.

En el títol quart, referent al dret de propietat, podem dir el mateix pel que fa a quatre aspectes. Adquisició i alienació de fruits; no s'ha regulat ni els fruits futurs en espècie i dineraris; pel que fa a la l'accessió és si més no singular el que ha passat, les construccions extralimitades han passat a ser generals i no contempla res sobre les despeses de l'acció de limitació i fitació, i hi han importants limitacions al dret de propietat. Són, entre altres, les esmenes 24 i 25.

En el títol cinquè cal destacar el contingut del capítol 3, règim jurídic de la propietat horitzontal. En aquest punt també ha fet una llarga referència el diputat senyor Montanya, del Partit Popular. No estic d'acord, però, amb algunes de les seves observacions, jo crec que el contingut d'aquesta institució és bo que estigui en aquest llibre, en el llibre cinquè, i que estigui en el capítol corresponent de la Llei que regula els drets reals. Així i tot, el meu Grup ha reservat quinze esmenes vives, que en el seu conjunt el que pretenen és donar major seguretat jurídica. Hi han alguns articles que la seva redacció no aporta cap millora en relació amb el que avui és vigent, amb el que estableix la Llei de propietat horitzontal; més aviat al contrari, ja que pot provocar conflictes interpretatius que la jurisprudència vigent té resolts. Així ho diu també el mateix Col·legi Professional d'Administradors de Finques. I per això entenem que en molts casos la redacció proposada per Convergència i Unió coincidís amb l'actualment vigent, per considerar-la més apropiada i completa, o bé perquè tenia un contingut més concís i més clar. Són les esmenes 35 a 52, descomptant l'esmena 49, que és del Partit Popular, i descomptant també tres esmenes que han estat acceptades a darrera hora i que m'imagino que són les que el president del Parlament ha fet esment a l'inici de la intervenció en aquest Projecte de Llei, i que concretament en les que corresponien al Grup Parlamentari de Convergència i Unió eren la 34, la 41 i la 44. La resta d'esmenes, aquestes quinze, les mantenim i demanarem la seva votació per separat. Simplement per allò que hem dit, per seguretat jurídica. Amb la resta del Projecte nosaltres ens sentim còmodes i creiem que és un bon projecte de Llei.

Pel que fa al títol sisè, drets reals limitats, es regulen de nou els continguts de sis lleis aprovades per aquest Parlament, amb el que suposa també d'una certa inseguretat jurídica. Lleis que van ser aprovades per unanimitat d'aquest Parlament o bé per un alt, un altíssim consens, i que sense canvis substancials s'han volgut resituar de nou en aquest Projecte. El més oportú hauria estat, des del nostre punt de vista, proposar una delegació legislativa i presentar un text refós, especialment amb relació a quatre d'aquestes sis lleis. Són lleis que, com he dit,

van ser aprovades per aquest Parlament, però aquestes quatre en la passada legislatura. Crea, jo crec, més inseguretat jurídica i obliga per molt poca cosa els operadors jurídics a estar alertes a aquests canvis. Estic parlant de les lleis següents: drets reals de garantia, aprovada el 2002, dret de superfície i servituds, del desembre del 2001, Llei d'accessió i ocupació, de desembre del 2001, i Llei d'usdefruit, ús i habitació, del 2000. És en aquest sentit que operen algunes de les nostres esmenes, i així i tot, en aquest sentit també, com he dit abans, són esmenes que nosaltres, pel bé del consens, retirarem.

Finalment vull destacar que en el seu conjunt el Projecte de Llei que avui es debat és un bon projecte. L'Observatori de Dret Privat ha treballat bé, i de fet, si algú té curiositat i compara aquest text amb el que es va presentar la passada legislatura, veurà que en el seu 80 per cent aquest Projecte recorda molt el del 2003. És legítim, però, que el Govern tripartit vulgui presentar el seu projecte i pugui, lògicament, fer la seva revisió. És un nou pas cap a la codificació del nostre dret, i un pas molt important. Arriba una mica tard, però arriba i ens n'alegrem.

De les esmenes que queden vives presentades per Convergència i Unió retirem totes aquelles que no tenen a veure amb la propietat horitzontal. Per tant, d'un conjunt de trenta-vuit esmenes que es mantenen vives, en retirem vint-i-tres. Demanem votació separada de les esmenes referents a la propietat horitzontal, esmenes 35 a 52, a excepció de la 49 i de les tres a què ja he fet referència abans. Les altres esmenes, les que retirem, eren millores, i des del nostre punt de vista, donaven una major seguretat jurídica. Però suposo que en el futur ja es podran millorar.

El nostre posicionament davant aquest Projecte, doncs, és favorable.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora de Gispert. Li agrairé si té redactades exactament... Moltíssimes gràcies.

Per fixar la seva posició té ara la paraula, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Joan Galceran. *(Pausa.)* Des d'aquí, des de la tribuna d'oradors.

El Sr. Galceran i Margarit

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, com a ponent, portaveu del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, volem manifestar precisament en aquest Projecte, dens Projecte de Llei pel qual s'aprova el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals, que aquest representa un pas més en la construcció del nou sistema jurídic català i s'emmarca dins del seu procés codificador, iniciat amb la Llei 29/2002, del 30 de desembre, que aprova la primera Llei del Codi civil de Catalunya. Aquesta Llei estableix l'estructura i la sistemàtica del Codi civil i disposa els llibres que el componen, que s'han d'anar aprovant progressivament, conforme al model de codi obert. D'acord amb l'article 3 de la dita Llei, el llibre cinquè ha d'incloure la regulació relativa als drets reals.

Aquest llibre cinquè supera la fase de codis i lleis sectorials, sense perjudici del caràcter obert que té el Codi civil de Catalunya, que pot anar incorporant les institucions que es considerin convenients d'acord amb les necessitats o exigències de la societat. En el present cas, s'ha donat continuïtat a un procés legislatiu, el dret civil, que ha estat compartit de manera àmplia en els darrers vint anys tant pels principals grups polítics com per les institucions polítiques del país.

Tenim davant una llei moderna per concepció, per estructura i per regulació, que contribueix a posar el dret català entre els ordenaments més innovadors d'Europa en aquesta matèria. La Llei inclou, d'una banda, tota la matèria relativa als drets reals que es troba actualment regulada en les lleis especials següents, degudament actualitzada i sistematitzada: la Llei 6/90, del 16 de març, dels censos; la Llei 13/90, del 9 de juliol, de l'acció negatòria, les immissions, les servituds i les relacions de veïnatge; la Llei 13/2000, del 29 de novembre, de regulació dels drets d'usdefruit, d'ús i d'habitació, i la Llei 22/2001, del 31 de desembre, de regulació dels drets de superfícies, servituds i d'adquisició voluntària o preferent; també la Llei 25/2001, del 31 de desembre, de l'accessió i l'ocupació, i la Llei 19/2002, del 5 de juliol, de drets reals de garantia, i els articles 277, 329, 340, 341 i 342 del Decret legislatiu 1/84, pel qual s'aprova el Text refós de la Compilació del dret civil de Catalunya. D'altra banda, s'inclou una regulació nova d'institucions fonamentals en el dret de coses que no havien estat objecte de legislació, com són la possessió, la propietat, les situacions de comunitat –en especial, l'anomenada «propietat horitzontal»–, els drets limitats de vol i, en determinats supòsits, la hipoteca.

La regulació del llibre cinquè, tot i que manté, actualitzades profundament, institucions tradicionals en el nostre dret, algunes d'ascendència romana, com són l'usdefruit i els seus diminutius o les servituds, i d'altres d'origen medieval, com són els drets del cens o la mitgeria, posa més l'accent en els seus aspectes més innovadors, com són la regulació breu i ordenada del fet possessori i de les seves conseqüències jurídiques, una regulació dels límits i limitacions de la propietat conforme amb la cultura jurídica actual, la regulació de la propietat horitzontal com a instrument que facilita l'accés al dret fonamental de l'habitatge, o la regulació dels drets de superfície, de vol o d'opció.

La Llei parteix de principis bàsics de llibertat civil, que es manifesta deixant a l'autonomia de la voluntat un camp molt ampli d'actuació en la constitució i configuració dels drets reals limitats i de les situacions de comunitat, en la limitació dels drets de tanteig i de retracte legals als casos que han semblat indispensables i en l'establiment d'una regulació dels drets reals limitats, que gairebé sempre és subsidiària del pacte entre les parts; de protecció dels consumidors i, en general, persones en situació de necessitat, que es manifesta sobretot en la normativa de la propietat horitzontal i en tot allò que té relació amb la regulació dels edificis amb una pluralitat d'habitatges; el de la bona fe, que es presumeix sempre i que es manifesta en la regulació de la possessió dels títols d'adquisició, de l'accessió i, en general, en el fet que mai no s'atorga protecció jurídica a qui actua de mala fe; de promoció de la seguretat

jurídica preventiva, que es manifesta en la utilització equilibrada dels instruments notariais i dels registres públics en els supòsits en què l'interès públic i la transcendència dels interessos dels tercers en fa aconsellable l'ús; el de la funció social de la propietat, que es manifesta en la regulació, amb caràcter general, de les restriccions al dret de propietat, en les relacions de veïnatge i en la superació del principi d'unanimitat en la gestió de les situacions de comunitat.

Finalment, la Llei té molt present que les seves disposicions tenen caràcter de dret comú a Catalunya, i per això, quan ha semblat oportú, s'ha procurat de subratllar la profunda imbricació del Codi en la normativa, sovint qualificada d'administrativa, que configura la propietat moderna, tan imbuïda per la seva funció social, com és el cas, entre d'altres, de les normatives urbanística o d'habitatges, agrària, forestal i mediamiental o la del patrimoni cultural.

Les principals novetats introduïdes en el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya són fixar, per primera vegada, una legislació en matèria de propietat horitzontal, específica per a Catalunya. Aquesta regulació és precisament una de les novetats de major transcendència social del Codi, atès que la propietat horitzontal ha permès, en els darrers cinquanta anys, una extraordinària generalització del dret de la propietat, fins al punt de ser un dels instruments jurídics fonamentals que garanteixen l'accés de la ciutadania a la propietat de l'habitatge.

Així, amb relació a la propietat horitzontal, la Llei conté unes disposicions generals en la configuració de la comunitat, el títol de constitució, en la regulació del qual es garanteixen els drets dels futurs propietaris de pisos o locals, i el funcionament de la junta de propietaris, adaptat a les necessitats que l'experiència dels anys i l'evolució de la legislació feien imprescindibles, entre les quals destaca la supressió de la unanimitat i l'establiment del principi de majoria de les quatre cinquenes parts per adoptar acords de modificació del títol de constitució i dels estatuts i que afectin innovacions físiques de l'edifici, l'estructura o la configuració exterior, sempre que no perjudiquin un copropietari. Es considera suficient el vot favorable de la majoria per als altres acords, com el de suprimir barreres arquitectòniques o instal·lar ascensors.

Es regula també la propietat horitzontal complexa, que permet la coexistència de subcomunitats integrades en conjunts immobiliaris o en diversos edificis independents que comparteixen elements comuns i per parcel·les, que permet establir un règim de propietat horitzontal sobre un conjunt de finques veïnes i físicament independents. Es regula la comunitat per torns, sense limitar-la als immobles i diferenciada del contracte d'ús d'apartaments turístics per temporada. S'introdueix una modificació substancial en el sentit que els animals no són coses i gaudeixen de la protecció específica de les lleis, de manera que només se'ls aplicaran les regles dels béns en la mesura que allò sigui compatible amb la seva naturalesa específica.

Es regula la possessió d'acord amb la nostra tradició jurídica, si bé en matèria d'usucapció s'innova en establir reducció en els terminis, que de trenta anys es passa a vint anys per als immobles i de sis a tres per als mo-

bles. S'ha perseguit una regulació que serveixi d'instrument per a l'enfortiment de la convivència civil. Els conflictes possessoris s'han de resoldre per acord dels interessats o davant dels tribunals, defugint tota mena de justícia privada. Destaca l'acció publiciana, que protegeix el posseïdor del millor dret, encara que no hagi completat la usucapció del bé posseït, malgrat que la usucapció es tracta d'una possessió al seu efecte adquisitiu que justifica que se li hagi donat un tractament separat.

S'introdueix una regulació completa de la donació, considerada com a acte dispositiu i que serveix de marc a l'expressió de la voluntat del donant i donatari de disposar a títol gratuït d'un bé del primer a favor del segon.

Es regula el dret de propietat que, quan és adquirida legalment, atorga al seu titular el dret a usar, gaudir i disposar de forma plena i exclusiva dels béns que en constitueixen l'objecte, però sempre d'acord amb la seva funció social i dins dels límits i amb les restriccions que estableix la Llei.

Es regulen els títols adquisitius exclusius del dret de propietat, amb una simplificació notable, de l'accessió i de l'ocupació, i el títol exclusiu de pèrdua d'aquests drets, és a dir, l'abandonament.

També s'estableix la normativa civil de l'acció reivindicatòria, com a exponent de la protecció del dret en cas d'espoli, i les negatòries, de tancament de finques i de delimitació i fitació, com a accions relatives a la facultat d'exclusió, i es fan unes previsions sobre restriccions de l'exercici del dret de propietat, acordes amb la seva funció social. Quan les estableix la Llei constitueixen els seus límits si són en interès de la comunitat, i es constitueixen les limitacions, que són en interès de particulars indeterminats, normalment els veïns, inclosos en aquest cas els copropietaris en un immoble sotmès al règim de propietat horitzontal. En ambdós casos, les restriccions afecten la disponibilitat o l'exercici del dret, no necessiten un acte exprés de constitució i no atorguen dret a indemnització. En canvi, les restriccions establertes per l'autonomia de la voluntat en interès privat constitueixen els drets reals limitats i es regeixen per l'autonomia de la voluntat.

S'introdueix també una regulació completa de la donació, considerada com un acte dispositiu i que serveix de marc a l'expressió de la voluntat del donant i donatari de disposar a títol gratuït d'un bé del primer a favor del segon.

També es regula l'usdefruit, es millora tècnicament la vigent a Catalunya de la Llei 13/2000, del 29 de novembre. Es destaca l'increment del límit de la durada dels drets constituïts a favor d'una persona jurídica –noranta-nou anys–, amb relació a la tradicional, de trenta anys, més pròpia d'una cultura jurídica en què la vinculació dels patrimonis era vista amb desconfiança. S'introdueix l'usdefruit en garantia o en seguretat d'una obligació dinerària. Es modifica el règim de l'usdefruit de participacions en fons d'inversió per adequar-los a un mercat que no sempre produeix increments de valor, que era el que es preveia sis anys enrere.

Es defineixen també els drets d'aprofitament parcial i es proposa un marc mínim que ofereix seguretat jurídica i claredat sobre els gravàmens establerts, que en la

pràctica poden ser molt heterogenis. Aquests drets estan establerts amb caràcter real a favor d'una persona sobre una finca aliena, amb la finalitat de gestionar-la i obtenir els aprofitaments forestals a canvi de refer i conservar els recursos naturals i paisatgístics, o de conservar la fauna i l'ecosistema, o el de pasturar bestiar o ramats, o el de podar arbres i tallar mates, o el d'instal·lar-hi cartells publicitaris i d'altres.

El dret de superfície també es regula, d'acord amb la Llei 22/2001, de regulació dels drets de superfície, servituds i d'adquisició voluntària o preferent, tot i que s'estableix la necessitat de l'escriptura pública per a la seva constitució i que se subratlla que, en extingir-se, les construccions o plantacions reverteixen en el titular del sòl.

Els drets de cens emfitèutic i vitalici es regulen seguint la Llei 6/90, dels censos, en la qual s'introdueix una norma de procediment per a la reclamació de les pensions, s'harmonitzen els terminis i es fixa d'una manera més entenedora quin és el valor de la redempció. Les servituds es regulen d'acord amb la Llei 22/2001, sense altres modificacions que les sistemàtiques i les necessàries per a l'harmonització del text en el Codi.

Com a novetat, també es regula el dret de vot, com a dret real sobre un edifici o un solar edificat aliè que atribueix a qui n'és el titular la facultat de construir una o més plantes sobre o sota de l'immoble gravat i fer seva la propietat de les noves construccions realitzades. Té per objectiu delimitar amb claredat la distinció entre els drets de superfície, que comporten la propietat separada de manera temporal, i aquest, que és un instrument per facilitar l'edificació de noves plantes o edificis sotmesos al règim de propietat horitzontal i comporta una divisió definitiva de la propietat.

La regulació dels drets d'adquisició introdueix modificacions tècniques i sistemàtiques a la Llei 22/2001, amb l'objectiu de donar resposta a algunes qüestions que aquesta deixava obertes tant en relació amb la conservació i la pèrdua de l'objecte sobre el qual recau com en relació amb la cancellació de càrregues constituïdes entre la constitució i l'exercici del dret d'opció. També s'hi incorporen els drets de retracte de confrontants, al qual només tenen dret els propietaris confrontants de finques de superfície inferiors a la unitat mínima de conreu que tinguin la consideració de conreador directe i personal.

En tot el tràmit s'han acceptat moltes esmenes importants. Possiblement les més importants en tot el tràmit parlamentari, precisament per aquesta voluntat que s'ha afirmat abans de fer una llei totalment consensuada i amb el suport de tots els grups de la cambra, han estat sobre donacions a una pluralitat de donataris; també esmenes acceptades sobre el mode d'adquirir per usucapció, despeses de delimitació i fitació. S'hi inclouen i s'accepten els paràgrafs relatius a les reclamacions de les despeses comunes en situacions de comunitat. S'hi inclouen també formes de més extinció, doncs, de la comunitat, per acords unànims o renúncia de tots els cotitulars i venciment de terminis o compliment de la condició. També s'accepten esmenes en què es modifica la redacció de molts articles sobre el secretari i l'administració dels òrgans de la comunitat. Se suprimeixen les exigències a la junta de propietaris que s'hagin de

reunir dins del primer semestre de l'any. També s'accepten tot tipus d'esmenes que han millorat tota la redacció sobre les convocatòries; s'afegeix que en aquestes, a més de ser enviades al domicili designat per cada propietari, l'anunci de les convocatòries s'ha de penjar en el tauler d'anuncis de la comunitat i produirà efectes jurídics als tres dies d'haver-se fet públic. I tot un tou d'esmenes que milloren sensiblement i fan encara, doncs, més pràctica tota la Llei en molts dels casos.

No m'estendré més en tantes i tantes esmenes, que en definitiva el que fan, doncs, és donar fe d'aquesta clara voluntat que tota la Ponència, tots els grups parlamentaris han volgut efectivament fer prevaldre, per tal d'aconseguir una llei d'aquest llibre cinquè del Codi civil, referent a drets reals, que fos amb un total consens i amb aquesta posició favorable de tots els grups. L'acceptació, entre d'altres, de tantes d'aquestes esmenes evidencia la voluntat del Govern i dels grups parlamentaris que li donen suport d'arribar a acords amplis en una matèria que, com és el dret civil, requereix un bon grau de permanència en el temps i ha de ser un element de cohesió per a la societat catalana.

El vicepresident primer

Senyor Galceran...

El Sr. Galceran i Margarit

Acabo ja, si em permet, senyor president..., només, per donar les gràcies no solament als grups parlamentaris que donen suport al Govern, com ja és lògic, sinó també als grups de l'oposició, de Convergència i del Partit Popular, que han permès, evidentment, millorar una llei, que si bé no és cap còpia de cap altra, sí que és una llei que té, en fonament, doncs, tots aquells treballs que s'han fet anteriorment, sobretot treballs d'anteriors governs, naturalment, però sobretot també els treballs de l'Observatori del Dret Privat, que ells, i en la Comissió i en la Permanent, han fet un treball excel·lent, i que han servit de base, doncs, per a tota aquesta tramitació de la Llei.

Voldria donar les gràcies també al lletrat de la cambra senyor Francesc Pau, a la gestora de la Comissió, Elena Mora, i al corrector Joan Fibla. Així mateix voldria fer esment i agraïment de la posició i la voluntat positiva que hi ha hagut, doncs, per part de la Direcció General de Dret i d'Entitats Jurídiques, el senyor Xavier Muñoz, i no cal dir a l'Anna Llanza, que és la directora de l'Observatori de Dret Privat, així com també a l'assessor del nostre Grup Parlamentari Josep Suquet, i també al senyor Pere Almeda, com a cap de relacions amb el Parlament i de les institucions.

A tots ells moltíssimes gràcies, creiem que s'ha fet una bona llei, com...

El vicepresident primer

Senyor Galceran, ha d'acabar ja.

El Sr. Galceran i Margarit

...i esperem, doncs, que la societat catalana tingui un instrument millor per poder-se administrar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president, senyores i senyors diputats, tal com han explicat els parlamentaris que m'han precedit, ens trobem davant l'oportunitat, que segur que es materialitzarà en aquesta sessió d'avui, d'aprovar una llei molt important per al nostre país i per a la nostra societat.

Ja fa més d'un segle que l'Enric Prat de la Riba, que com molt bé vostès saben a més de ser un gestor i un polític destacat va ser també un gran jurista, en la seva obra cabdal, en *La nacionalitat catalana*, establia el dret civil com un dels cinc fonaments bàsics, essencials i determinants, doncs, de la nostra nació.

I això, aquest diagnòstic que ell feia o aquesta definició que ell feia, doncs, evidentment, avui segueix plenament vigent, i mentre els catalans i les catalanes vulguem tenir un règim propi que reguli tot el que fa referència a l'adquisició i al gaudi de la propietat, mentre tinguem la voluntat de fer-ho, mentre tinguem la necessitat de fer-ho, mentre tinguem la capacitat de fer-ho, voldrà dir, doncs, que seguim sent una nació, en el sentit que tenim unes formes pròpies d'entendre el món, d'entendre la vida i d'entendre la propietat, que sempre ha format part d'una forma jo diria que determinant en el que són els interessos i la visió que tenen de la vida els catalans.

És cert que el procés de gestació d'aquest llibre cinquè ha estat llarg, ha estat laboriós, però jo el que també voldria remarcar és que algunes vegades els esforços del diputat relator i d'altres diputats no s'han vist sempre correspostos per tots els membres de la Ponència, és a dir que algunes vegades jo diria que a dins de la Ponència s'ha fet evident que hi havia ritmes diferents. Per tant, em sorprèn que algun altre diputat que m'ha precedit, doncs, s'hagi queixat que l'aprovació d'aquesta Llei s'hagi fet amb una certa lentitud.

Jo, en tot cas, puc dir que almenys per part d'alguns diputats hi ha hagut la voluntat clara d'impulsar-ho i, en molts casos, d'anar més ràpid del que realment s'ha anat, si bé és cert que es tracta realment d'un llibre llarg, amb molts articles, i que, per tant, es prestava a un debat assossegat, a un debat reflexiu, a un debat prolix, i que es prestava també a analitzar tota una casuística, a intercanviar opinions i a debatre, doncs, tantes esmenes com fos necessari. Que n'hi ha hagut moltes d'esmenes, moltíssimes. Jo diria que ha estat una de les lleis que aprovarà aquest Parlament que ha estat més esmenada i que, per tant, doncs, ha provocat, en el bon sentit de la paraula, un debat ric i complex i exhaustiu. I, certament, d'aquestes esmenes, doncs, se n'ha aprovat moltíssimes, la qual cosa demostra que entre els membres de la Ponència hi ha hagut una voluntat clara i inequívoca d'arribar a acords que fossin satisfactoris per a la immensa majoria de la societat catalana.

Quan la senyora Núria de Gispert deia que aquesta Llei és una còpia de la que havia preparat, de la que havia deixat embastada o enllestida el Govern de Convergèn-

cia i Unió, doncs, jo en aquest cas em permetria manifestar-li que no hi estic gaire d'acord, perquè si hagués estat una còpia no s'haurien debatut com s'han debatut tantes esmenes, ni se n'haurien acceptat tantes, ni hi hauria hagut un debat tan ric i tan complex.

Per tant, no ha estat una còpia; sense que això no vulgui dir ni hagi de significar que per part dels tres partits que donem suport al Govern no hàgim tingut la voluntat clara d'acceptar o d'incorporar totes aquelles propostes que ha fet el Grup de Convergència i Unió, algunes de les quals és veritat que havien estat recollides en el projecte que havien deixat enllestit el 2003.

Però és que, senyora Núria de Gispert, aquest Govern i els partits que li donem suport tenim sentit institucional, tenim sentit de la continuïtat de les institucions i per tant no tenim cap inconvenient que totes aquelles tasques que en l'anterior legislatura haguessin quedat inacabades però que poguessin significar aportacions positives per al país i per a la societat..., doncs, no tenim inconvenient a readaptar-les, recuperar-les i incorporar-les. Per tant, doncs, el que s'ha fet en alguns casos ha estat això.

Com a alguns dels principis que recull el llibre cinquè, i dels quals ha fet esment el senyor Galceran, doncs, que, diríem, serien uns principis bàsics que informen i fonamenten tota aquesta legislació nova, jo crec que val la pena destacar el de l'autonomia de la voluntat, en la millor tradició jurídica catalana; el de la protecció dels ciutadans en tant que usuaris, perquè cada vegada hi ha una part més important de la ciutadania que no té un accés directe a la propietat o que li costa més accedir-hi, però que, en canvi, es veu afectada per tot el que fa referència a aquest règim, i, per tant, doncs, cal regular també la protecció d'aquests ciutadans que són usuaris d'aquesta propietat, encara que moltes vegades no en poden disposar i tenen uns drets limitats sobre ella, i això es fa també en aquest llibre cinquè; el principi de bona fe, que ja s'ha esmentat també abans i que no m'hi estendré; el de seguretat jurídica preventiva, que és un altre principi que dóna garanties, evita la litigiositat i pacifica els possibles conflictes que es puguin produir, i després el de la funció social de la propietat, que és un principi, doncs, també molt important i que val la pena de tenir-lo ben definit i ben incardinat en tot el que és el cos legislatiu.

Entre les novetats, que n'hi ha moltes, i que jo no pretenc pas explicar-les totes..., però sí que voldria destacar-ne, doncs, unes quantes, no?, perquè aquestes novetats el que fan en definitiva és posar en evidència i demostrar d'una forma fefaent que el nostre dret civil és un dret ben viu que s'adapta a una societat tan canviant, tan dinàmica, tan moderna com és la societat catalana, que planteja contínuament noves formes d'accedir i de gaudir de la propietat.

I, per tant, doncs, totes aquestes novetats el que fan és actualitzar el nostre dret civil, posar-lo al dia i, en definitiva, canviar tot allò que ja no s'adequa als temps actuals per tal que l'essencial pugui romandre i pugui mantenir-se present, no?; és allò de canviar moltes coses perquè les essencials puguin seguir mantenint-se en el pas del temps.

Doncs, bé, entre aquests canvis, els de la propietat horitzontal, que també hi ha hagut altres diputats que hi ha fet referència, jo crec que seran molt ben valorats per les comunitats de propietaris i per la societat en general perquè afecten, diríem, multitud de ciutadans.

Evidentment, teníem un règim que regulava el funcionament de les comunitats de propietaris i de la propietat horitzontal que era escassament democràtic, que paralitzava decisions que eren molt necessàries, que eren molt urgents i que, en canvi, no es podien prendre perquè ho supeditava a unes unanimitats que resultaven incomprendibles en una societat com la nostra en la qual hi ha interessos tan diversos i en la qual hi ha moltes vegades, doncs, plantejaments molt divergents. Bé, llavors s'ha substituït aquesta unanimitat per unes majories qualificades en uns casos, però que permetran prendre aquestes decisions que moltes comunitats de propietaris reclamaven ja des de feia temps i que en canvi no s'havien pogut prendre.

Es redueix també els terminis d'usucapió, s'estableix de forma molt clara que els conflictes possessoris s'han de dirimir davant dels tribunals; es regula exhaustivament la donació; se simplifica el dret d'adquisició de la propietat, i, per tant, doncs, en aquest sentit s'evita la conflictivitat i la litigiositat que provoquen sovint les diferents formes d'adquisició de la propietat; es regula l'usdefruit d'una forma molt àmplia, i també es regula el dret de superfície des d'una visió molt més garantista, que contribuirà a donar molta més seguretat a la ciutadania i als operadors immobiliaris. El dret de vol, també ja s'ha dit, es regula com un dret real i es delimita molt millor el seu abast. I, finalment, jo també destacaria la regulació que es fa del dret de retracte pel que fa referència als confrontants, amb la qual cosa es delimita molt millor l'abast d'aquest dret.

Per tant, i per no estendre'm més, el que diria és que en aquest moment tenim una sèrie de legislació que fins ara estava dispersa en lleis especials..., ara la tenim codificada en un sol llibre. Hem actualitzat, com deia, tota una sèrie d'aspectes bàsics que fan referència al gaudi i al dret de propietat que eren reclamats des de feia temps per la nostra societat, i, a més, ho hem fet en un clima de consens, en un clima de treball rigorós, i ho hem fet també amb una sintonia directa i fluida amb la societat i amb els experts en tot el que fa referència, per exemple, a la propietat horitzontal, a la gestió de la propietat horitzontal i a altres drets concomitants amb aquesta propietat horitzontal. Per tant, em penso que hem fet una bona tasca que com he dit abans significa una continuïtat d'altres intents i temptatives que s'havien fet, però millorant-ho, ampliant-ho i donant-hi un tractament més exhaustiu.

Per tant, doncs, nosaltres anunciem que hi donarem el nostre vot favorable i que a més també votarem a favor de cinc esmenes que s'han transaccionat amb el Grup de Convergència i Unió i que fan referència a formes de constituir la comunitat, que fan referència també al dret de vot i que fan referència al dret de retenció.

Per tant, doncs, anunciem que hi votarem a favor.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Estradé. Un brevíssim aclariment. Em fa l'efecte que aquestes esmenes que abans la senyora de Gispert s'hi ha referit, i ara en aquests moments també s'hi ha referit el senyor Estradé, més que transaccionals són unes esmenes que presenta el Grup de Convergència i Unió que seran votades pels altres grups, per ser més precisos, perquè transaccionals haurien de ser amb relació a unes altres esmenes i amb un escrit presentat aquí, eh? Gràcies.

En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. En primer lloc, m'agradaria referir-me breument a un dels antecedents als quals reiteradament s'ha fet esment per part del primer Grup de l'oposició. L'anterior Govern, certament, havia preparat un projecte de llei de llibre cinquè de drets reals; s'havia presentat al Parlament, però va decaure a l'anterior legislatura perquè no hi va haver temps de tramitació. Les eleccions van ser al novembre de 2003 i el 8 de gener de 2004 –ho he comprovat–, just passades les vacances, les festes de Nadal i havent sabut que s'havia constituït el nou Govern, a partir de la nova majoria parlamentària, el Grup que avui està a l'oposició, Convergència i Unió, va presentar com a pròpia proposició de llei aquest text que s'havia elaborat per part de l'anterior Govern. Era una feina encomanada pel Govern, per tant una feina pagada i feta pel país, i crec, sincerament, que s'ha de dir que vostès no se'n podien apropiat, no podien presentar-la com a pròpia. Val la pena recordar aquest precedent.

Dit això, quant al Projecte que avui estem discutint aquí, m'agradaria primer referir-me a la sistemàtica. El nou llibre que avui treballem aquí vol evitar la dispersió que fins avui hi havia amb els textos legals vigents –aquestes sis lleis que s'havien aprovat, aprofitant alhora per resoldre algunes incoherències i imprecisions– i, per altra banda, completar aquest ordenament referit a la propietat i drets reals, incorporant nova regulació. És veritat que partíem de la referència de l'anterior proposta de l'anterior Govern en l'anterior legislatura, que no incloïa les lleis ja aprovades, sinó que només es pretenia aprovar la part innovadora i que de tot el que eren les lleis aprovades es demorava la seva refosa a un moment posterior a aquesta aprovació del llibre cinquè.

A nosaltres ens ha semblat, senzillament –és apreciable, eh?, és un tema que tant és vàlida una opció com una altra–, que era més coherent i de millor sistemàtica l'opció adoptada finalment, que abasta tota la regulació, que tendeix a una normativa completa del dret privat de propietat i drets reals. I en fer aquest treball creiem que, a més, és quan es poden apreciar les eventuais disfuncions o la necessitat de modificació entre la regulació de les lleis existents i la part innovadora, i, per tant, és amb aquesta lectura transversal de tota la regulació quan és més fàcil apreciar aquesta necessitat d'eventuals modificacions. Per tant, refonem i també modifiquem puntualment aquestes sis lleis precedents,

i posem fi a la fragmentació, i a vegades duplicitat, també, que hi ha hagut fins avui entre el dret català i el Codi civil espanyol.

Per altra banda, respecte a l'enfocament d'aquesta reforma, i d'aquesta innovació, crec que també val la pena dir que s'ha intentat afrontar el text amb una major modernitat en el tractament dels temes de fons, eh? I des d'aquest punt de vista crec que podríem dir que, pel que fa al dret a la propietat, em sembla que té una certa rellevància adonar-se que la propietat es regula clarament com una forma més actualitzada que reafirma la seva funció social. I en el tràmit d'esmenes això s'ha qüestionat, curiosament. S'ha demanat que especifiquem que la propietat es presumeix, amb caràcter general, lliure de càrregues i gravàmens i que el seu exercici no està subjecte a altres restriccions que les previstes per les lleis. Evidentment, fins aquí podem compartir-ho, però se'ns ha demanat també que senzillament suprimim el 541-2, que precisament té com a títol «Funció social». I quan comprovem, a més a més, en el text de referència de l'anterior legislatura, què hi havia, i busquem, «funció social» és una expressió que és absolutament inexistent en aquell text de referència, aquell text anterior, com si fóssim encara al segle XIX. Crec que hi ha gent que oblida o no vol recordar que avui, i des de fa temps, la propietat està configurada com un dret amb un contingut delimitat per la seva funció social, així ho imposa la Constitució, així queda reflectit, també, en el 159.4 de la proposta d'Estatut, nova, que s'ha aprovat ja al Congrés de Diputats i que es discuteix al Senat, i així resulta de les concepcions més modernes, tant polítiques com ideològiques.

Dins del dret de la propietat, crec que val la pena fer esment a la regulació de la propietat horitzontal, és certament una regulació gens menyspreable perquè es refereix a l'espai aquest, referent a la convivència i solidaritat entre veïns, que, per tant, té una transcendència social indubtable. En aquest punt nosaltres diem clarament que hem intentat treballar les aportacions dels col·lectius i professionals que tenen un coneixement més pràctic de la realitat del dia a dia, perquè creiem que és un espai de regulació en què més enllà de les disquisicions jurídiques sí que calia anar a veure i resoldre els problemes quotidians que les persones ens trobem en les comunitats de propietaris, i, per tant, calia escoltar aquestes persones que coneixen quina és aquesta problemàtica quotidiana.

Aspectes a destacar en aquest punt, pel seu caràcter innovador, jo crec que és el règim de majories, clarament, que s'adopta per prendre decisions en les comunitats. Jo haig de reconèixer que aquí nosaltres vàrem lluitar des del primer moment per mantenir l'exigència de dobles majories, que inicialment en el Projecte s'havien corregit, partint únicament de la majoria de quotes. Nosaltres vam pensar que en aquest moment, en què hi ha una gran pressió en el mercat immobiliari per part d'empreses potents on hi ha situacions de *mobbing* reconegudes, era arriscat eliminar les dobles majories i d'alguna manera facilitar que la part més forta pogués abusar de la seva posició respecte a petits propietaris, i per tant, ens ha semblat correcte mantenir el sistema de dobles majories, tant de quotes com de propietaris.

Per altra banda, tots plegats vam decidir finalment ser valents i introduir això del quòrum únicament de quatre cinquenes parts de propietaris i de quotes per modificar títols de constitució i estatuts. Ja no cal la unanimitat per a això. És una aposta agosarada, però esperem que hagi de servir per desbloquejar situacions que tots coneixem, sovint inexplicables, en què acords assenyats es veuen bloquejats per propietaris que d'alguna forma abusen del poder de la seva quota. Hem d'estar amants, per això, al resultat pràctic, un cop més, de la posada en marxa d'aquesta nova previsió.

Vàrem presentar esmena conjunta, també, per resoldre un tema que ens semblava interessant, que parteix d'inclosure com a nou supòsit, on només es requereix majoria i no unanimitat, el fet de facilitar la individualització de comptadors, que creiem que cada cop és més necessària per racionalitzar els consums en les comunitats de propietaris i prendre una mica de consciència responsable sobre la necessitat de no malbaratar recursos com aigua, gas, electricitat, i a partir d'aquí, les obres que han de permetre individualitzar el mesurament d'aquests consums, només exigeixen majoria i no cap quòrum qualificat. Crec que d'aquesta manera podem avançar en aquest procés d'individualització dels comptadors, i equiparem aquest supòsit, amb aquesta majoria exigible simple, als casos en què es tracta de suprimir barres arquitectòniques o instal·lar ascensors, que també s'ha previst que es puguin adoptar acords per simple majoria, i a més, en aquest cas, la decisió ha de vincular tots els propietaris.

Hi ha altres temes menors que crec que no val la pena esmentar. Potser sí que hi ha una novetat remarcable, que és la regulació específica de determinades formes d'hipoteca i, entre altres, la constituïda en garantia de pensions compensatòries o d'aliments amb la idea de donar resposta a necessitats derivades de la societat d'avui dia. També, respecte al tanteig i retracte, nosaltres vam tenir especial interès que la llei clarifiqués que aquests drets es regeixen per la seva legislació sectorial específica en un moment en què tenim consciència que aquesta forma d'adquisició pública de béns es va estenent en diferents legislacions, i poso per exemple la Llei de contractes de conreu, que ho preveu, la utilització d'aquesta tècnica d'adquisició, o la futura llei pel dret a l'habitatge. Queda clar que aquest dret es regula per la legislació sectorial sens perjudici de l'aplicació supletòria de les normes del Codi civil.

S'ha dit aquí, s'ha parlat de la rapidesa o no del procés. Jo crec que val la pena ressaltar que en l'actualitat tenim ni més ni menys que tots els llibres del Codi civil, menys un, sobre la taula, d'una forma o d'una altra. El llibre u va ser aprovat en la legislatura passada; el llibre dos, «Família», està en informació pública; el llibre tres, «Persones jurídiques», entrarà molt properament al Parlament; el llibre quatre, «Successions», també està ja en fase d'avantprojecte i també en poc temps hem de tenir-lo aquí; el llibre cinquè, «Drets reals», és el que avui aprovem; i ens queda més endarrerit, per dir-ho d'alguna manera, el llibre sisè d'«Obligacions i contractes». Però a partir d'aquesta dada absolutament objectiva, crec que no és raonable que parlem de lentitud, segurament sí que és cert que hi ha lentitud un cop els textos ens entren al Parlament, és així de clar, però

en aquest cas, ja els asseguro que no és una lentitud gens imputable als grups que donem suport al Govern, sinó que..., i aquesta llei que avui aprovem em sembla que és un exemple paradigmàtic de la dificultat que hi ha hagut per trobar estones per reunir-nos en la Ponència perquè hi havia una certa manca d'interès a avançar ràpidament. I així de clar ho hem de dir, i com que ha sortit el tema de la rapidesa o no, doncs, val la pena que cadascú expliqui la seva versió del tema.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En definitiva, però, anant al text que se sotmet a aprovació en aquest Parlament, crec que la seva transcendència és indiscutible; que la feina que s'ha fet és rigorosa; que de vegades ha estat audaç; que haurem d'estar a l'espera de com en la pràctica es tradueixen determinades innovacions que s'han acollit en el text, però que, en definitiva, ens hem de felicitar per aquesta tasca i, per tant, evidentment, amb total satisfacció donarem l'aprovació, donarem suport a aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Posaríem a votació... *(Pausa.)* Senyors diputats, senyores diputades, hauríem de votar.

(Pausa.)

Votarem, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Queden vives la 27, 29, 30, 31, 33, 49, 53, 54, 55, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 79, 80, 81, 82.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 41 abstencions i 68 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Ho farem amb dues votacions diferents.

En primer lloc, votariem les esmenes números 32, 34, 41, 44 i 68. Queda clar el terme de la votació, senyors portaveus? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 109 vots a favor i 14 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes que resten i que se rien la 35, 36, 37, 38, 39, 40, 42, 43, 45, 46, 47, 48, 50, 51 i 52.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 41 vots a favor, 14 abstencions i 68 vots en contra.

Finalment, farem la votació del conjunt del Dictamen, amb les esmenes presentades per tots els grups parlamentaris.

Comença la votació.

Cent vint-i-tres vots a favor, cap en contra, cap abstenció; per tant, resta aprovat el Projecte de llei pel qual s'aprova el llibre cinquè del Codi civil de Catalunya, relatiu als drets reals.

Proposició de llei de creació de la deducció corresponent al tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques pels donatius fets en favor de fundacions, associacions i altres entitats privades sense ànim de lucre, en l'àmbit de la solidaritat i la cooperació al desenvolupament (debat de totalitat) (tram. 202-00055/07)

El següent punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de creació de la deducció corresponent al tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques pels donatius fets en favor de fundacions, associacions i altres entitats privades sense ànim de lucre, en l'àmbit de la solidaritat i la cooperació al desenvolupament. Té la paraula, d'acord amb l'article 105.2, per presentar la iniciativa, la il·lustre senyora María Ángeles Olano, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*) Senyors diputats, senyores diputades, la proposta de proposició de llei que avui presenta el Grup Parlamentari del Partit Popular té a veure amb la creació a Catalunya, dintre de la capacitat normativa de la Generalitat de Catalunya, d'una deducció que s'aplicaria sobre la quota líquida corresponent a aquelles aportacions que els ciutadans facin a associacions o fundacions que sense ànim de lucre facin activitats adreçades...

El president

Senyora diputada... Intentem recuperar el silenci. (*Pausa.*) Moltes gràcies. Pot continuar.

La Sra. Olano i García

Associacions, com deia, o fundacions que tinguin a veure amb activitats relacionades amb la solidaritat i la cooperació internacional.

Naturalment, la proposta –nosaltres la vam plantejar el 14 de juny de 2005– feia referència a la creació d'aquesta deducció aplicable a l'exercici 2005, i, naturalment, nosaltres, aprofitant la presentació d'aquesta Proposició de llei, el que volem matisar, i avançant-nos una mica amb el que suposem, doncs, que ens manifestaran sobretot els membres del tripartit..., del que faríem la proposta és que no ens vinguin amb l'excusa que, atès que el pressupost del 2005 ja està en marxa, doncs, que no és el moment de plantejar-la i que, per tant, es reconduïxi a la Llei de mesures. No tenim cap problema, si els grups ho estimessin pertinent, doncs, de pactar que l'entrada en vigor fos respecte a l'exercici 2007, eh?

Per tant, matisat aquest punt, el que volem denotar és que a Catalunya especialment hi ha moltes fundacions, moltes associacions que, a més dels fons que poden re-

bre a través de l'Administració pública, via subvenció, i sobretot després de la creació de la Llei 31/2002, que va preveure la creació, amb la Llei de mesures fiscals i administratives, de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament..., hem de veure que moltes d'aquestes associacions i fundacions, realment, l'únic mitjà que tenen complementari a les subvencions per portar a terme, doncs, l'objectiu d'aquestes és exclusivament tenint en compte que es fan donacions particulars, donacions anònimes de particulars que contribueixen realment que aquestes associacions puguin portar a terme l'objecte social d'aquestes.

En concret, a Catalunya moltes d'aquestes associacions, molts ciutadans anònims realment estan fent un esforç que no es veu en contrapartida, d'alguna manera, reflectit una vegada més en el que és l'esforç fiscal que han de suportar. Hem vist com la capacitat normativa –i així també ho hem reclamat en la reforma de l'Estatut de Catalunya–..., hi ha impostos, com és el cas de la proposta que plantejem, que és l'IRPF, en el qual a Catalunya ja tenim capacitat normativa. I bona prova d'això és que en el tram autonòmic ja tenim deduccions que són aplicables a l'impost en data d'avui.

La proposta que els fem nosaltres seria «novedosa» a Catalunya en el tram autonòmic, però també els he de dir que no és «novedosa» dintre de l'Estat de les autonomies. Els he de dir que comunitats autònomes com la Comunitat Valenciana, com Canàries, com Castella i Lleó, com la mateixa Castella - la Manxa, Extremadura, Comunitat de Madrid i Múrcia tenen aquesta deducció reconeguda dintre de la seva normativa. Algunes comunitats autònomes especifiquen, com el cas de Catalunya, per activitats de reconeixement de la llengua; d'altres, de patrimoni artístic, i en d'altres, que són la proposta que avui nosaltres els plantejem, exclusivament va adreçada a aquestes activitats de cooperació i de desenvolupament.

Sobretot, el que volem determinar és que en la proposta que nosaltres els fem no es tracta de qualsevol associació o qualsevol fundació. La proposta, la faríem en aquelles que, d'acord amb la normativa catalana, estiguessin inscrites –tant fundacions com associacions– en el Registre de les fundacions i associacions del Departament de Justícia, que té aquest efecte.

Per tant, dintre d'aquest marc de capacitat normativa que té Catalunya, i atès que exclusivament –i, això, ho volem denunciar– s'ha utilitzat aquesta capacitat normativa per incrementar la pressió fiscal a Catalunya, però mai per introduir una deducció com nosaltres els estem proposant, nosaltres considerem que la capacitat normativa no s'ha d'entendre només en un sentit; també la podem utilitzar per millorar la sensació que han de tenir els catalans que paguen els seus impostos realment per aquelles coses que reben en serveis i també per aquelles coses que els interessin. És des d'aquest punt de vista, que nosaltres considerem que és una manera d'incentivar aquesta participació ciutadana en aquest tipus d'associacions i de fundacions, que aquesta iniciativa té cabuda.

En concret, la iniciativa el que proposa és la creació d'aquesta deducció, i les quantitats que estiguessin destinades a aquestes associacions i fundacions per a la

cooperació i desenvolupament tindrien no la totalitat de la quantia, sinó exclusivament el 20 per cent d'aquestes aportacions que es fessin avinents.

Com he dit abans, nosaltres la vam registrar l'any 2005, i, per tant, els efectes que proposàvem són d'1 de gener del 2006, però, atès que la tramitació parlamentària, doncs, ha portat que avui es reconegui, es presenti en plenari aquesta proposta, ja els he comunicat que tindríem per bo, si la resta de grups ho consideraven oportú, que els efectes d'aquesta proposta fossin d'1 de gener del 2007 i que, per tant, afectessin l'IRPF dels catalans respecte a l'exercici del 2007. Naturalment, aquesta deducció no suposa, de cap manera, haver de renunciar a d'altres que en el tram estatal ja estableix la mateixa normativa de l'IRPF i que, per tant, no són incompatibles, perquè la proposta nostra és exclusivament dintre de la capacitat normativa de què té competència la Generalitat de Catalunya.

I és per tot això que nosaltres hem presentat aquesta Proposició de llei i que considerem que realment el tema de la solidaritat i de la cooperació internacional té una gran presència, no només en nombre, sinó també en quantia, a Catalunya i que, per tant, seria una bona manera, d'alguna manera, de convidar els ciutadans de Catalunya que participin en aquest tipus d'activitats.

Gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds, l'illustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades... És evident, senyora Olano, que és positiu fomentar la contribució dels ciutadans i de les ciutadanes en les entitats que es dediquen a la solidaritat i a la cooperació; això, li ho admeto. En aquest sentit, vull començar reconeixent els aspectes positius de la Proposició; aquest en seria un.

Un altre aspecte positiu de la Proposició és que, efectivament, la política fiscal pot ser un instrument, a través de les deduccions, a utilitzar quan els poders públics volen fer algun tipus d'incentiu o un determinat tipus de despesa, d'estalvi, de consum, del que sigui, per part dels ciutadans. En aquest sentit, cap inconvenient amb la Proposició que vostès fan, no? És bo que els poders públics puguin utilitzar les deduccions d'un impost com l'IRPF per estimular decisions o per incentivar decisions dels contribuents.

També és veritat que les entitats que es dediquen a la cooperació per al desenvolupament són entitats que es financen a través de dues vies: es financen a través dels pressupostos públics, a través, de fet, de les convocatòries de subvencions de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament... I, si em deixa que li ho comentï en aquest sentit, jo diria que la política de cooperació és un cas paradigmàtic del que és el «par-tenariat» entre el sector públic i el tercer sector i la so-

cietat civil; és una política que es fa necessàriament a través de la col·laboració entre l'Administració pública i les associacions i les fundacions. Però també, com diu vostè, això no obsta perquè una part important del finançament d'aquestes entitats que es dediquen a la cooperació al desenvolupament vingui de donatius.

En aquest sentit, diguem-ne, les premisses de la seva proposta, les compartim i són correctes. Fins i tot comparteixo literalment una frase que escriu vostè en la seva exposició de motius, quan –la cito literalment, m'ha fet molta gràcia trobar-la– parlen de «l'esforç del Govern» –del Govern de la Generalitat– «en favor d'un sistema tributari català més just, més equitatiu, més progressiu», esforç que «sembla obrir-se pas amb la presentació de l'impost sobre successions i donacions». Estic completament d'acord amb vostès aquí; és a dir, de fet em sorprèn que vostès diguin això, que felicitin el Govern per la reforma, com diu l'exposició de motius –la hi he llegit literal–, de l'impost de successions i donacions (*veus de fons*), i l'honora a vostè que admeti públicament aquest mèrit, aquest virtut del Govern tripartit, eh?

Dit això, reconegudes, per tant, honestament les premisses que em semblen encertades de la Proposició de llei, nosaltres no li votarem a favor aquesta Proposició de llei, com era d'esperar, per molts motius, que intentaré exposar-li detalladament.

Primer, per una qüestió diguem de concepció global, que ja vaig fer avinent a la diputada Pajares en el Ple anterior, i que li repeteixo a vostè d'una manera, si cal, més detallada.

No podem anar fent pedaços a l'IRPF al llarg de l'exercici pressupostari. No podem anar fent pedaços perquè això altera... La política fiscal i pressupostària exigeix una certa planificació, i si al llarg de l'exercici un va fent deduccions a l'IRPF, per més virtuoses que siguin les motivacions d'aquestes deduccions, està generant diguem unes modificacions disfuncionals des del punt de vista de la planificació pressupostària fiscal. Sobre-tot, quan aquestes deduccions, com vostè sap molt bé, tenen efectes sobre el tresor de la Generalitat, sobre els ingressos.

Per això jo crec que, i així ho considera el nostre Govern, que quan hi han propostes de deduccions de l'IRPF, hi ha un moment per fer aquestes propostes de deduccions, i aquest moment és, per exemple, quan es presenta la llei d'acompanyament, la llei de mesures financeres que acompanya la llei de pressupostos de la Generalitat, és el moment procedimentalment més coherent, més oportú, per presentar un tipus de reforma d'aquest estil –que ja els ho vam explicar al Ple anterior. Jo no tinc cap inconvenient a repetir-li tantes vegades com vostès presentin deduccions de l'IRPF al llarg d'aquest exercici pressupostari. Però és que, a més, en relació amb la concepció global sobre les deduccions a la quota de l'IRPF, jo crec que vostès haurien d'entendre que, per fer-ho amb una metàfora ben gràfica, l'IRPF no és com un *gruyère*, no és un formatge *gruyère* que li puguis anar fent forats –ara li fem un forat per al servei domèstic, ara li fem un segon forat per a la cooperació al desenvolupament–, perquè, sincerament, vostès haurien d'entendre que això treu la coherència a l'impost. Treu

la coherència a l'impost perquè l'impost, d'entrada, aquest tipus de deduccions si no es vigila poden generar iniquitats involuntàries, iniquitats horitzontals involuntàries. En segon lloc, afegeix complexitat a l'impost, des del punt de vista de la gestió administrativa, i això sabem que va en contra de les tendències actuals de simplificació d'impostos directes.

Per tant, jo crec que, segons com es faci la política de deduccions de l'impost, una *maraña* de deduccions, juxtaposades una darrera l'altra, treu la coherència i la lògica del sistema fiscal, concretament d'un impost que és la columna vertebral, que és el de l'IRPF. Això quant a la concepció global pel que fa a qualsevol deducció que vostè em presenti –ho dic de cara a futures deduccions, que seran molt benvingudes però li hauré de repetir aquest argument.

En segon lloc, en relació amb aquesta proposta concreta, aquesta deducció concreta, no sé si vostè s'ha adonat que hi ha una sèrie de problemes tècnics que la fa pràcticament inviable, aquesta deducció. Primer, li faig avinent una qüestió de tipus estrictament formal, que no té importància però la hi dic perquè la sàpiga. Vostè en l'article primer parla d'una deducció del 20 per cent, en concepte d'aportació, però no diu sobre què; una deducció del 20 per cent de què? Això és el de menys, eh? Llegeixi la Proposició de llei atentament, s'entén, però s'entén gràcies a l'exposició de motius, que és on sí que es redacta d'una manera més clara; s'entén per l'exposició de motius que vostè es refereix a un 20 per cent de les aportacions efectuades en concepte de donatius, però s'hauria d'especificar en l'articulat de la llei això, i això és el de menys.

Una segona qüestió, una cosa més important. Les deduccions s'apliquen per definició a la quota íntegra, no a la quota líquida. Jo no sóc expert fiscalista –hi ha aquí moltes persones que en saben més que jo, però li ho comento també perquè vegi que això serien deficiències tècniques resolubles. Però n'hi ha d'altres que són ja més de tipus estructural. Una, a la qual vostè mateixa s'ha referit, hi ha una clara coincidència, tot i que d'altres comunitats autònomes tinguin aquesta deducció, això no treu que hi hagi una coincidència d'aquesta deducció amb la deducció que ja està prevista en la normativa estatal de l'impost de l'IRPF: ja hi ha una deducció en concepte de donatius a associacions i fundacions, i d'alguna manera vostès estan duplicant la deducció; és a dir, vostès estan fent que es dedueixi pel mateix concepte dues vegades en el mateix impost. I tant és així que vostès mateixos a l'article 3 estableixen la regla de compatibilitat entre les dues deduccions. Vostès són els que diuen que les dues deduccions són acumulables. Per tant, vostès estan duplicant una deducció existent, que és una proposta raonable, si vol, però jo explico exactament quin és el context en què vostè ha estat fent aquesta proposta. Concretament, escolti: article 69.3 del text refós de la Llei de l'IRPF, del 5 de març del 2004; article 19 de la Llei de mecenatge, del 23 de desembre del 2002. Es fixa la deducció en un 25 per cent del donatiu. Aquesta deducció afecta els dos trams de l'impost, afecta el tram estatal –que és del 67 per cent– i afecta el tram autonòmic –que és del 33.

Per tant, hi ha un 33 per cent del 25 per cent de la deducció que preveu la normativa estatal que s'ha de sumar al 20 per cent que proposen vostès. Doncs –25 per cent dividit per tres..., vuit i escaig– la deducció real que vostès proposen és d'un 28 per cent, la suma de les dues deduccions. Simplement perquè això s'ha de tenir en compte.

En quart lloc, a la llista de qüestions diguem que dificulten l'aplicabilitat tècnica de la seva proposta –i no m'allargaré gaire més–, hi han problemes importants que s'han de tenir en compte, quan es fa una proposta així, relatiu al control de l'aplicació d'una deducció d'aquest estil. S'han de fer mesures administratives com, per exemple, verificar els imports dels donatius; s'ha de verificar la naturalesa dels destinataris; s'ha de verificar el compliment dels requisits d'inscripció i de les finalitats a les quals es dediquen, etcètera, i altres qüestions de tipus administratiu.

Tot això no hauria de ser problema si l'Administració de la Generalitat tingués delegades les competències de gestió de l'impost de l'IRPF, però vostè sap que, en aquests moments, ara mateix no és així. Tindrem competències de gestió de l'impost amb el nou Estatut, però en aquests moments se'ns liquida el tram corresponent però no tenim competències de gestió d'aquest impost. És clar, per què li explico jo això? Doncs li explico això perquè sense aquestes competències nosaltres no podem establir totes aquelles normes que serien necessàries per tal de garantir el control administratiu que li estic explicant. Per exemple, una norma que ha establert l'obligació de justificar els elements objectius de la deducció, això no ho podem fer. Per què no ho podem fer? Perquè si ho féssim entràriem en col·lisió amb les competències que, en aquests moments, té l'Agència Espanyola d'Administració Tributària. I en aquest sentit és molt curiós que vostè faci una proposició de llei que, d'alguna manera, provoca una invasió de les competències de l'Agència Espanyola; sense voler, si vol dir-m'ho així, d'alguna manera, però vostè està provocant una proposta que requeriria envair les competències de l'Agència Espanyola, cosa que també m'estranya molt venint de part del Partit Popular, diguem, eh? No crec que vostè pretengui la invasió de les competències de l'Agència Tributària Espanyola per part de l'Administració de la Generalitat, estic convençut que no és així, però no es podria fer d'altra manera.

En els minuts que em queden, jo, el que més em sorprèn, de totes maneres, de la Proposició, no és els seus problemes des del punt de vista de la gestió fiscal sinó l'interès, molt lloable, que demostrin en relació amb les polítiques de cooperació i de desenvolupament i l'interès que demostrin pel finançament de les ONG. Perquè, escolti, vostè sap una cosa, senyora Olano: vostè sap que està molt bé que hi hagi finançament privat de les ONG, però vostè sap, també –espero que vostè ho sàpiga també–, que les ONG i les associacions no es podrien finançar només amb donatius privats. Vostè sap això. O, dit d'una altra manera: vostè sap que hi ha un compromís dels estats decents del món amb la comunitat internacional per arribar al 0,7 del PIB en despeses de cooperació i desenvolupament, per finançar, per exemple, els objectius del mil·lenni. I vostè sap que amb donatius privats mai a la vida arribarem al 0,7 –siguem seriosos, si us plau– amb donatius privats, per més que s'incentivin a través de l'IRPF, mai a la vida arribaríem al 0,7 per cent.

Per tant, si a vostè li preocupa la política de cooperació, i a vostè li preocupa el finançament de les ONG, vostè hauria de ser sensible al finançament públic de les ONG a través de l'ajuda oficial al desenvolupament. Que, per exemple, és el que està fent el Govern del senyor Zapatero, que s'ha compromès a arribar al 0,5 per cent –al 0,5 per cent, senyora Olano– de l'AOD, en concepte d'AOD, al final de la legislatura i arribar al 0,7, que és el compromís internacional, durant la propera legislatura.

Escolti, senyora Olano, què van fer vostès? No, li pregunto sincerament: què van fer vostès en concepte d'Ajuda Oficial al Desenvolupament? Li explico? Vostès van arribar al Govern en un moment en què l'AOD era el 0,26 per cent, van anar pujant fins al 0,30 –fantàstic, una pujada... no molt agosarada, però van anar pujant fins al 0,30–, però van caure, a finals del seu període de Govern de vuit anys, al 0,23. És a dir, vostès se'n van anar deixant l'Ajuda Oficial al Desenvolupament més avall de com l'havien trobat.

Llavors, jo, sincerament, si la seva preocupació, entenc, amb aquesta Proposició de llei és garantir un finançament de les ONG que es dediquen, fundacions i associacions a la cooperació al desenvolupament, que ens permeti arribar als compromisos adquirits davant la comunitat internacional, vostè no ha de fer propostes de deducció al tram autonòmic de l'IRPF. Vostè ha de fer una altra cosa: vostè ha d'anar a parlar amb els diputats del Grup Parlamentari del seu Partit al Congrés i demanar que recolzin entusiàstament les polítiques d'Ajuda Oficial al Desenvolupament del Govern actual, que està complint el compromís, repeteixo, complint el compromís de posar l'AOD al 0,5; és a dir, més que duplicar l'Ajuda Oficial al Desenvolupament en termes de percentatge.

Nosaltres fem la nostra feina, senyora Olano. Nosaltres l'any 2004, l'Agència Catalana de Cooperació tenia un pressupost de 19 milions d'euros, l'any 2005 la vam pujar a 29 milions d'euros i l'any 2006 ho hem pujat a 44 milions d'euros. I veig que a vostè l'alegra molt aquesta xifra, perquè fa una expressió de felicitat, i jo també, perquè hem més que doblat en dos anys els pressupostos de l'Agència Catalana de Cooperació. I si ho pensem en termes globals del Govern hem passat de 30 milions d'euros a 56. Hem quasi doblat.

Per tant, nosaltres estem fent la nostra feina, faci vostè la seva, de veritat. Dediqui les energies a parlar amb els diputats del seu Partit al Congrés de Madrid. I, en aquest sentit, ens trobarem amb aquest interès compartit de promoure la cooperació.

Moltes gràcies.

El president

Senyora Olano...

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyor Comín, per començar, hi ha mons diferents però sembla que tots estan aquí. Perquè, realment, la part de la seva intervenció vostè ens ha vingut a parlar de la cooperació. Això era l'objecte de la de-

ducció, però el que havíem de parlar –i és els deures que li he dit que he fet, els vaig fer i els faré, perquè no serà l'última deducció que proposaré en aquest Plenari– tractava de creació, dintre de la capacitat normativa de la Generalitat, d'una deducció nova.

El que és evident és que aquestes propostes, malgrat que no prosperin perquè estem a l'oposició –i ja se sap que a l'oposició ni aigua–, serveixen per a alguna cosa, senyor Comín, i serveixen pel següent: perquè els catalans tinguin molt clar que hi ha dos models econòmics diferents. Vostè tota l'estona s'ha preocupat perquè a les cooperacions, associacions i fundacions només existeixi allò públic, allò privat és com la paraula tabú, els fa nosa, s'ha de regular, s'ha de normativitzar, s'ha d'articular, per tant, s'ha de controlar, s'ha d'intervenir. S'ha d'intervenir, perquè ens crea drets, ens crea obligacions i, per tant, tot el que sigui pagar és obligació del ciutadà. Ara, quan el ciutadà, amb els seus recursos, vol tenir una contraprestació, vol sentir-se fiscalment satisfet de dir: «Tinc aquests serveis i, a més, aquestes donacions», no, aleshores és el *gruyère*, són les classes altes..., exhaurirà dins del seu argumentari, que sempre surt gradualment.

Perquè, és clar, segons vostè, doncs, pagar un col·legi concertat, tenir una mútua privada i fer una donació a una associació, encara que sigui una ONG, resulta que respon a un altre món. Evidentment, li ha costat, eh?, perquè realment m'ha tret una sèrie d'arguments que res tenien a veure amb la proposta nostra. I jo li torno a reiterar: sap què passa? Que jo li presento ara i li presentaré fins que arribin, si és que arriben, uns propers pressupostos a aquesta legislatura, però el que estem presentant no és res més que recollir l'esperit de la legislatura anterior, amb el qual es presentaven deduccions, amb el qual els catalans veien que la Generalitat, amb el tram autonòmic, realment es feia una bona gestió dintre de la capacitat normativa.

I després, senyor Comín, jo li encomano..., i, si no, de veritat, no tinc cap problema de dir-li que si s'ha fet alguna vegada una declaració de renda, perquè realment, amb la manifestació que ens ha fet, que no eren acumulables les deduccions, ens ha demostrat que realment tenia un desconeixement profund d'aquest impost. Perquè, escolti'm, ja li he dit... Miri, li'n posaré l'exemple més clar: Castilla - La Mancha, governada pel Partit Socialista, tenen exactament el 15 per quantitats donades al Fondo Castellano-Manchego de Cooperación, exactament el mateix que li estem proposant, i no crec jo que el senyor Bono –que es va crear en la seva època– fes cap intervenció, cap ingerència en les competències estatals!

Per tant, escolti'm, quan presentem alguna cosa, com a mínim, igual que fem nosaltres, mirin vostès com tenen el pati de les autonomies o de la federació o com en vulguin dir ara al Govern del senyor Zapatero, perquè el que és veritat és que aquesta diputada li ha parlat de realitats que estan... Només ha d'entrar vostè a la pàgina de l'Agència Tributària, ficar-se a «Comunitats», i veurà, en el quadre resum, com està cada una de les deduccions.

Per tant, escolti'm, com a mínim, rigor. Jo li estic parlant d'una proposta que s'està aplicant avui a Castilla - La Mancha i que vostè, com a partit del Govern, el que fa és negar-la als catalans de Catalunya. No hi ha res més. Vostè nega una cosa que es permet en una altra comunitat, que no s'apliqui a Catalunya. Escolti'm, una cosa és la gestió i una altra cosa és la capacitat normativa. No ens impedeix per res introduir aquesta deducció.

I vostè em parla dels temps. És que ja li ho vam plantejar en la Llei de mesures, i ens van dir que no. I, per tant, ara la tornem a presentar, i no pateixi, que la tornarem a presentar en la Llei de mesures. Però a la Llei de mesures ens diuen que no volen fer lleis poti-poti; la hi presentem aïlladament, i tampoc la volen. Escolti'm, no hi doni voltes; digui que no, que són al Govern i que no la volen aplicar perquè dintre del seu model econòmic no encaixa una deducció com aquesta, però no ens digui coses que realment no són.

Realment, vostès –ho torno a reiterar– el que volen és intervenir, controlar i, naturalment, apujar els impostos. Ens ha dit què va fer el nostre Govern; doncs, miri, una cosa fantàstica, que és deixar les arquees de la Seguretat Social ben plenes, ben arquejats els comptes, amb què? Amb baixada d'impostos. Per tant, escolti'm, hi ha una gran diferència. Jo comprenc que el seu model econòmic res té a veure amb el nostre, però sí que li puc ben dir que la gent que ens vota..., i realment nosaltres considerem que quan es fa una bona gestió i realment s'abaixen els impostos i realment s'incentiva la gent perquè compleixi la normativa fiscal..., perquè veu que realment amb els seus ingressos hi ha, d'alguna manera, una satisfacció des del punt de vista fiscal.

Per tant, reiterar-li que les deduccions –i, ho torno a reiterar, no una reducció creada pel nostre Grup Parlamentari, sinó que existeix també en altres comunitats autònomes– seran naturalment el *leitmotiv* que aquesta legislatura apliquem uns impostos a Catalunya que els ciutadans de Catalunya sentin com més justos cada vegada.

Per cert, quan vostè ha fet referència a aquesta frase literal de la nostra Proposició de llei..., he de dir-li, contradir-li que, és clar, es va presentar l'any 2005, quan hi havia una esperança que realment vostès, en fer la modificació de la Llei de successions i donacions, tinguessin realment coratge per fer una bona modificació i no per quedar-se en aquestes mitges aigües que ens han presentat. I, per tant, la Proposició era anterior i responia, doncs..., bé, a una esperança que realment la Llei es modificués en un altre sentit. (*Remor de veus.*) Si no m'escolta, per tant, segurament no encaixarà la resposta.

És com quan després m'ha parlat també de l'efectivitat de la proposta. Ja li he dit de sortida que, atès el tràmit parlamentari, i no per voluntat d'aquesta diputada, feia referència al 2006. Si per a vostè aquest era el problema, doncs, hi podia haver un compromís per part del seu Grup Parlamentari perquè aquesta proposta d'aplicar aquesta deducció entrés en vigor l'any 2007. Per tant, la dificultat tècnica no hi era; era una qüestió de voluntat.

Gràcies.

El president

Senyor Comín, té un minut.

El Sr. Comín Oliveres

Sí, senyor president; gràcies, menys d'un minut. Senyora Olano, jo, sincerament, amb tot el respecte li diré que em sembla un mal estil parlamentari replicar als diputats sobre coses que no han dit. La repto a vostè que busqui en la meua intervenció..., agafi el *Diari de Sessions* i busqui el terme «classes altes», busqui el terme «col·legis concertats», busqui en quin moment he dit jo que no eren acumulables, les dues deduccions, perquè no ho he dit en cap moment. I, en canvi, li demanaria que si vostè fa una rèplica a una intervenció respongui alguns, alguns dels arguments que jo li he posat sobre la taula, amb tot el respecte, que a penes ha replicat; cap d'ells.

Amb relació als dos models que diu vostè, miri, nosaltres estem encantats que la gent faci donacions a entitats privades. De fet, som actius contribuents, molts de nosaltres, i participants en les ONG i en el tercer sector, i en això no ens ha de donar cap lliçó ningú. Però no vol dir això que hàgim d'incentivar a través de la política fiscal les donacions a aquestes entitats, perquè això té uns costos per a la política fiscal que no ens volem permetre, perquè volem garantir el 0,7 a través dels pressupostos públics, que representen tots els ciutadans. Per què? Perquè és l'única manera com es pot garantir una ajuda oficial al desenvolupament digna d'aquest nom.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Doncs, passem al posicionament dels grups parlamentaris, i té la paraula la il·lustre senyora Josefina Cambra, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Cambra i Giné

Gràcies, senyor president. La veritat és que, després d'haver sentit el diputat Antoni Comín, ha sigut tan, tan hàbil, ha fet tants girs, no?, que realment és per felicitar-lo, perquè gairebé, gairebé ens feia creure o ens feia passar per bons tota una sèrie de punts.

Permetin-me que..., des de l'òptica del nostre Grup, nosaltres creiem que en aquest cas la iniciativa del Partit Popular, doncs, és positiva, i és positiva per un doble motiu, i un d'ells... Començarem una mica per analitzar tot aquest tema que s'ha tocat molt, de les entitats, no?, de les fundacions, associacions, etcètera, que tenen aquesta dedicació, en aquest cas, a la cooperació i al desenvolupament.

A veure, està clar que a casa nostra, a Catalunya, existeix una forta tradició de societat civil organitzada, jo crec que és una gran riquesa que tenim i que, per tant, tot allò que n'estimuli i en permeti la dinamització és bo per al país i és bo per a la democràcia. No oblidem que, històricament, a Catalunya moltes vegades ens n'hem sortit de temes i de situacions difícils i compromeses gràcies al fet que ha existit aquesta empenta i ha existit aquesta iniciativa de la nostra societat civil. Per

tant, en aquest sentit, doncs, la proposta del Grup del Partit Popular plasmada en aquesta Proposició de llei ens sembla una forma positiva d'estimular la participació ciutadana i, per tant, de donar capacitat d'iniciativa a totes aquestes entitats sense ànim de lucre que treballen en aquest cas, com diem, per la cooperació.

A veure, hi ha un altre punt aquí, que s'ha tocat en el debat aquest que hi ha hagut en l'últim moment, en el sentit de doble model... Una mica sí que hi ha un sentit, eh?, potser no cal exagerar i presentar-ho com un doble model tan antagònic, però sí que hi ha una diferent perspectiva, una visió diferent del tema, no hi ha dubte, no?

A veure, sabem perfectament que moltes d'aquestes entitats, avui en dia, moltes d'aquestes institucions viuen exclusivament –exclusivament– d'acollir-se a les convocatòries de les subvencions; és una realitat. Nosaltres pensem que això no és bo, no és bo per a l'entitat, no és bo per a la institució. En tota institució està molt bé que hi hagi el model de col·laborar i de fer «partenariat» amb l'Administració, això està molt bé, ha de ser així, eh?, és un bon sistema per a l'Administració i per a aquestes institucions, de col·laborar conjuntament; sota aquesta òptica, magnífic. Però també és cert que aquestes entitats..., no és possible que un nombre tan important d'elles visquin exclusivament, pràcticament, d'aquestes subvencions, perquè la societat civil, en aquest cas, perd la independència, perd la seva iniciativa, perquè és víctima, desenganyem-nos-en, d'allà d'on rep la subvenció i, per tant, queda sotmesa a allò que rep, eh?, queda víctima i retinguda per allò que rep.

Per tant, jo crec que s'ha de mantenir un equilibri entre aquests dos factors. D'una banda, està bé que existeixi aquesta col·laboració, aquest «partenariat» amb la mateixa Administració, que de fet, d'alguna manera, l'Administració també orienta i dirigeix les prioritats, que aquestes activitats es poden realitzar, i això és positivíssim, eh? Però també és cert que aquestes entitats han de poder tenir personalitat pròpia, han de poder tenir aquell dinamisme que tots nosaltres necessitem, que tota la nostra societat necessita.

Per tant, si volem una societat civil autèntica i viva, no pot ser restringir-la o tallar-li les ales o acotar-la d'aquesta manera, perquè l'anirem empobrint i al final ens trobarem que la tenim reduïda a uns satèl·lits que pegen de l'Administració però que al final, d'activitat pròpia, doncs, en tenen poca. Per tant, jo crec que és important guardar un equilibri en aquests dos punts.

Per altra banda, s'ha tocat, toquem també el tema, una mica, de capacitat normativa. No hem d'oblidar tampoc que tenim capacitat tributària i la podem fer servir, i de fet –de fet– en governs anteriors s'ha fet servir, eh? Jo tenia aquí alguns reculls d'accions que s'havien dut a terme; tenim aquí, per exemple: deducció per donatius a favor de fundacions o associacions que tinguin per finalitat el foment de la llengua catalana. Molt bé, doncs, vol dir que en un moment determinat hi havia una prioritat de govern per facilitar aquesta acció, i lògicament es buscava, via normativa, per via de deduccions fiscals, afavorir-la en aquesta direcció. I tantes altres que es van fer, eh?: del tema de deducció per lloguer de l'habitatge habitual, perquè aquest era un dels problemes, la inversió; després, deducció pel pagament

d'interessos per préstecs en estudis universitaris de tercer cicle, que també era una via de foment d'això. Per tant, sí que, efectivament, des del Govern, lògicament, aquest és un camí d'incentivació que és molt interessant i que, per tant, s'ha de tenir present. Per tant, és important, ja que tenim capacitat tributària, en aquest sentit, que l'exercim i l'exercim amb les directius polítiques que tingui el Govern en cada moment, lògicament; però que es pugui exercir, eh?

L'actual Govern ja ha pres mesures de tipus tributari, ja n'ha pres. N'ha pres en el sentit d'incrementar la pressió fiscal als ciutadans; ja se n'han citat exemples aquí –no els repetiré–, al llarg de la discussió. I creiem que ha de poder tenir també la voluntat, no?, al revés, també en l'àmbit tributari, d'anar cap a un sistema equilibrat en aquest sentit. Una cosa no evita l'altra, eh?

És curiós perquè, analitzat sota una òptica global, tal com els estic indicant, aquesta seria una acció progressista, que l'emet el Partit Popular, però que sembla lamentable que en aquest cas el tripartit, doncs, una acció d'aquest tipus, no tingui aquesta capacitat per poder-la tirar endavant i no doni resposta, doncs, en darrer terme, al dinamisme que la societat actual catalana necessita, perquè tot això és el que d'alguna manera ajuda.

A més, hi ha un altre punt. Això és una proposició de llei; s'ha d'iniciar, s'hauria d'iniciar tot un tràmit parlamentari, no? Ho dic per corregir..., semblava que hi havien alguns punts... Però, en tot cas, ja es podrien corregir. Des del nostre Grup estariem disposats, lògicament, a col·laborar i a fer totes les aportacions necessàries per repolir-ho i posar-ho en el carreró que li convindria, per poder-la adequar i per poder-la fer possible.

Bé, nosaltres, doncs, per tant, com poden comprendre per les meves paraules, votarem en contra de l'esmena i a favor de la..., eh?

El president

Té la paraula el senyor Sergi de los Ríos, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, aquesta proposta que avui ens planteja el Partit Popular, entenem des del nostre Grup Parlamentari que s'emmarca dins d'una bateria de deduccions ja discutides i, a més a més, anunciant que en vindran més en el futur, una bateria de deduccions en el tram autonòmic de l'IRPF. De fet, en el darrer ple en vam poder discutir una sobre la deducció que proposaven vostès quant al servei domèstic, els pagaments al servei domèstic. Entenem, des del nostre Grup Parlamentari, que precisament aquella deducció que plantejaven aquell dia, aquella sí que afavoria una elit –abans s'hi referia el senyor Comín–, aquesta sí que afavoria una elit, i avui la que plantegen entenem que, des d'aquest punt de vista, entra dintre del que en podríem dir «el terreny del més raonable», això no se'ls ha de negar; com a mínim, han sortit de l'elit i han tornat al terreny del raonable, que ja és d'agrair.

De totes maneres, entenem..., vostès donen tota una sèrie de justificacions del perquè plantegen aquesta deducció. En primer lloc, parlen d'un increment de la pressió fiscal. En aquest sentit, en vostès és un discurs ja repetit molt i molt, sobretot en el que han estat debats de pressupostos en aquesta cambra i en altres mocions, altres proposicions de llei. Ja se'ls ha explicat més d'una vegada: en molts casos, estem parlant d'un increment de taxes; un increment de taxes, doncs..., la seva pròpia justificació del que és una taxa no implica un increment d'aquesta pressió fiscal. I també una confusió en el que és la recaptació: moltes vegades més recaptació no vol dir que incrementi la pressió fiscal, sinó que, per exemple –sempre posem el mateix exemple de l'impost de transmissions patrimonials–, se'n produeixen moltes més, i això provoca un increment de la recaptació.

En segon lloc ho justifiquen perquè diuen que pretenen incentivar la participació ciutadana en l'àmbit de la solidaritat i la cooperació. Entenem que és relatiu. És relatiu que una deducció en el tram autonòmic com aquesta que vostès plantegen aconseguixi que hi hagin més aportacions a aquestes fundacions, o associacions, o entitats privades. I més, quan ja existeix. I aquí abans ja s'ha parlat d'aquesta duplicitat. Existeix una duplicitat, està existint aquesta deducció. És a dir, si ja existeix la deducció a nivell estatal, volen dir que posant-ne una en el tram autonòmic ho aconseguirem i les incentivarem? Tenim dubtes, i crec que és raonable. Tenim dubtes que una deducció, la mateixa que ja existeix a nivell estatal, pugui aconseguir que s'afavoreixi i que s'incrementin les aportacions. S'hauria d'estudiar.

En tercer lloc, la també justificació utilitzada que aquest Govern no utilitza la capacitat normativa que se li confereix a nivell tributari. Juliol del 2004, en aquest mateix hemicicle vam aprovar una deducció en el tram autonòmic de la quota per als contribuents que hagin quedat vidus durant l'exercici. És a dir, s'utilitza aquesta capacitat normativa.

Aquestes són les seves justificacions per plantejar aquesta proposta, entenem nosaltres, pels motius que he explicat, que sense base, sense base suficient.

Però encara hi ha més justificacions quant a la posició d'Esquerra Republicana de no donar suport a aquesta proposta. L'exercici ja ha començat. Vostès plantegen, aquesta deducció, fer-la hàbil a partir de l'1 de gener del 2006, a l'exercici del 2006. Bé, des d'aquest aspecte, sí que ho plantejaven; si després vostès ho han esmenat o ho han corregit, doncs, resoldrien aquesta qüestió.

Entrem a la duplicitat. Ja els ho deia. Hi ha una clara coincidència en el supòsit del fet que dona dret a la deducció estatal per donatius; ja existeix. I aquí és on nosaltres posàvem sobre la taula el dubte raonable que realment s'aconsegueixi l'objectiu que persegueixen amb aquesta deducció.

Vostè parlava d'altres territoris de l'Estat espanyol, en aquest cas de Castella - la Manxa, que hi existeix. Doncs, potser s'ho poden permetre. Potser s'ho poden permetre i nosaltres no. Com tantes altres coses se poden permetre i nosaltres no podem permetre'ns. Potser estem parlant d'això.

I finalment, deixi'm dir-li la paradoxa que nosaltres veiem. Aquest Govern ha fet esforços en l'evolució pressupostària del pressupost de la Generalitat cap a l'ajut oficial al desenvolupament català. Estem parlant, l'any 2005, d'uns 41 milions d'euros, i aquest 2006, de 56 milions d'euros; amb la perspectiva d'arribar a final de legislatura al 0,7 per cent d'ajut oficial al desenvolupament, al 0,7 dels tributs propis.

Però, clar, vostè m'està plantejant una disminució d'ingressos amb aquesta deducció i alhora estem parlant d'un increment d'aquest ajut oficial al desenvolupament, que surt dels mateixos pressupostos. Per tant, vostè m'està proposant frenar els ingressos pressupostaris, però per una altra banda suposo que deuen estar a favor d'arribar al 0,7 per cent de cooperació oficial. Per tant, deixi'm posar sobre la taula aquesta paradoxa: que em frena ingressos però alhora volem que continuïn les aportacions i que continuï aquesta tendència de creixement, que és el que aquest Govern ha posat i està complint, i arribarà a final de legislatura amb l'objectiu del 0,7 per cent complert.

Bé, per tota aquesta sèrie de motius, tant les seves justificacions, com els nostres propis motius, entenem que no podem donar suport a aquesta Proposició de llei que s'impulsa des del Partit Popular.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Senyor Boada, té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president; des de l'escó. Els arguments que han donat el senyor Comín i el senyor Sergi de los Ríos han estat suficients, a més a més ben explicats, ben argumentats, i a més a més d'esquerres. Per la qual cosa, jo estic completament amb la seva argumentació.

I nosaltres també votarem a favor de l'esmena a la totalitat a aquesta Proposició de llei.

Gràcies.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, posarem a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Votem, hi insisteixo, l'esmena a la totalitat.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la Proposició de llei ha estat aprovada per 69 vots a favor i 53 en contra, i de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i un minut i es reprèn a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer i les secretàries primera, segona i quarta. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, les conselleres d'Interior, d'Educació i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Ho fem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la divulgació dels continguts de la Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia amb vista al referèndum (tram. 317-00223/07)

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, pel títol de la pregunta podria semblar que el nostre Grup està fora de l'actualitat política més immediata. Sóc conscient que l'interès mediàtic està en la remodelació del Govern que vostè, senyor Maragall, ha decidit. Però també estic convençut que l'interès de la ciutadania estarà també en saber quines actuacions pensa portar a terme el Govern amb relació a la difusió dels continguts de l'Estatut i el foment de la participació en el referèndum. I aquí m'hi estendré una mica més.

Aquest és un repte del nou Govern, que ha d'assumir, ja, d'una manera immediata. El debat del Senat s'acaba en quinze dies, i tot ja està discutit. Això sí, queda pendent encara l'acord amb relació a la gestió dels ports i aeroports. Però, de totes maneres, no podem baixar la guàrdia en la defensa del text estatutari ja que els sectors més reaccionaris continuen la seva croada contra l'Estatut, com s'ha demostrat recentment en l'informe del lletrat de la Comissió General de les Comunitats Autònomes del Senat.

De fet, aquest informe i el que diu ha servit per demostrar que els continguts essencials de l'Estatut no s'han modificat al seu pas pel Congrés. I, a més a més, el PP continuarà atacant l'Estatut per interessos partidistes, com ja ens té acostumats.

Ara, hem de centrar tots els esforços, totes les voluntats, a explicar els continguts de l'Estatut, que són molts

i molt importants, sobretot perquè serveixen per millorar la vida quotidiana dels ciutadans del nostre país.

Hem d'explicar a la ciutadania que la seva participació en el referèndum és clau: clau per enfortir l'autogovern, clau per demostrar a les forces reaccionàries i centralistes de l'Estat que la proposta estatutària està al servei de tots els ciutadans de Catalunya i que és un instrument democràtic basat en el pacte i la negociació que podran utilitzar les altres comunitats autònomes, com ja s'ha demostrat, de fet, l'andalusa, i que seguirà, de ben segur, la resta.

Nosaltres creiem que la ciutadania ha de saber que el referèndum és per votar la «nostra Constitució», la Constitució de Catalunya, la llei més important del país, de la qual emanaran, d'aquesta llei, normatives i polítiques que amb al Govern actual, catalanista i d'esqueres, significaran millores en l'àmbit de l'educació, de la salut, del medi ambient, dels serveis socials, de la qualitat del treball, de la immigració i, sobretot, també, del finançament de totes aquestes competències. Aquest és un fet que per nosaltres és importantíssim i per això esperem, doncs, que el Govern hi porti a terme tota la seva il·lusió, força i contundència en aquesta explicació.

Per això, senyor Maragall, li volem demanar quines actuacions pensa portar a terme el Govern... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

...per divulgar l'Estatut i fomentar la participació en el referèndum.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, agraeixo la determinació del seu partit a divulgar activament l'Estatut. Sé que s'hi han posat i crec que tots els partits els haurien d'imitar. Comparteix la necessitat, a més, de divulgar-ho en positiu, amb entusiasme, per assolir una àmplia mobilització del poble de Catalunya.

Ja vaig expressar en la darrera sessió –si no ho recordo malament– que la meua convicció era que ens correspon a tots treballar a fons en la difusió, l'explicació, quasi ho diria, en la didàctica i la pedagogia de l'Estatut.

Des de la darrera sessió el Govern ha acordat, ja, les primeres mesures per assegurar que la campanya institucional i l'organització del referèndum es desenvolupin en plena normalitat i en temps i forma. Volem que tot Catalunya conegui el nou text. Ens proposem fer arribar l'Estatut, que se sotmetrà a referèndum, a totes les llars de Catalunya –a totes les llars de Catalunya.

Crec que cal un esforç d'explicació de les millores del nou text respecte de l'Estatut del 79, i el farem. Crec que és important que aprofitem qualsevol actuació –del president, per descomptat, i dels consellers– per posar en evidència aquestes millores en cada àrea de Govern, amb un doble objectiu: convèncer del gran avenç que l'Estatut del 2006 suposa i animar la ciutadania a participar en el referèndum i que es pronunciï sobre l'Estatut quan sigui cridada a les urnes.

Però coincideixo amb vostès: el millor argument per a la participació, la millor manera d'aconseguir que el poble decideixi serà, sens dubte, el mateix Estatut, conèixer l'Estatut.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya...

Pregunta al president de la Generalitat sobre el debat sobre el model de societat contingut en el títol primer del Projecte de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya (tram. 317-00224/07)

...té la paraula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president, com sap molt bé aquest diputat i el Grup que tinc l'honor de representar, sempre hem volgut fer d'aquestes sessions una cosa rigorosa, i, per tant, sempre hem tingut un interès a precisar les preguntes i fer sessions de control, per entendre'ns, normals, de control de l'acció de govern. Normalment ens ha sigut molt difícil. Avui és particularment impossible, i estic segur que vostè m'ho acceptarà.

Jo li voldria demanar, avui, canviant el sentit de la meua pregunta, que faci una valoració del canvi de govern que avui s'ha materialitzat.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Per començar, m'agradaria saber també quin és el tema que més li interessa respecte d'aquest canvi de govern. Ja li avanço –ja li ho avanço– que vostè, que té experiència de governs –perquè ha estat ministre dues vegades, en governs de l'Estat espanyol–, sap perfectament una cosa, que és que qui decideix, qui anomena i qui fa que unes persones marxïn i unes altres entrin en un govern és el president del Govern. (*Remor de veus.*)

I també sap una altra cosa: que en els governs de coalició això és diferent que en els governs monocolors, perquè s'han de posar d'acord els partits que formen part de la coalició.

El president

Senyor Piqué, pot repreguntar.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Jo estic absolutament d'acord que la responsabilitat de canviar els governs és del president dels governs. I, per tant, li recordaria que vostè ho va intentar fa sis mesos i no el van deixar. I, m'agradaria, en tot cas, que em contestés, també, per què no li van deixar aleshores i, en canvi, ho ha pogut fer avui, però des de la impressió que tots compartim –o almenys molts compartim– que ho ha hagut de fer empassant-se coses molt i molt importants –molt i molt importants.

Jo no sé, senyor president de la Generalitat, si vostè és conscient de l'escàndol democràtic que suposa que vostè hagi acceptat el nomenament, imposat per una de les forces polítiques que donen suport al tripartit, d'un conseller que ha extorsionat el personal al servei de l'Administració de la Generalitat –l'ha extorsionat–, que ho ha fet dient –dient-ho– que, si no hi havia una aportació financera al partit i que si no hi havia una afinitat política, doncs, el seu lloc al final podia estar en perill i, a la pràctica, en alguns casos, això s'ha portat a terme. I, per tant, si és conscient del grau d'agressió a la dignitat institucional del Govern de la Generalitat, del seu propi president i de les institucions d'autogovern de Catalunya que avui es produeix.

A mi m'agradaria que vostè em fes una valoració d'això. M'ha preguntat què és el que jo en penso. Jo penso que estem davant d'un escàndol d'una extraordinària magnitud. I li demano, per favor, que ens tranquil·litzi a tots plegats i que ens digui, de veritat, si creu que és normal que una persona que, fins i tot, socis del seu Govern han demanat que fos cessat o n'han demanat la substitució, avui sigui el conseller que ha de controlar els funcionaris i el personal al servei de la Generalitat, i que, per tant, s'haurà d'investigar a si mateix en coses que han sigut motiu d'escàndol per a tota la ciutadania.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, senyor diputat. Ha utilitzat expressions molt gruixudes, no?: escàndol democràtic, extorsió... Escolti, l'extorsió és un delicte, si no m'erro. Si vostè en té alguna prova, vagi al jutjat. Primera cosa.

Segona, estigui tranquil –estigui tranquil. I li ho dic a vostè com els ho diria també als diputats del PP en el cas del nomenament del ministre Rubalcaba. Vostès sempre fan... –això és molt comú a les dretes–, fan arguments *ad hominem*. És a dir, no donen raons, sinó que aixequen sospites sobre les persones. I això, senyor diputat, jo no li ho puc acceptar. I li ho dic amb tota la franquesa i amb tota la correcció. Jo entenc que vostè no estarà d'acord, evidentment, amb el canvi de govern que s'ha fet. Jo li dic que aquest canvi de govern serà a fi de bé per a Catalunya. Estigui tranquil!

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les perspectives immediates de la política catalana (tram. 317-00227/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. La placidesa habitual de la política catalana no ens hauria de fer oblidar que aquest país té uns reptes col·lectius, com a societat, de cara als pròxims temps, que, des de la perspectiva d'Esquerra Republicana de Catalunya, es resumeixen fonamentalment en cinc.

En primer lloc, com la societat catalana incorpora i integra, en el seu cos social, el que és la nova immigració extraeuropea, que representa ja un 10 per cent del total de la població catalana. En segon lloc, com garantim i millorem la cohesió social, el benestar de la vida quotidiana de la gent, la igualtat d'oportunitats. De quina manera contribuïm i reforcem la modernització del país, és a dir, tota la gran empena que cal donar a la millora d'infraestructures, a l'ordenació del mateix territori, al desplegament tecnològic. En quart lloc, com contribuïm, també, a reforçar la internacionalització de la nostra economia, el reforçament de l'acció de les empreses, de la nostra cultura. I, finalment, quins mecanismes es preveuen, com ho pensem fer, per garantir el que en podríem dir un futur tranquil, no només per a la supervivència, sinó per a la vivència en plenitud i en normalitat de la llengua catalana. Són, al nostre entendre, els cinc grans àmbits davant dels quals un govern com el nostre ha de prendre posició i ha de pensar en projectes i en mesures.

Li faig aquesta pregunta en un moment on hi ha una remodelació del Govern. I, per tant, jo li demano, senyor president, amb quin estat d'ànim vostè afronta aquests reptes i altres, que segurament vostè també deu tenir presents que té plantejats la societat catalana. I si creu, sincerament, si es disposa dels mecanismes adequats i de l'empena suficient com perquè aquests reptes siguin assumits i perquè avancem cap a la seva consecució, si és que això és possible.

I, finalment, no és cap pregunta, és simplement una constatació: tingui vostè la certesa que, hagués fet la remodelació que hagués fet, sempre hauria tingut crítiques per part d'aquells partits que critiquen el Govern de Catalunya des del primer moment.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Celebro, senyor diputat, que torni a ser aquí, de debò. El Parlament li deu bastant..., la qualitat dels seus debats..., i avui no ha sigut una excepció la seva intervenció.

Per descomptat que sóc incapaç de contestar-li les cinc preguntes amb un mínim de rigor i d'extensió com es mereixen totes, tant la immigració, com el benestar, com la modernització, com la internacionalització, com la defensa de la llengua, sobre la qual, efectivament, tenim preocupacions, perquè les coses semblaven anar millor a Europa del que finalment van. I això ho hem de reconèixer. Tingui la seguretat que aquests temes que vostè assenyala estan en el full de ruta, com es diu ara, estan a les preocupacions i en el camí que està fressant aquest Govern.

La remodelació del Govern, en efecte, sempre té una transcendència. En aquest cas, ha sigut una remodelació important, més gran, més ampla, que no pas la que hi ha hagut en el Govern de Madrid. Però és ben normal a tots els governs, no cal dramatitzar excessivament. I vostè, que és un polític experimentat, no ho ha fet, i li estic enormement agraït.

S'ha reforçat el Govern per encarar la segona part del mandat, perquè estigui a ple rendiment l'endemà del referèndum. Això per a mi és crucial. És enormement important que no solament després del referèndum hi hagi vida, per dir-ho d'alguna manera, sinó que aquesta vida es prepari ara, que el Govern estigui efectivament en condicions en aquell moment de donar el màxim de si mateix. Perquè nosaltres ens hi juguem que la percepció que té la població de Catalunya del seu propi Govern sigui la que ha de ser, i estigui ajustada no solament als nostres principis, a les nostres creences, a la nostra voluntat de configuració del país, com a país, potent, a l'alçada de les seves aspiracions, sinó també, per descomptat, que en la vida de cada dia això ho puguem demostrar.

I és per això que hem fet un govern que jo crec, amb tota sinceritat, que és millor; no perquè els que marxen siguin pitjors o millors que els que vénen, sinó perquè, efectivament, el Govern avui ha adquirit una experiència que, evidentment, fa dos anys i mig no tenia.

Estic convençut que les persones que entren seran respectades per tothom, que entraran amb força en el Govern. Les conec. Són persones, totes elles –totes elles–, que conec bé. I que, per tant, a mi em garanteixen, i espero que a tots vostès satisfaran també en aquest sentit, la qualitat de la seva feina.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aplicació de la Llei 2/2004, de millora de barris, àrees urbanes i viles que requereixen una atenció especial (tram. 317-00226/07)

La següent pregunta, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la formula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de Catalunya, amb la Llei de millora de barris, àrees urba-

nes i viles que el seu Govern va remetre a aquest Parlament a començament de la legislatura, s'ha demostrat, segons el parer del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, conjuntament amb les polítiques en matèria de benestar, salut i educació, una de les peces essencials de la política social del Govern de Catalunya.

La millora dels entorns urbanístics i de les problemàtiques socials, velles algunes i emergents d'altres, són per a nosaltres una prioritat absoluta per tal de superar moltes de les fragilitats presents avui a molts dels barris de les ciutats del nostre país.

Fins avui, per mitjà de les dues convocatòries que el seu Govern ja ha resolt, trenta projectes d'arreu de Catalunya han pogut començar a caminar; treball conjunt dels ajuntaments i del Govern de Catalunya. Són projectes integrals que van a l'arrel dels problemes —els socials, els urbanístics, els econòmics, els de la seguretat— i que —no ho oblidem— tenen una dimensió humana perquè en els barris de les nostres ciutats, de les nostres viles, viuen homes i dones. No podem tancar els ulls a la realitat. Són dones i homes a vegades amb creences diferents de les que estàvem acostumats, amb el color de la pell no ben bé igual, però que formen part ja de la riquesa dels nostres pobles i de les nostres ciutats, cada cop més diversos. Al cap i a la fi, les polítiques, les fem perquè totes les persones, totes les que viuen al nostre país, puguin gaudir de les seves ciutats en la línia del que diu la Carta europea dels drets humans a les ciutats, puguin tenir igualtat d'oportunitats, cada dia puguin ser també una mica més felices, més dignes, estimin també —per què no?— més Catalunya. D'això, en depèn també, senyor president, el futur del nostre país.

Ara que està oberta la tercera convocatòria, en què diversos ajuntaments de Catalunya han presentat els seus projectes per tal d'obtenir més recursos econòmics per fer front a la millora dels entorns i de les problemàtiques socials reals, presents als barris de les seves ciutats i viles, voldríem conèixer, senyor president, la seva valoració de com s'està desenvolupant l'aplicació de la Llei de barris.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, un any després de l'adjudicació dels primers ajuts, el balanç de la Llei de barris és enorme-ment positiu. Vostè sap que hi tenim, en el Govern, un especial interès, perquè és una llei de nou tipus: una llei que no és una llei sectorial, no és una llei d'un departament, és una llei que treballa sobre el territori i ajuntant les tasques o les feines dels diversos departaments.

S'ha convertit, doncs, en una de les polítiques emblemàtiques del Govern, per la seva transversalitat. Crec que és la resposta adequada a una necessitat que vostè ha assenyalat i que els governs anteriors potser no havien atès amb la mateixa atenció, i és la necessitat d'enfortir la capacitat d'integració social dels municipis. O sigui, no solament intervenir quan el problema es declara, sinó fer que els municipis, ells mateixos, siguin més potents i estiguin en millors condicions per fer front als problemes de la integració.

Ara estem abordant d'arrel les dificultats del creixement demogràfic a les escoles, en els centres de salut i en els centres assistencials i, en general, en els barris, que és potser l'element més «novedós». El mes passat vaig estar a Santa Eugènia i a Can Gibert, al pla de Girona, i també al barri de l'Erm, a Manlleu. I a l'Erm he vist com s'havia construït ja el centre cívic i com està prevista la reforma del mercat i l'escola Puig-Agut; com el Govern i l'Ajuntament treballen perquè Manlleu guanyi en progrés, en tolerància, en convivència i en benestar, i com la societat civil ha fet seva aquesta proposta. Hem posat en marxa ja trenta projectes de regeneració urbana com els de l'Erm arreu de Catalunya: a Lleida, a Manresa, a l'Hospitalet, a Balaguer, a Olot, pertot.

Hem obert una tercera convocatòria d'ajuts per superar els quaranta barris finançats. Era el que prevèiem inicialment, però crec que tancarem la legislatura amb una quarta convocatòria i prop de seixanta projectes en marxa.

Aquesta Llei de barris és un dels signes d'identitat de la nostra acció política. Juntament amb el Pacte nacional per l'educació i amb l'Acord estratègic per l'economia, representa una política sòlida perquè Catalunya obri un cicle de progrés i doni sentit a l'avenç de l'autogovern, que assolirem amb el nou Estatut. La Llei de barris ha estat un encert; ha estat un encert i el seu recorregut no s'esgotarà, espero, en la present legislatura.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment dels compromisos del Govern (tram. 317-00225/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, bé, finalment vostè ha aconseguit canviar el seu Govern; li ha costat sis mesos, però finalment l'ha aconseguit canviar. Ara bé, a mi m'interessa avui una pregunta molt concreta, i li pregaria també una resposta molt concisa: vostè pot garantir davant de tot el poble de Catalunya que està escoltant que aquest nou Govern tindrà una sola i única posició en el tema més important de la legislatura, que és l'aprovació en referèndum de l'Estatut de Catalunya?

Li demano, senyor president, un sí o un no. I també li demano que aquest cop no faci culpable d'alguna cosa Convergència i Unió.

El president

Senyor president, pot respondre.

El president de la Generalitat

Com vostè sap perfectament, l'Estatut, no l'ha fet el Govern, l'ha fet el Parlament, d'acord?

Segona cosa: vostè parla... (*Veus de fons.*) Sí, segona cosa: l'ha fet el Parlament, i és el Parlament el que pot dir o no que el canvia o el deixa de canviar. L'Estatut, el tindrem, el tenim, el tenim a tocar de dits, esperem que sigui una realitat ben aviat, i això no impedeix, ni molt menys, que partits que governen junts, que comparteixen una filosofia de govern, jo diria que profunda i efectiva, es posin d'acord en allò que realment la gent demana dels governs, que és que governin.

El president

Senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, senyor Maragall, jo li vull recordar una cosa: qui convoca el referèndum no és el Parlament, és el Govern, i és vostè com a president. Vostè crida el poble de Catalunya perquè es pronunciï en un referèndum a favor o no de l'Estatut. És el Govern qui convoca el referèndum.

Aquesta setmana hem escoltat com el conseller primer, el primer ministre, recomanava un vot en blanc o un vot nul, i el president de la Generalitat suposo que recomanarà un sí. Vostè imagini's, senyor Maragall, que és un ciutadà de peu i que té un govern, el govern del país, davant seu, que el president diu que sí i el primer ministre diu que qualsevol cosa menys el sí: un no, un vot nul o un vot en blanc. Vostè creu que això és seriós?

Aquest, senyor president, és –deixi-m'ho dir, i no s'ho prengui malament– el pitjor govern que podia tenir aquest país. Un govern que davant dels seus principals reptes actua d'aquesta manera no és un bon govern. I no ens digui que estiguem tranquils, perquè ningú pot estar tranquil amb un govern d'aquestes característiques.

Segona cosa: què ha fet amb el nomenament del senyor Vendrell, senyor president, què ha fet? Perquè vostè té raó en una cosa: vostè és qui nomena i separa els consellers; però vostè es pot negar a nomenar un conseller. Per què no s'ha negat a nomenar el senyor Vendrell? Vostè sap perfectament que el senyor Vendrell és una persona..., no la persona: que l'actuació del senyor Vendrell està sota sospita, diguem-ne, per coacció a molta gent de la Generalitat, que els ha dit: «Escolteu, o la feina, o l'aportació.» Això és així; per carta, per escrit. Això no es pot oblidar. I vostè quin altre missatge està donant al poble de Catalunya? Que, a una persona que fa això, se la promociona.

Senyor president, permeti-m'ho, eh?, i no s'enfadi molt, però crec que vostè com a president està actuant com un zero a l'esquerra.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, la primera és que vostè, senyor diputat..., sembla mentida, perquè va ser conseller primer, conseller en cap –per cert, sense una llei que l'avalés. Qui convoca és el president de la Generalitat, no és el president del Govern. Sembla mentida que, després dels anys que ha

passat al càrrec que va tenir, encara no sàpiga distingir entre el president de la Generalitat i el seu caràcter de president del Govern; són dues funcions diferents. Sembla mentida.

Miri, a nosaltres el que no ens passarà mai, senyor diputat, amb tot el respecte, és el que els va passar a vostès, que ara els tribunals els han anul·lat una de les remodelacions que va fer; a nosaltres, això no ens passarà. A nosaltres, que jo sàpiga, encara cap tribunal no ens ha invalidat cap decisió del Govern com la que vostè va forçar, el canvi de Govern que vostè va forçar el mes de novembre del 2002 –s'ha sabut ara; si s'hagués sabut aleshores, hauria hagut de canviar una altra vegada allò que havia fet. Cap dels consellers del meu Govern ha exigit al president que el remodelés tot ell a la seva mida per convertir-lo en candidat a la presidència de la Generalitat. Cap dels consellers del meu Govern ha exigit al president que repartís competències entre dos candidats a succeir-me. Cap dels consellers del meu Govern ha hagut de dimitir per irregularitats en la seva gestió.

Vol que revisem les sis crisis que vostès van tenir entre l'any 2000 i l'any 2002, en dos anys?: 7 de febrer del 2000, 4 d'abril de 2000, 19 de gener del 2001, 6 de febrer del 2001, 21 de novembre del 2001 i 5 de novembre del 2002. Xavier Trias deixa el càrrec de conseller, la primera; Andreu Mas-Colell és nomenat conseller del DURSI, la segona; Artur Mas es converteix en conseller en cap per promocionar la seva candidatura a la presidència, la tercera; Duran dimiteix per desacord amb el nomenament de Mas, la quarta; Ramon Espadaler es converteix en nou conseller i s'incrementa la quota d'UDC com a contrapartida per la candidatura de Mas...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i la darrera, Mas reforma alguns departaments per reforçar la seva candidatura a la Generalitat. El Decret d'aquesta remodelació ha estat anul·lat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Els faig avinent...

— Preguntes al Consell Executiu (tram. 310-00558/07, 310-00562/07 i 310-00563/07) (retirades)

...que les preguntes 7, 8 i 9 han estat retirades. I la pregunta 12, de comú acord entre el diputat i l'honorable conseller de Política Territorial, ha estat posposada per a una altra sessió plenària.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la política d'ajuts (tram. 310-00559/07)

La pregunta 6, la formula l'il·lustre senyor... l'il·lustríssim senyor Daniel Sirera, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor Bargalló, quin seria el capteniment del seu Govern si el Govern de la Generalitat Valenciana, si el Govern Balear, si el Govern de Madrid o el d'Aragó subvencionessin entitats i associacions a Catalunya que es dediquessin a organitzar actes i manifestacions contra el Govern de la Generalitat de Catalunya?

El president

El senyor Bargalló, té la paraula, conseller primer.

El conseller primer (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. El Govern de la Generalitat sap que diverses comunitats autònomes subvencionen o donen ajuts a entitats radicades a Catalunya, com per exemple la Junta de Galícia durant molts i moltíssims anys, i el Govern de la Generalitat mai farà judicis de valor sobre les actuacions lliures d'aquestes entitats que estan subvencionades per altres comunitats autònomes.

El president

Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor Bargalló, jo li he preguntat «subvencionar entitats que es manifesten contra governs legítims». Miri, des que el tripartit ha arribat al Govern, vostès han donat més de 2.300.000 euros mitjançant subvencions a entitats de la Comunitat Valenciana i 680.000 euros a entitats de Balears. És a dir, un total de 3 milions d'euros, 500 milions de pessetes de tots els catalans i catalanes adreçats a entitats que es manifesten i que organitzen actes contra els governs legítims de Balears i de la Comunitat Valenciana.

Honorable conseller, el seu Govern porta a terme, via subvenció, una ingerència intolerable en territoris on els seus ciutadans han escollit lliurement i democràticament els seus governs. Jo li demano, senyor Bargalló, que aturi aquesta pràctica antidemocràtica i deslleial amb el Govern valencià i balear. I sobretot, senyor Bargalló, li demano respecte pels governs valencià i balear, per les seves institucions i, sobretot, per la voluntat democràtica majoritària dels seus ciutadans a l'hora d'escollir els seus governs i les polítiques que els seus governs porten a terme.

Gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller primer té la paraula.

El conseller primer

Senyor president... Senyor diputat, el Govern de la Generalitat actual, el Govern de la Generalitat anterior

i espero i desitjo que qualsevol Govern de la Generalitat futur ha ajudat, ajuda i ajudarà entitats que tenen entre els seus motius l'impuls, el suport, la investigació de la llengua i la cultura catalanes arreu del món; també als altres indrets del nostre domini lingüístic –també als altres indrets del nostre domini lingüístic.

Com a govern no hem rebut mai cap queixa del Govern Balear ni del Govern Valencià sobre activitats d'aquestes entitats. Com a govern hem signat convenis de col·laboració amb el Govern Balear. I com a govern, hi insisteixo, *mai* el fet que ajudem una entitat que té entre els seus objectius la promoció i la divulgació de la llengua i cultura catalanes tindrà a veure amb coaccions a les actuacions d'aquestes entitats en d'altres àmbits i en l'ús lliure de la seva llibertat d'expressió.

Fins ara no ho ha fet mai cap govern de Catalunya, i espero i desitjo que mai cap govern de Catalunya ho faci.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Consell Executiu sobre la publicació del Pla territorial sectorial d'equipaments comercials (tram. 310-00560/07)

...la formula l'il·lustre senyor Oriol Pujol i Ferrusola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, des del nostre punt de vista amb certa nocturnitat i fins i tot amb obscurantisme, vostè ens va presentar el dimecres passat el PTSEC. El mateix PTSEC determina una situació de sortida d'equilibri comercial entre oferta i demanda. Considera normal, per tant, fer aparèixer uns 423.000 metres quadrats nous que es convertiran en nous súper i hipermercats?

I, amb relació a això també, quin diàleg ha mantingut vostè, senyor conseller, amb el sector? Quines queixes i suggeriments ha rebut? A aquells que perceben que això acabarà suposant un esberlament del sector, com els pensa respondre?

El president

L'honorable conseller senyor Josep Huguet té la paraula.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Josep Huguet i Biosca)

El PTSEC que ha sortit a exposició pública és una conseqüència lògica d'una aplicació de fórmules estrictament matemàtiques en base al creixement de la població, subministrat per l'Idescat, i per tant evitant altres mesures de tipus aleatori, com havia passat en altres anteriors PTSEC, sabent que els 400.000 metres parteixen d'un creixement de població considerat en els propers anys del 4 per cent, que absorbim un creixement de població dels darrers anys molt important i que, si ho comparem amb el PTSEC anterior, resulta que són

els mateixos metres, perquè allà en van donar 200.000 –pràcticament 200.000–, i a través dels POEC se'n van col·locar 200.000 més.

Per tant, senyor diputat, resulta que en l'anterior PTSEC, sense una previsió de creixement de població, perquè es comptava creixement zero, es van acabar donant, directament i indirectament, els mateixos metres que dono jo amb un creixement constatat del 4 per cent els propers anys i absorbint la població crescuda en els últims quatre anys.

El president

Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Pujol i Ferrusola

No sabem si els donarà vostè o els donarà un altre conseller, al ritme que va aquest Govern. En tot cas, miri, senyor conseller, nosaltres atrapats en el passat no vivim. A mi m'interessa més el futur, vostè deu viure atrapat en el passat.

El PTSEC 2006-2009 pateix d'una fonamental contradicció. Vostè en el PTSEC seu determina que ja hi ha equilibri comercial entre oferta i demanda. Aleshores pregunto jo per què fa aparèixer 423.000 metres quadrats nous de súpers i d'hípers. L'equilibri comercial el dóna vostè per fet en el PTSEC que vostè ha presentat, però és que a més a més ja en el mateix PTSEC anuncia que no hi ha ni cap subdotació de metres quadrats ni hi ha sobredotació de metres quadrats comercials.

Sap què li passa de veritat, conseller? És que vostè està treballant, en el fons, per esberlar el model comercial català. Això no és un PTSEC; això és un pla d'hipermercats, mal li pesi. Això no és un PTSEC, és un pla d'hipermercats. Això no és un PTSEC, és un pla on a Barcelona, concretament, a Barcelona ciutat hi ha una desmesura total. Expliqui'm, és conscient vostè que creix en un 30 per cent –en un 30 per cent fa créixer els metres quadrats– l'equilibri comercial que vostè ja determina que ja existeix a Barcelona ciutat? I sap els que hi ha camuflats? S'ha llegit l'article 12 del PTSEC, els metres quadrats que vostè camufla i els que excepciona?

Quants metres quadrats comercials acabaran apareixent aquí? Vostè actua d'amagatotis i amb nocturnitat: Setmana Santa pel mig..., no passarà res... No consultem res als ajuntaments. No dialoguem ni consultem res amb el sector.

Una mica sap què li passa, conseller? Com el que conseller Saura li deia al president de la Generalitat aquest dematí. I li deia aquest dematí, el conseller Saura li deia: «President de la Generalitat, vostè té dret a fer una remodelació. Clar que hi té dret, però ho ha fet malament, i és injust.» Això ho deia el conseller Saura. I és injust el que ha fet, i ho ha fet quan no tocava.

Jo li dic, i acabo senyor president: Vostè té dret, senyor conseller, a fer un PTSEC, però no el pot fer malament, no el pot fer amb obscurantisme ni pot acabar sent injust per al sector.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

D'obscurantisme, cap, perquè quan un PTSEC surt a exposició pública és perquè hi facin alegacions, i aquí hi ha uns quants diputats alcaldes que diverses vegades hem tingut ocasió, llargues ocasions, per parlar sobre metres, traça urbana, trama urbana, etcètera. Si alguna cosa fa aquest PTSEC és regular molt més que l'anterior, perquè, gràcies a una llei aprovada per unanimitat d'aquest Parlament fa pocs mesos, per primera vegada la regulació es fa amb aspectes i sectors que no es regulaven, per primera vegada es parla de trama urbana i, per tant, es delimita clarament en quins espais s'ha de créixer, i per primera vegada no es deixa la porta oberta, com van fer vostès a través dels POEC, perquè feta la llei feta la trampa.

I potser vostè hauria de parlar amb els seus alcaldes que demanen més metres, perquè llavors entendríem exactament a quina banda està vostè, dels seus alcaldes o dels botiguers. També aclareixi's vostès, perquè potser també hauria de posicionar-se. Jo ho tinc molt clar, aquí estem fent un creixement contingut perquè no podem prohibir, perquè Europa ens ha prohibit prohibir. Nosaltres no podem prohibir el creixement de determinats formats. Ara, per això regulem. I gràcies a l'actuació de la Generalitat –entre d'altres, no única–, per exemple, la directiva Bolkestein va sortir dient que el test econòmic era possible en casos d'interès general, com per exemple a l'urbanisme i a la qüestió social. Nosaltres hem actuat davant de la Comissió Europea i hem preservat el dret a regular. Gràcies a això hi ha PTSEC.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Consell Executiu sobre els procediments d'adopció internacional per famílies catalanes (tram. 310-00561/07)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, les ECAI, entitats col·laboradores d'adopció internacional, tenen la funció de mediació per a aquestes adopcions. L'acreditació d'aquestes ECAI s'ha de fer per convocatòria pública mitjançant concurs; només per raons molt excepcionals es pot utilitzar el sistema d'acreditació directa.

Com és possible que en dos anys i mig el seu Departament no hagi fet cap concurs públic i, en canvi, hagi fet moltes adjudicacions d'acreditació directa? Per quins motius i amb quins criteris?

Moltes gràcies.

El president

Honorable consellera de Benestar i Família, la senyora Simó té la paraula.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament les acreditacions es fan per convocatòria pública, que té una durada de dos anys amb possibilitat de pròrroga. L'última es va fer fa uns dos anys i escaig, i a finals d'aquest any es farà una nova convocatòria pública per a noves ECAI.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Certament s'han obert de manera excepcional diverses ECAI. A algunes de les que hi havia s'han ampliat els països als quals es destinava. I, si no m'erro, són quatre les ECAI noves acreditades, ho repeteixo, de bell nou. Estem parlant de quatre ECAI acreditades de bell nou. I també repeteixo que la convocatòria té una durada de dos anys, prorrogable, i que a finals d'aquest any hi haurà la convocatòria pública, després d'un procés –que tot seguit, si és del seu interès, li explicaré– per a la millora de la qualitat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Senyor Cleries, té la paraula per replicar.

El Sr. Cleries i González

Honorable consellera, en començar aquesta legislatura, durant mesos l'Institut Català de l'Acol·liment i de l'Adopció no va tenir ningú nomenat a la Direcció. Varen haver de canviar la Llei per adaptar-la a qui vostès volien nomenar, la senyora Rosa Bertran, atès que no complia els requisits per ser directora. Aquest tarannà, diguem-ne, tan digital ha seguit en aquest Institut amb l'acreditació de tres ECAI amb Rússia, malgrat que l'any 2003 se'n van acreditar quatre, però a més ha transcorregut més d'un any i vostès encara no han tret el concurs d'aquestes ECAI que ja han caducat.

Quines circumstàncies excepcionals han fet acreditar provisional per a Haití i Sri Lanka l'ECAI vinculada estretament a la directora de l'Institut Català de l'Acol·liment i l'Adopció? L'acreditació provisional d'Haití ja excedeix un any, però no convoquen el concurs. Com és que a nivell de les ECAI ja es coneix la propera acreditació provisional d'Etiòpia per a aquesta ECAI? El seu Departament ha transformat una actuació administrativa excepcional i provisional en una actuació habitual i permanent. Ho fa en virtut de la transparència o potser de les mans netes?

En aquest Institut, amb el tripartit, han primat i primeren més els interessos particulars que els generals. Adoptar és un acte d'amor, on la gent hi posa estimació, il·lusió, generositat, vostès hi posen amiguisme, clientelisme i falta de rigor administratiu.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Cleries. Honorable consellera, té la paraula per al seu torn de rèplica.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies. Senyor diputat, en tot cas, tots els processos per millorar les adopcions internacionals es fan pel bé de les adopcions internacionals i de les persones o famílies adoptants. És per això que s'han accelerat els processos d'emissió dels certificats d'idoneïtat, com també s'han escurçat els terminis en què una família ha d'esperar per adopció internacional. Com també ho és que una qüestió que restava pendent des del Decret 97/2001, que era el reglament de les ECAI, que demanava que hi havia d'haver processos de controls de qualitat pel que fa al funcionament de les ECAI, ha estat aquest Govern, enguany, qui els ha posat en marxa. Vostè sap perfectament –vostè ho sap perfectament– que l'Institut Català de l'Acol·liment i l'Adopció té un certificat ISO per adopcions internacionals, que enguany –que enguany– s'ha renovat. Qualsevol altra qüestió, en tot cas, ha de ser demostrada i provada, perquè, repeteixo, totes les actuacions que s'han fet des de l'Institut Català de l'Acol·liment i de l'Adopció, entre les quals l'increment de set persones del Servei d'Adopcions Internacionals per tal de poder agilitar i tractar millor tots els processos d'adopció internacional, no es fan, en cap cas, per favoritisme de ningú; en tot cas, en favor de les famílies adoptants.

I, per tant, totes les seves afirmacions, en tot cas, me les prova...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies, acabo. Me les prova o, en tot cas, als fets em remeto.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Proposició de llei d'implantació d'una deducció per despeses sanitàries en l'impost sobre la renda de les persones físiques (debat de totalitat) (tram. 202-00071/07)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei d'implantació d'una deducció per despeses sanitàries en l'impost sobre la renda de les persones físiques, que, en nom del Grup de Convergència i Unió, presenta l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, el dia 3 d'abril d'enguany teníem l'oportunitat a la Comissió d'Economia i Finances de tenir un debat, un seriós debat, amb la compareixença del conseller Castells i la consellera Geli sobre el finançament de la sanitat. Vostès recordaran aquest debat, molt instrumental, per cert, en definitiva, tractava –el conseller Castells i la conse-

llera Geli—, doncs, que conegués la cambra el procediment i els objectius d'aquest model de finançament aconseguït pel Govern tripartit, però ens va permetre tenir un debat una mica més ampli respecte al finançament i al model de gestió. Vostès deuen recordar aquest debat.

Tots, diputats i diputades, majoria governamental i oposició, ens vàrem posar d'acord en una qüestió: el creixement de la despesa en el model sanitari creix anyalment dos punts per sobre dels ingressos en l'àmbit del finançament. I tots decidíem que, òbviament, el sistema de finançament, en l'àmbit de la sanitat, era insuficient, malgrat els nous recursos que, justament, ahir, o abans d'ahir, sancionàvem a la Comissió Mixta de Traspassos i Valoracions a Madrid; però tots érem conscients que, indiscutiblement, el creixement de la despesa segueix galopant respecte a l'ingrés en l'àmbit del finançament i que, per tant, havíem d'afrontar el canvi, en l'àmbit del finançament, del model, de l'estructura de la nostra sanitat a Catalunya. Hi havia una solució, la clàssica, que naturalment nosaltres compartim: Hem de reduir la despesa i hem de fer eficaç la gestió. S'han donat algunes passes, en aquest sentit. Des del nostre punt de vista, clarament insuficients. Des del punt de vista del Govern, molt encoratjadores. No discutirem sobre aquesta qüestió, però sí que arribàvem a un acord en els següents termes: és imprescindible, perquè el sistema en l'àmbit de la sanitat millori, ajustar la despesa i tenir més fons en l'àmbit del finançament. Aquesta era la conclusió.

Bé, indiscutiblement alguna cosa s'ha fet, malgrat que nosaltres hem estat molt crítics, respecte al tema del finançament, per la consideració que aquests 480 milions d'euros, que tant i tant ens ha repetit el conseller Castells, no deixaven de ser una bestreta, que tard o d'hora ens trobarem amb les dificultats d'haver d'ajustar a les nostres necessitats reals.

En aquest sentit, se suscita un debat que és fonamental: Pot una societat com la nostra mantenir un nivell de despesa en l'àmbit de sanitat com la que avui manté? Aquest és el debat de fons. El debat de fons és: les necessitats que avui té el poble de Catalunya, en l'àmbit sanitari, permeten mantenir un model de gestió com el que tenim? És un debat retòric, perquè la resposta de tots els grups parlamentaris és: «No tenim altra solució i altre camí que donar resposta als problemes que té plantejats la nostra ciutadania en l'àmbit del model sanitari.» I tenim la voluntat política tots, Govern i oposició, de donar una resposta. En aquest sentit, lògicament, com que estem convençuts que la despesa, en l'àmbit del model sanitari, creix inevitablement, com que sabem que els recursos són limitats, malgrat les millores en la gestió, convé prendre algun altre tipus d'iniciatives.

Jo crec que aquest és el balanç. Dit d'una altra manera, curt i ras: podem nosaltres canviar l'orientació, des del punt de vista del model sanitari, en l'àmbit de les prestacions, sí o no? No. Hi ha voluntat per part d'algun partit polític d'aquesta cambra de reduir significativament la despesa en l'àmbit sanitari, sí o no? No. Hi ha la voluntat per part del Govern tripartit de mantenir, doncs, amb aquest límit aquest servei i aquesta presta-

ció en el model sanitari, sí o no? Sí. Doncs, han de buscar algun tipus d'alternativa.

Nosaltres, modestament, fem una proposta ben senzilla, ben progressista, per cert, i a la qual la família socialista ha estat tradicionalment ben disposada. Estem parlant del següent: de poder practicar una deducció en l'àmbit de la quota del 15 per cent respecte a despesa en l'àmbit de les famílies, concepte de metge, concepte quirúrgic, concepte d'intervenció en clínica i concepte de quotes a les asseguradores. Això és el que proposem.

Aquesta és una proposta amb una llarga tradició en el món socialista, jo recordo i ben detalladament, doncs, com des de l'any 91 en el Reglament, doncs, que està a la disposició de les senyores i senyors diputats, hi havia una deducció del 15 per cent respecte a la quota per a tot el tema de la despesa, inclosa a més despesa farmacèutica. Recordo com el Partit Popular va ser el que en una reforma significativa de l'impost de la renda a les persones físiques va fer desaparèixer aquesta deducció. És a dir, en la cultura del Partit Socialista en l'àmbit espanyol a l'hora de legislar hi havia la comprensió de la necessitat d'impulsar, animar, propiciar, estimular, la iniciativa privada respecte que de la nostra butxaca en la mesura que és possible ens fem càrrec de determinades despeses per alleugerir el servei públic.

D'això és del que estem parlant, vostès després em podran respondre com creguin oportú des del punt de vista tècnic, des del punt de vista de les insuficiències o no d'un model que s'acumula o no s'acumula, el debat és estrictament polític i rau en el següent plantejament: un govern progressista, dit progressista, que és d'esquerres, entén que és raonable una despesa pública del 15 per cent en l'àmbit de la quota per a aquelles famílies, moltes a Catalunya, moltes de les classes mitjanes a Catalunya que paguem un servei privat en l'àmbit de la sanitat, alleugera aquest pagament sí o no la sanitat pública? Ajuda a aquest plantejament, sí o no que el Govern pugui controlar la seva despesa? Naturalment sempre queda l'oportunitat en l'àmbit privat que quan hi ha una cosa que l'àmbit privat no et garanteix anem a l'àmbit públic, però permet molt, molt, molt i molt alleugerir la càrrega tan fonamental d'una ciutadania completament educada en una qüestió: el sistema públic ho resol tot. Això és el que debatem de fons.

No sé què diran després els partits que donen suport al Govern, però aquest matí ja hem tingut una reedició d'aquest debat, és a dir, hem de concentrar en el servei públic, en l'Administració pública, en el Govern que intervé tots els problemes que tenen els ciutadans, o els ciutadans assumeixen responsabilitats en aquest àmbit? Dit d'una altra manera, d'una manera més col·loquial, és raonable que l'Administració pública s'encarregui en l'àmbit de la sanitat d'aquells que tenen menys o inevitablement hem de cobrir universalment el servei per a tothom? Resposta, ens hem d'encarregar del servei per a tothom, naturalment que sí. Una administració eficaç, intel·ligent, moderna, progressista, hauria d'entendre que al que pot fer front el ciutadà hi ha de fer front el ciutadà o deixem senzillament que la intervenció pública s'encarregui de donar el servei univer-

sal? Vostès diran: «Home!, doncs, allò que puguin pagar les classes mitjanes, que ho paguin, però el servei públic de la sanitat ha de ser universal.»

Prou hi estem d'acord en això, això no ho discuteix ningú, el que discuteix és una altra qüestió: des del Govern de la Generalitat de Catalunya animem o no la ciutadania que prengui responsabilitats pròpies? Aquest és el debat. Vostès després si volen l'encaren des del punt de vista tècnic, que ja hi estem acostumats a veure els socialistes adalils del progressisme a discutir políticament les lleis apellant a les insuficiències tècniques de les proposicions de l'oposició. Qui ho havia de dir! Els adalils del progressisme discutint, en comptes del contingut de les nostres iniciatives, discutint de les insuficiències tècniques. Qui ho havia de dir! Però el progressisme, el fals progressisme, té aquestes coses, tothom ho sap –tothom ho sap.

Dit d'una altra manera, què proposa Convergència i Unió? Proponem en l'àmbit de la quota una deducció del 15 per cent en el tram autonòmic. Recordo a vostès la gran argumentació del Govern quan va fer el recàrrec aquell, en l'àmbit de la sanitat, precisament, del recàrrec de la gasolina... Vostès es recorden d'això? Quin argument emprava en aquell moment el conseller Castells? Predicar amb l'exemple. El conseller Castells aquesta vegada ens deia: «Convé molt davant de l'opinió pública» –curiosament, espanyola– «convé molt davant de l'opinió pública espanyola que prediquem amb l'exemple.» Jo preferiria que el nostre Govern prediqués amb l'exemple davant de l'opinió pública catalana, però entenia aquell tipus d'argument, no deixava de ser un argument exòtic, però era un argument. La pregunta que jo els faig ara és per què no prediquem amb l'exemple ara respecte a la nostra ciutadania i diem senzillament: «Vostè paga la seva sanitat de la seva butxaca, vostè té una deducció del 15 per cent, amb un límit, cinc-cents euros per a cada ciutadà que pot aplicar-se aquest tipus de deducció.» Absolutament raonable, jo diria que absolutament prudent.

Sentia avui el diputat del Partit Socialista, m'agradaria no avançar-me a la seva intervenció, senyor Comín, però ens deia que, clar, des del punt de vista fiscal, que tractem l'impost de la renda a les persones físiques com un *gruyère*, amb forats i amb deduccions per aquí i per allà no deixa de ser compromès. Cap *gruyère*, cap formatge, estem parlant, diputat, del següent: quina possibilitat hi ha per part del Govern, amb dotació pressupostària, d'acceptar una deducció d'aquestes característiques? Dit d'una altra manera: cal esperar de la sensibilitat dels partits progressistes que donen suport al Govern d'esquerres una actitud si més no que permeti el debat? Segona qüestió fonamental, és a dir, els adalils del debat democràtic al Parlament, els adalils del Parlament com a columna vertebral de la societat catalana permetran un debat sobre aquesta qüestió, sí o no?

És a dir, fixi's el que els diem, els diem, senzillament: «ens permeten discutir aquesta qüestió al Parlament, sí o no? I els adalils de la tolerància, els adalils de la participació, del debat polític, a tot això ens diran que no. I, naturalment, empraran arguments tècnics, però d'això en parlarem a la resposta. (De l'escó estant el Sr.

Boada i Masoliver diu: «I polítics.») I polítics. El senyor Boada ens anticipa arguments polítics. Maldem, diputat, per sentir-los. Una llista que ens astora a hores d'ara, però ja tindrem l'oportunitat de discutir-la.

Acabem dient tot el següent, senyor president. Si aquesta despesa creix, si aquí tenim límits inevitablement que hem de contenir, si veritablement s'està fent aquest esforç per part de l'Administració podem els ciutadans ajudar, sí o no? Senzill. Els ciutadans que paguem una mútua privada podem ajudar l'Administració del nostre país a fer més prima la despesa, sí o no? Jo crec que podem i crec que vostès ho han d'encoratjar. Vostès han d'animar, vostès han d'esperonar que això es faci. I demanem una cosa a canvi per a aquesta gent que pren responsabilitats en l'àmbit privat, que té cura de la seva família, que té cura dels seus petits, que s'encarrega ella de la seva pròpia sanitat, té l'oportunitat d'una deducció del 15 per cent en quota en el tram autonòmic i amb un límit de cinc-cents euros.

Caldria pensar de la generositat del Govern, d'aquest Govern tan generós, que ens digués que no al plantejament que nosaltres fem? Ni ens passa pel cap –ni ens passa pel cap– (*rialles*), i estic segur que dels arguments que naturalment el Govern tindrà per rebutjar aquesta iniciativa hi ha una cosa que vostès no ens podran dir, que resulta progressista negar-se a l'aspiració dels ciutadans de Catalunya que paguen una mútua, que paguen una despesa i que tenen el 15 per cent de la deducció. Hi ha un argument que ja els avanço. Diu: «Escoltin, paguen perquè volen, perquè el nostre és tan universal, és tan extraordinari, que com diu la diputada socialista vostès capritxosos, ciutadania capritxosa, paga de la seva butxaca perquè vol.» Escolti'm, és una manera bastant estranya i exòtica de plantejar-se la qüestió, el que diem és una cosa mes senzilla. Vostès ens deixen que nosaltres ens encarreguem de les nostres coses, s'encarreguen del conjunt de la població, però reconeixen que si nosaltres, la ciutadania, les classes mitjanes, els treballadors que paguen una mútua ho fan i alleugeren la despesa pública per part de l'Administració tinguin el dret de la deducció del 15 per cent. Es podria esperar una actitud diferent d'un govern progressista? D'un govern progressista es podria esperar una actitud diferent del seu Govern, senyors consellers, senyores i senyors diputats, ho dubto.

Moltes gràcies, senyor president, tindrem l'oportunitat de seguir discutint.

El vicepresident primer

Efectivament. Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Ara té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat que presenten els grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre diputat senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor diputat Teixidó –permeti'm apagar el mòbil–, miri, li ben asseguro que tindrem un debat polític, completament polític, l'he de defraudar perquè els primers minuts de la intervenció els he de dedicar a explicar-

li les insuficiències tècniques de la seva proposta, que també hi són, deixi'm que ho faci, (*remor de veus*) però li ben asseguro que aniré molt ràpid i dedicaré la major part de la intervenció a tenir un debat polític. Sap per què, senyor Teixidó? Perquè, sobretot, jo voldria que vostè entengués que no hi ha dos, no hi ha tres opcions, només n'hi ha dues, no existeix l'opció de pagar impostos americans i tenir un estat del benestar com el suec, això no existeix, i vostè no poden fer combregar la societat catalana amb rodes de molí.

Escolti, hi ha dues opcions i són dos models, i vostè ho diu molt bé, hi ha un model fiscal, que és el nord-americà, amb les polítiques públiques i els serveis socials d'Estats Units que, com vostè sap molt bé, és un sistema, per exemple, el sanitari que deixa uns cinquanta o cinquanta-cinc milions de persones sense cobertura. El sistema públic nord-americà, després li posaré xifres sobre la taula, senyor diputat, aquest sistema públic no garanteix la cobertura universal, i als Estats Units, prop del 20 per cent de la població, al voltant de cinquanta milions de persones, que és més que el total de la població espanyola, està fora d'una cobertura sanitària mínimament decent.

Hi ha dues possibilitats, senyor Teixidó, o tenim impostos europeus en un estat del benestar com l'europeu, o tenim impostos a l'americana, amb un no estat del benestar com el dels Estats Units. I vostès intenten fer creure a la gent que podem avançar suaument, dissimuladament, cap a un model fiscal cada vegada més semblant, i sap que li parlo de la seva proposta sobre patrimoni, i sap que li parlo de la seva proposta de l'impost de successions, el conjunt... (*Remor de veus.*) De l'impost de patrimoni, vostè no, però el seu Grup Parlamentari sí, al ple anterior... Avançar suaument cap a un model fiscal cada vegada més semblant al dels països anglosaxons, però això té un preu.

Em deia que entri un moment als arguments tècnics i després tornem ràpidament a la qüestió política? Moltes gràcies. Escolti, vostès fan un cert..., anava a dir parany, però no en cap sentit pejoratiu de la paraula, eh?, no em malentengui, sobre l'entrada en vigor de la Proposició de llei perquè vostès diuen que aquesta llei ha de ser d'aplicació des de l'1 de gener de 2005, però, en canvi, que si alguna de les disposicions de la llei, és a dir, l'article 1 afecta el pressupost entrarà en vigor el següent exercici pressupostari, però això no exclou probablement que aquesta Proposició de llei quedi sota, diguem, la regulació de l'article 102 del Reglament. Per què? Perquè la previsió pressupostària no es fa sobre la recaptació, sinó sobre l'impost de l'any. És a dir, vostès estan afectant l'IRPF d'aquest any amb la Proposició de llei que estan fent i això afecta la previsió d'ingressos i, per tant, encara que l'entrada en vigor de la Proposició de llei sigui l'1 de gener del 2007 estem igualment afectant els ingressos efectius de la Generalitat per a aquest exercici, perquè es fa sobre la previsió d'ingressos de l'import d'aquest any. O sigui que aquí hi hauria una qüestió molt tècnica, és veritat, a discutir però que s'hauria de pensar bé.

No li repetiré el que li he explicat a la senyora diputada, la diputada del Partit Popular, la senyora Olano, perquè vostè estava aquí, però, escolti, el *gruyère*... El que

no podem és anar fent modificacions de l'IRPF a mansalva al llarg de l'exercici pressupostari: ara el servei domèstic –no l'han fet vostès, ja ho sé, però és una posició de Govern, de responsabilitat–; ara les ONG de cooperació; ara les despeses sanitàries, alguna més que està per venir... No és seriós, i nosaltres, la nostra obligació és ser seriosos i per això no les acceptem.

Dit això, un parell més de qüestions abans d'entrar en el debat polític: vostès podrien haver acompanyat aquesta Proposició de llei d'una memòria econòmica, perquè vostès haurien de saber l'impacte pressupostari de les seves proposicions de llei i no ho fan. Vostès no saben –no saben–, no tenen la més mínima idea de quin és l'impacte recaptador d'aquesta Proposició de llei. Tant és així, que no saben que no el pot saber ni el Govern, perquè resulta que amb la informació que està a disposició del Govern de la Generalitat no es pot saber l'impacte d'aquesta mesura pressupostària, no podem saber el cost d'aquestes deduccions sobre els ingressos del tresor de la Generalitat. I, evidentment, un govern rigorós i seriós no pren mesures que no pugui calcular, no pren mesures els efectes fiscals, tributaris de les quals no pugui calcular.

O sigui que li pregaria, diguem-ne, que em faci almenys una..., em doni una xifra aproximada sobre quin creu que és, vostè, l'impacte pressupostari de la mesura. Sap per què no el podem saber? Perquè nosaltres, com que vostès parlen d'honoraris professionals i mèdics per clínica, l'únic que podríem tenir és el cost de la deducció relativa a les assegurances mèdiques, però no a tots els honoraris en general.

Deixi'm que li repeteixi una cosa que he explicat a la diputada Olano abans, que em sembla que és rellevant: mentre no tinguem capacitat de gestió de l'impost, la capacitat normativa –que és veritat que la tenim– és, en alguns casos, més teòrica que efectiva. Per què? Per poder aplicar aquestes deduccions caldrien unes normes per fer efectiu el control i no tenim les competències per aplicar aquestes normes. I ja sé que a la senyora Olano en cap cas li agrada envair les competències de l'Agència Tributària; m'imagino que a vostè sí que li agrada envair les competències de l'Agència Tributària, i jo, més enllà que m'agradi o no, per rigor i serietat no ho puc fer. Per tant, hi ha un problema tècnic relatiu a la gestió.

Escolti, entrem en el debat polític. Senyor Teixidó, vostè *se precia*, que diem en castellà, de ser un liberal. Jo ara li podria parlar a vostè de justícia i d'equitat, però no li parlaré de justícia i d'equitat; ho deixaré per al final. Li parlaré d'eficàcia. Sap per què nosaltres defensem el sistema sanitari públic, senyor Teixidó? Perquè els països que tenen un sistema sanitari públic es gasten –dades de l'any 2000, mitjana de la Unió Europea– un 8 per cent de mitjana del seu PIB en despesa sanitària. Sap vostè quant es gasta el país de referència pel que fa a un sistema sanitari mixt?, que és del que em parla vostè en aquesta Proposició de llei, d'avançar cap a un sistema sanitari mixt, d'incentivar la despesa sanitària privada dels ciutadans, d'això és del que em parla vostè. Sap quant es gasten els Estats Units en despesa sanitària total? Un 13 per cent. El sistema sanitari dels Estats Units és més car, és més ineficient. Jo crec que

per a vostè l'eficiència és un valor tan important com per a mi; no sé si l'equitat i la justícia també són valors igual d'importants, no ho sé, per vostè com per a mi, però l'eficiència, segur. Doncs, com a mínim, per aquest argument d'eficiència, vostè hauria d'entendre que incentivar el sistema sanitari privat, incentivar la despesa dels ciutadans en la sanitat privada és malbaratar la riquesa d'una societat: 13 per cent als Estats Units.

Senyor Teixidó, deixi'm que li detalli una mica les xifres. Als països europeus, 100 per cent de la població coberta, inclosos els immigrants sense papers a casa nostra, fins i tot, eh? Als Estats Units, al voltant del 80 per cent; 20 per cent fora del sistema. Mitjana de despesa en el sistema públic a la Unió Europea: 5,7 per cent del PIB. Sumant despesa pública i despesa privada, ja li ho he dit: 8 per cent del PIB. És a dir, la despesa privada suposa una addició del 2,3 del PIB, és complementària, és residual –és residual, complementària. Als Estats Units, 13 per cent. En el sistema privat, 7,2 per cent del PIB; en el sistema públic, 5,8.

A vostè li sembla raonable recomanar, a través de la política fiscal, als ciutadans que se'n vagin cap a un model sanitari que és alhora més injust i més car?, cap a un projecte de salut, projecte social de salut, que és alhora més injust i menys eficient en la gestió dels recursos socials? No em cap al cap! No em cap al cap que Convergència ens demani ara coses que, per cert, mai havia fet quan era al Govern. Escolti, ja li ho he dit a vostè: ja veig que els liberals han agafat molta força en el seu partit en el moment que han passat a l'oposició, perquè ho podien haver fet!, ho podien haver fet, vostès, això! Van tenir vint-i-tres anys per fer aquestes..., no, vint-i-tres no: des que va entrar en vigor la capacitat normativa sobre l'IRPF; però van tenir una estoneta per fer això i no ho van fer.

És un problema de models, senyor Teixidó; efectivament, és un problema de models: a vostès els sembla necessari incentivar la sanitat privada, per descarregar la sanitat pública. Perquè els ciutadans, a mesura que vagin pagant quotes a les mútues i a les assegurances, cada vegada tinguin menys incentius per contribuir al sistema públic?, perquè veuen resoltes les seves necessitats sanitàries a través del sistema privat?, i, per tant, per tal que hi hagi desafecció fiscal de les classes mitjanes cap al sistema públic?, que és el que passa efectivament quan es potencia el sistema privat. S'ha d'anar amb molta atenció, senyor Teixidó, a l'hora de buscar la complementarietat entre un sistema públic de sanitat i un sistema privat, amb moltíssima atenció.

Però és que, a més, nosaltres –jo crec que vostès també– considerem que la sanitat és un dret i no volem tractar els ciutadans com a clients, els volem tractar com a ciutadans. Jo no vull que els ciutadans d'aquest país siguin clients de mútues i que hagin de pagar per resoldre un dret bàsic de ciutadania. No ho vull, això. Jo no sé si vostè ho vol o no, però el meu model està claríssim, és transparent: vull que la sanitat es resolgui a través dels serveis públics i, aquí i a tot arreu, els serveis públics es financen a través de la política fiscal.

Vostè em diu que hem de tenir menys ingressos per tal de descarregar la sanitat pública de problemes? De veritat vostè em diu això? Vostè em diu: «Menys ingres-

sos, perquè farem un favor a la sanitat pública.» Amb menys ingressos, amb menys ingressos als pressupostos de la Generalitat, farem un favor a la sanitat pública? Honorable diputat, cap favor a la sanitat pública –cap favor a la sanitat pública!–, un perjudici per a la sanitat pública; això és el que em demana vostè.

Evidentment, no l'acompanyem. Per què? Perquè som progressistes, perquè si en algun àmbit..., perquè som progressistes, perquè considerem que la sanitat no és altra cosa que un dret i, per tant, és un dret de qualsevol ciutadà. Convertir la sanitat pública en una sanitat només per a aquells que no tenen el poder adquisitiu de les classes mitjanes és posar la passarella directa a la pèrdua de qualitat del servei. I és el que no volem fer nosaltres, que perdi qualitat el servei.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Senyor diputat, si en algun servei públic..., en altres es podria discutir, però si en algun servei públic està demostrat que més val que l'àmbit públic es faci..., si en algun servei social –perdó, em corregeixo– està demostrat que més val que l'àmbit públic es faci càrrec del màxim possible de prestacions és en el cas de la sanitat! Tots els economistes dels últims anys d'economia pública, d'economia de la salut, ho expliquen perfectament, i vostè ho sap perfectament. Perquè en aquest cas, escolti, la senyora Hillary Clinton, quan argumentava a favor de convertir el sistema nord-americà en un sistema públic, ho argumentava amb els dos valors inapel·lables: el d'equitat, però també el d'eficiència. Aquí ens hauríem de trobar, vostès i jo, perquè vostè hauria de compartir els mateixos valors que jo, hauria d'estar a favor de la garantia universal d'un dret bàsic com aquest i de gestionar de la manera més barata, per dir-ho d'una manera col·loquial i clara, el sistema, que és a través de l'Administració pública.

I per això nosaltres què hem fet, els últims mesos? Escolti, doncs, ja ho ha dit vostè: nosaltres, els últims mesos, el que hem fet és treballar i aconseguir èxits que vostès –amb perdó– no havien ni tan sols acariciat, treballar per la millora del finançament de la sanitat. En aquest punt m'atreveixo a dir i a repetir que els èxits que hem obtingut nosaltres pel que fa a la millora del finançament de la sanitat estan a anys llum dels que havien fet vostès. *(Remor de veus.)* Si vol, li repeteixo les xifres que ja va veure el senyor Teixidó en la compareixença de la consellera Geli i el conseller Castells, però nosaltres hem aconseguit 634 milions d'aportació directa de l'Estat, dels quals només són de bestreta, senyor Sancho, 428, perquè 206 són aportació pressupostària, i això, si no m'equivoco, és gairebé el triple dels guanys del primer any d'aplicació del model de finançament que van pactar vostès amb el Partit Popular, que van ser 240 milions, 240 milions contra 634. *(Persisteix la remor de veus.)*

Escolti'm, acompanyin-nos en aquest esforç, acompanyin-nos en l'esforç que estem fent per què? Per garantir el finançament públic d'un sistema sanitari públic. Som conscients que el creixement de la despesa és estructural, oh i tant!, vostè ha explicat les coses molt bé, i per això estem corregint-ho per la via més eficaç i més equitativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Diputat Comín, vostè ens prometia un debat polític, però vostè ha fet una altra cosa: vostè ha parlat de coses que ningú ha dit aquí a la cambra. Recordo el minut que vostè ha emprat per dir-li a la diputada Olano: «Escolti'm, diputada» –quasi ofès, indignat–, «li prego que parli sobre les coses que jo he dit i que no parli de coses que al debat no han existit», li ha dit vostè en l'últim minut de la seva intervenció aquest matí. I, Déu meu, que n'és de fràgil l'activitat parlamentària, surt vostè a aquesta tribuna per fer exactament el mateix. Li ho demostraré; li ho demostraré, senyor diputat. Anem a veure-ho.

Però abans li diré una cosa: posem-nos, si és tan amable, d'acord en dues qüestions, que crec que podem compartir. La sanitat pública d'aquest país, no l'ha descobert el Govern tripartit. Hi estem d'acord? Li diré més: el model elogiat de la sanitat pública d'aquest país, impulsat pels governs de Convergència i Unió, elogiat arreu de l'Estat i d'Europa, no l'ha descobert el Govern tripartit. El Govern tripartit ha de fer, si pot –i ho desitgem–..., millorar aquest sistema –punt.

Segon element. «Acompanyi'ns, acompanyi'ns», clamava el diputat socialista al final de la seva intervenció. Som nosaltres els que hem proposat al Govern tripartit, el diputat Sancho i el diputat Fernández Teixidó, un acord sobre la sanitat; no sobre el finançament –que també–, sinó sobre el model de gestió. I ens podem posar d'acord sobre el model de gestió i el model de finançament sense compartir el model sanitari? Doncs, és clar que el compartim.

I és en aquest sentit que jo, senzillament, crido la seva atenció, senyor diputat, respecte a la intervenció que vostè ha fet aquí en aquesta tribuna. Diu: «Haurem de tenir un sistema a l'americana?» Però de què parla, diputat? Diu: «Aquí hi han dos models, l'americà i l'europeu.» Naturalment, i nosaltres estem en el model europeu, i vostès també. Però com ha perdut cinc minuts de la seva intervenció per parlar dels Estats Units? Si vol parlar dels Estats Units ens parla del *pop-rock*, però no del model sanitari dels americans!, que aquí ningú els defensa, per Déu! Aquí el que defensem és una altra cosa: és un model sanitari... (*Veus de fons.*) No, no, diputat, vostè vol parlar de models? Parlem-ne. Compartim un model sanitari, i de l'única cosa que estem discutint –tranquillitzi's, senyor diputat– és d'una deducció del 15 per cent en la quota del tram autonòmic, amb un límit de 500 euros; tranquil·litzi's. No revisar el model sanitari europeu, no posar-nos al costat dels americans respecte al seu model sanitari, ni compartir l'orientació de la senadora Clinton. Aquí l'única cosa que fem és senzilla: el 15 per cent de la deducció en l'àmbit de la quota del que paguen les famílies, famílies catalanes. Moltes, milers de famílies que paguem aquesta quota.

Per què? Perquè desconfiem del model sanitari català? No. Perquè volem un complement més, perquè volem una seguretat més. Això vol dir que aquestes famílies

posen en dubte el sistema universal del model sanitari? Per l'amor de Déu! (*Remor de veus.*) Perdonin..., no digui aquestes... Diputat, vostè surti al carrer, vostè surti al carrer, posi un tamboret a la plaça Catalunya, i diu: «El fet que tinguem un 15 per cent de deducció a la quota és posar en tela de judici el model sanitari català», i vostè agafi el tamboret i surti corrents, perquè tindrà problemes.

Però, a més, senyor diputat, vostè que és tan amant de la tradició socialista..., però què van estar fent vostès durant tants i tants anys, què feien els governs del senyor González, al Govern espanyol, sinó aplicar aquesta deducció? Però no un any, ni dos, ni tres, ni quatre, ni cinc, ni sis, ni set, ni vuit, aplicant aquesta deducció. Era un liberal, el senyor González? Era...? (*Veus de fons.*) Ah!, la meitat, ja diu que la meitat; sempre vam pensar que millorava amb el temps, el senyor González. Era un liberal? El senyor González i els governs del PSOE posaven «en entredit» el model sanitari espanyol? Copiaven el model americà? Dubtaven de la universalització? Volien conculcar els drets dels ciutadans espanyols?

Però què estem dient? Si us plau, amb bona tècnica parlamentària li diria: atingui's al tema, que és el que diu el president del Parlament –si més no, president Benach, al Parlament espanyol– quan algú es despista: «Le rogamos que se atenga al tema.» I és el que jo li dic a vostè: atingui's al tema, al que discutim. Del que discutim és d'una modificació en l'àmbit de l'IRPF.

Vostè, finalment, treu algun argument de caràcter tècnic –de caràcter tècnic– i ens diu: «Home, quantifiqui'ns, si us plau, si vostès són tan amables, quant costarà això.» I, a continuació, ens diu: «No ho pot saber ni el Govern...» Escolti'm, governin, no? I ho quantifiquen i els ajudem. Perquè, Comín..., discutim d'una altra cosa en la qual vostè ha de donar comptes. Vostè..., tan tolerant, tan participant, tant de la mà estesa..., estem discutint d'una altra cosa... Discutim això plegats, sí o no? De la seva generositat com a grups parlamentaris que donen el suport, ens permeten que parlem d'això en aquesta cambra? Sí o no? Ens permeten que quantifiquem plegats de què parlem? Sí o no? Ens volen convèncer que estem equivocats? Sí o no? La resposta és: no, no, no, no i no!

Perquè vostès el que no poden acceptar no és que nosaltres presentem una humil deducció que tan bé faria a les persones del nostre país, és que l'oposició prengui una iniciativa parlamentària. L'arrogància és tan fatal que vostès no poden permetre que la iniciativa del Grup Parlamentari de Convergència i Unió no fructifiqui, senzillament s'accepti per parlar-ne, d'aquestes qüestions. I apareix el senyor Comín, diu que amb arguments polítics i amb arguments tècnics, per fer-nos callar.

Diu: «Un argument més, diputat: la capacitat de gestió.» La capacitat de gestió? Però si hem fet un esforç plegats, el seu partit crec que també, per a la capacitat normativa! Però, no tindrem imaginació, aquest Govern i l'oposició, per a l'àmbit de la capacitat normativa, en l'àmbit del 15 per cent, de prendre una resolució que l'únic que afecta és la quota en el tram –en el tram– autonòmic?

Doncs, no expliqui aquest tipus de coses! Si el senten els seus col·legues..., precisament, aquest que han invocat aquest matí, aquell lletrat del senat..., dirà: «*Lo ven como teníamos razón?*» Però, de què parlem? No tenim capacitat normativa per poder dedicar-nos a aquest tipus de qüestió i fer el càlcul que correspon?

Ens queda un element més, diu, l'eficàcia. L'eficàcia? Nosaltres el que li diem és: controlem la despesa –que, per cert, no ho dic sol, ho diu el conseller Castells, ho diu la consellera Geli, controlem la despesa, controlem la despesa.

I, sap què passa, diputat? Que quan vostè no utilitza els serveis públics, aquesta despesa es redueix i es redueix de manera que naturalment el 15 per cent que tindran les famílies de deducció, amb 500 euros per límit, per persona..., té això a veure alguna cosa amb els diners que estalviem? Home, per favor! Aquests arguments no són de rebut i vostè ho sap!

Vostè és un economista, no és un propagandista, i ens ve aquí a la tribuna a fer de propagandista, no d'economista! Vostè sap que si agafem totes les famílies catalanes... –sincerament, diputat, anem a imprimir una miqueta de seriositat al debat, que vostè, a més, és molt procliu a fer-ho, i jo ho agraeixo–, si agafem tota la despesa que les famílies catalanes tenen en aquest àmbit i l'estalviem i compensem el 15 per cent..., facin números, per Déu! No posem en risc la universalitat de la sanitat. Per Déu!, aquest no és el plantejament ni de molt.

Vostès caminen cap a un sistema mixt. Però si això ho hem ideat nosaltres, i nosaltres no volem canviar-ho. No es pot batallar, diputat Comín..., li ho dic per aquest debat, li ho dic pel debat de successions i donacions. Per cert, nosaltres no hem fet cap proposta de patrimoni mai –mai, mai.

Per cert, només hem plantejat aquesta deducció i vàrem tenir el valor i el coratge polític de votar en contra de la del PP quan no ens va semblar oportuna; per tant, rigor i seriositat. Hem fet aquesta proposta, perquè és justa, perquè és progressista, perquè és necessària, perquè és imprescindible i perquè el país se la pot permetre. Per això hem fet aquesta proposta. Tota la resta, escolti'm, és fer-nos combregar amb rodes de molí!

Una última qüestió respecte a què passa aquí. Diputat Comín, el que passa és el següent: sota l'excusa de parlar de models, escamotegem el debat de veritat. O sigui: tenim un recurs, a què alguns diputats poden estat afectats. Jo sincerament crec que ens fa un flac servei: és un model contra un altre model. No, no, no..., no, diputat, diu: «No, vostès ho plantegen...» És mentida, diputat! Accepti aquest punt de vista, per honor, per responsabilitat! Li ho dic seriosament –li ho dic molt seriosament–, diputat, li dic que ho accepti des del punt de vista personal, per honestat política. Vostè no pot sortir en aquesta tribuna a dir: «Vostès volen un sistema com l'americà i no volen un sistema sanitari públic i caminen cap a un sistema sanitari mixt.» No pot dir-ho, això. No hi ha ni una sola afirmació meua, ni un sol text de Convergència i Unió, ni un sol escrit... (*veus de fons*), ni un –ni un–, diputat, ni un. Cal tenir honestat per poder dir aquest tipus de coses. I vostè aquí no es comporta de la manera que jo crec que s'ha de comportar.

Deixi'm que li digui una qüestió... (*Veus de fons.*) No..., de veritat. (*Veus de fons.*) Ep, diputat, des del punt de vista intel·lectual. Ja sap que li tinc tot el respecte..., més enllà, més enllà del respecte, li tinc molta simpatia, però no té res a veure amb el debat que tenim aquí. El que li dic és que no és de rebut que vostè agafi un molí gegant de vent, que és el model americà, i que amb aquest molí ens faci combregar amb rodes de molí. I això no pot ser.

El que li diem és: davant del seu electorat i del nostre, davant del poble de Catalunya que ens escolta, els socialistes progressistes, amb els seus companys de Govern, diuen que un 15 per cent de deducció de la quota en el tram és una postura reaccionària. (*Veus de fons.*) Això és el que discutim –això és el que discutim. I ara segurament el diputat Boada ens il·lustrarà del perquè és una posició reaccionària. Ja en parlarem, d'això –ja en parlarem, d'això. (*Veus de fons.*)

Jo el que li dic és que el Govern –el Govern– amb una posició d'aquestes característiques, senyor diputat, queda senzillament amb el cul a l'aire. (*Veus de fons.*) Senzillament... –senzillament, senzillament–, d'una manera col·loquial, no cal dir-ho –d'una manera col·loquial! I, per què queda així? Perquè és molt difícil de justificar, vulgui el que vulgui, que, per qüestions tècniques, per qüestions de capacitat normativa, per qüestions de caràcter pressupostari i per qüestions relatives a la indústria del formatge, aquesta no és una bona proposta per a aquest país. És molt difícil de justificar. I vostè no té arguments per plantejar-ho i va a tot aquest reguitzell..., i quan es queda sense arguments, ens promet un debat polític, en quin àmbit? En el del model americà. I així no progressarem mai, ni enlloc.

Prefereixo que em digui, vostè, diputat, el que és la realitat: «Miri, això que plantegen vostès podria ser raonable, no només és raonable, durant molts i molts anys ho va fer el Partit Socialista Obrer Espanyol –durant molts i molts anys ho va fer el Partit Socialista Obrer Espanyol–, amb el suport nostre i amb el suport del PP, i ara nosaltres hem decidit que aquest no és el camí.»

Doncs, escolti'm, tenen vostès tota la llibertat per fer-ho –tota la llibertat per fer-ho–, però no..., si us plau, no ens donin uns arguments amb la pretensió que són de caràcter polític, quan, si m'ho permet, senyor diputat, no són ni de caràcter ideològic: són, senzillament, un refregit d'elements de supervivència política en un debat parlamentari que ni la cambra es mereix ni vostè hauria de protagonitzar.

Gràcies, senyor diputat. Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Comín... (*Veus de fons.*) No, el que vulgui vostè... Vol fer un torn de rèplica?

El Sr. Comín Oliveres

Senyor diputat, honorable senyor Teixidó, miri, si em permet, jo tinc menys estona que vostè per replicar-lo, però, com que vostè no té el monopoli de l'apassionament, si m'ho permet, jo intentaré ser quasi tan apassionat com vostè, només quasi tan apassionat com vostè.

El molí de vent contra el qual jo he fet el meu argumentari està a l'exposició de motius de la seva Proposició de llei, que em veig obligat a llegir-li. En la seva exposició de motius, quan vostè diu: «Molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya afronten la seva cobertura sanitària de manera privada, a través de mutualitats i companyies d'assegurances. Val a dir que aquesta circumstància contribueix a solucionar els problemes derivats del mal finançament de la sanitat pública», cosa que no compartim nosaltres, és una apreciació discutible, «ja que desvia persones de la sanitat pública cap a altres institucions.»

I vostè ens demana que incentivem el que vostè mateix defineix com la desviació de persones de la sanitat pública cap a altres institucions en l'article únic de la seva Proposició de llei, senyor Teixidó. (*Remor de veus.*)

Llavors, jo voldria que fos vostè qui entengués, i, si no..., escolti, hi ha molts llibres que ho expliquen..., més deducció, més deduccions, més desviació –més desviació–, que és el que vostè precisament vol amb l'augment de les deduccions, i més desviació. Encara que vostè no s'ho cregui, encara que vostè exclami, encara que vostè, una mica com jo, tingui aquest to histriònic, a vegades, més desviació vol dir menys incentius dels ciutadans per seguir contribuint al sistema públic. I en aquí és on vostè i jo estem en desacord: vostè considera que les deduccions, la desviació de la gent al sistema privat no té riscos –no té riscos–, i nosaltres considerem que sí. (*Veus de fons.*)

Senyor Teixidó, qui no ho entén és vostè, qui no ho entén és vostè i les seves companyes de banc! (*Remor de veus.*) El que no entén..., el que li dic..., és vostè..., li estic explicant que els incentius, senyor Teixidó...

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

Acabo. Els incentius dels ciutadans per contribuir al sistema públic disminueixen quan n'augmenta la despesa sanitària privada. I vostè el que vol amb aquesta deducció és que els ciutadans augmentin, perquè, si no, no la faria, la seva despesa sanitària privada, o no?

I els incentius per contribuir al sistema públic..., escolti'm, disminueixen –disminueixen– quan la gent n'augmenta la despesa sanitària privada.

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

Li ho podria repetir catorze vegades i seguiria negant-m'ho, però els fets... (*Veus de fons.*) Sí, però els incentius per...

El president

Senyor Comín, hauríem d'acabar.

El Sr. Comín Oliveres

...contribuir disminueixen. No ho entén? Deixi'm que li digui que ningú es creurà, cap ciutadà de Catalunya –i acabo, senyor president–, es creurà que disminuint els ingressos públics li faci cap favor a la sanitat pública. Això no ho entendrà ningú, perquè simplement no és veritat. (*Veus de fons.*) I deixi'm que li digui una cosa...

El president

Senyor Comín, ja no li deixo dir res més. Senyor Comín, senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

...l'arrogància de no acceptar la...

El president

Senyor Comín... Senyor Teixidó..., s'ha acabat? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula el senyor Sergi de los Ríos, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, Déu n'hi do, no?, el debat que ha generat aquesta Proposició de llei. De fet, i Déu n'hi do!, el que ens porta aquests dies..., tant en el debat en el darrer plenari com en el d'avui mateix, com la senyora Olano ens ha promès que en els propers debats hi hauran més propostes de deduccions en el tram autonòmic de l'IRPF. I, per tant, crec que hem tingut unes bones oportunitats i que tindrem unes bones oportunitats, de discutir-ne, sobre la utilització o no de la capacitat normativa que té el nostre Govern.

Hem seguit amb molta atenció tant la intervenció del senyor Fernández Teixidó com el mateix redactat de la Proposició de llei que avui posen a consideració. I realment hem vist com han reconegut –l'han reconegut–, en la mateixa exposició de motius de la proposta que avui posen a consideració en aquest hemicicle, el mal finançament del sistema sanitari o el finançament de la sanitat, el seu mal finançament.

Evidentment, el nostre país va ser el primer territori en el qual es van transferir les competències de sanitat dins l'Estat espanyol. I el criteri que se'n va establir per al càlcul del finançament va ser el de la població de dret i no pas la població protegida. I aquí es va cometre un greu error, que pot estar a l'origen, i, de fet, està a l'origen, en molts d'altres, però està a l'origen del que serien els dèficits de la sanitat, de finançament. Parlem de finançament de la sanitat i l'endeutament: deute acumulat històric a causa, precisament, d'acceptar aquesta distinció, que pot semblar una qüestió de matís però que té una transcendència important.

I, de fet, el que podríem anomenar el sobrecoast de la sanitat de Catalunya prové, entre d'altres, d'una despesa sanitària que té un comportament directament relacionat amb la renda –ja ho expliquen vostès en la mateixa exposició de motius–, que Catalunya té una gran quantitat de centres d'excel·lència i que la població protegida és superior a la de dret en el nostre país. I aquí

rau l'origen del dèficit i l'endeutament de la sanitat pública en el nostre país.

Però és més, el 2001 es va produir un acord de finançament, un acord de finançament que va incloure el finançament de la sanitat dins del finançament global. I aquí, precisament, va ser un altre error que es va cometre, un greu error, i que crec que, si més no, amb la seva exposició de motius i venint de vostès, els honra que reconeguim que hi ha un mal finançament de la sanitat. Hi ha un mal finançament a causa d'uns acords i d'acceptar unes condicions que en cap moment s'haurien hagut d'acceptar, o, en tot cas, s'haurien hagut de renegociar.

En aquest aspecte, què li quedava, a aquest Govern actual de Catalunya? Doncs bé, aplicar, en el seu moment..., i aquí vam tenir ocasió també de debatre molt sobre el recàrrec d'hidrocarburs. Què li quedava quant al finançament de la sanitat? Doncs, només aplicar això, aquest tram, aquell tram que hi ha una part estatal i una part autonòmica, com bé saben, que la part estatal va ser aplicada des del primer moment, des de l'any 2002, i que la part autonòmica en altres comunitats autònomes sí que ha estat aplicada, però que aquí no s'havia aplicat. Per tant, estava creada però no aplicada. I va ser el que es va fer, va ser aplicar-la en aquell moment.

Però la realitat és la que és: 600 milions d'euros de dèficit anual. I és aquesta, la realitat que s'ha trobat el Govern actual i que ha hagut d'afrontar. I, de fet, l'acord de finançament sanitari..., que de fet en una compareixença de la consellera de Salut i del conseller d'Economia no fa massa dies aquí, en el mateix Parlament, doncs, vam tenir oportunitat de conèixer quin era aquest acord de finançament.

Òbviament, era un acord de finançament no definitiu; estem parlant d'unes bestretes. De fet, d'aquestes bestretes, aquí mateix, en el debat de pressupostos de la Generalitat per al 2006, se'n va parlar molt, d'aquelles bestretes. I, de fet, no es va amagar mai: estem parlant d'una opció pont quant al finançament, no dóna decisió definitiva del finançament de la sanitat catalana; estem parlant d'una opció pont que ens pot, si més no, trobar un camí de sortida en aquest moment actual.

Per tant, estem parlant d'aquest escenari. I crec que els honra en aquest aspecte que reconeguim que la sanitat catalana no està ben finançada i que en el seu origen es van cometre uns errors quant a unes decisions.

Per un altre costat, vostès afirmen que el mal finançament..., precisament aquest mal finançament és la conseqüència directa que molts ciutadans i ciutadanes del nostre país vagin, s'acullin a una cobertura privada. Podem estar d'acord a mitges. És una qüestió històrica; és una qüestió històrica de manca d'inversió i de despesa pública en el sistema públic de salut del nostre país, i que ens podem remuntar a dècades i dècades i dècades enrere que això ha estat d'aquesta manera. I, malauradament, no només en el sector sanitari. Podríem parlar de molts altres sectors del nostre país. Per exemple, en el món de l'educació o en el món de les infraestructures, què ha passat? Un dèficit en inversió i en despesa pública ha ocasionat que els ciutadans i ciuta-

danés d'aquest país o els interessos generals d'aquest país hagin hagut de recórrer a la iniciativa privada, perquè la pública no hi arribava o no hi volia arribar, depèn dels casos. En aquest aspecte, doncs, discrepem d'aquesta relació directa; entenem que és una qüestió històrica.

Quant a la proposta en concret que vostès planegen. Vostès plantegen aquesta deducció en el tram autonòmic de l'IRPF. Evidentment, quina és la disminució de recaptació? I crec que aquí està la clau de tot plegat. Quina és la disminució de recaptació que tindran els ingressos de la mateixa Generalitat de Catalunya per aquesta deducció del 15 per cent per les despeses satisfetes en els honoraris professionals, etcètera? Doncs, no se sap. Vostès no la plantegen, no hi ha una memòria econòmica. Però és difícil, en els termes que vostès estan plantejant, quan parlen d'«honoraris professionals», en genèric, de calcular-la.

Per tant, en aquest aspecte entenem que es podria produir aquella paradoxa de la qual parlàvem aquest matí; és a dir, una manca de recaptació, per tant, una disminució de recaptació que òbviament això repercuteix en el pressupost de la Generalitat, del qual surt el finançament –del qual surt el finançament. És a dir, no es pot estar per una banda disminuint els ingressos de la Generalitat –que és la seva proposta; una deducció disminueix els ingressos de la Generalitat– i, per l'altra, dir que apostem per la sanitat pública, totes elles en un conjunt.

Òbviament, tots toquem de peus a terra en aquest hemicycle, i en aquest país la majoria de la ciutadania toca de peus a terra, i no estem parlant de si el model públic o el privat, tenim la realitat que tenim i tots dos conviuen i conviuran. Doncs estem parlant d'això, de com una disminució d'ingressos tributaris pot afectar aquest equilibri? Estem parlant d'això –estem parlant d'això.

Finalment, vostè parlava de l'arrogància, que nosaltres senzillament no ho acceptem perquè ho posa el manual, i que com que som grups que donem suport al Govern i vostès estan a l'oposició i és una proposta que surt de l'oposició..., i bé, que hi hem de dir que no, senzillament per aquest motiu. Escolti'm, pot reconèixer que per nosaltres no es prioritari això? Ho pot reconèixer, que no és prioritari per nosaltres això? Doncs, senzillament, no és prioritària en aquests moments una mesura d'aquest estil que provocaria una disminució en els ingressos de la Generalitat i amb què aquest model en què conviuen iniciativa privada i iniciativa pública pot veure's alterat. Doncs, no ho prioritzem; no és una prioritat per nosaltres. I això és independent de si el proposen vostès o ho proposa un altre; no es tracta d'allò del rodet. Estem parlant d'una qüestió que per als grups que donem suport al Govern i per a aquest Govern no és prioritària en aquests moments. I això és així.

Per tant, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana els anunciem que no donarem suport a aquesta iniciativa i, per tant, que votarem favorablement a l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya (*veus de fons*) —és que no la veig..., ah!—, la senyora Àngels Olano. Té la paraula.

La Sra. Olano i García

Sí. Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la proposta que ens presenta Convergència i Unió va una mica en el sentit de la Proposició de llei que aquest matí presentava el Grup Popular.

De fet, hem de dir que respecte a la sanitat ja l'informe Vilardell, que parlava sobre la sanitat, sobre la manera de finançar la sanitat catalana, ja deia que una de les possibilitats que es veia com més coherent dintre d'altres mesures per al tema de fer front al tema de finançament de la sanitat catalana era introduir algun tipus de deducció, és a dir, algun tipus de mesura com la que avui s'està plantejant.

Sembla que han inventat el no-sé-què, perquè és que això ja ho hem estat gaudint com a catalans. Sobta molt el plantejament que ens fan des del tripartit, que parlen de la Generalitat com si la Generalitat pagués impostos. Jo, el que tinc clar és una cosa: que no en paguen ni els territoris ni les institucions; els impostos els paguen els ciutadans de Catalunya, les persones físiques, que són les que paguen les mútues sanitàries.

I vostè, senyor Comín, ens ha dit: «Sanitat pública, sanitat privada.» No estem parlant d'això. Però sàpiga que si tota la gent —gairebé un 30 per cent— que utilitzen en aquests moments les mútues privades —gairebé un 30 per cent a Catalunya— anés directament a la pública, què passaria? Collapso total. Finançament esgotat. Un greu problema —un greu problema—, tindríem a Catalunya! Per tant, mentre realment puguem oferir una sanitat pública amb qualitats de sanitat privada, quin mal hi ha de posar aquests tipus d'incentius en la fiscalitat?

El problema que tenen és que vostès quan parlen d'impostos..., són com aquells drets històrics. Home!, sí —sí—: deducció feta, deducció que mai es pot plantejar en el Parlament de Catalunya. Escolti'm, hi haurà moments en què fiscalment s'hauran de prendre unes mesures o altres. La fiscalitat i l'economia s'ha d'aplicar en el moment que ho necessita la població! No es pot dir «mai posaré aquesta deducció» o «sempre la posaré». No!, dependrà. Si arribem a un moment que la sanitat pública no té un paral·lelisme amb la mutualitat, d'acord, perfecte, potser aquesta proposta no hi tindria cabuda. Però el dia d'avui, que tenim un 30 per cent de mutualitat, amb la història que suposa el mutualisme a Catalunya, realment no hem sentit cap raonament per no donar recolzament a aquesta proposta.

Per tant, ho tornem a repetir. El senyor Teixidó ha dit que no vol parlar de model. Però és que jo he de reiterar els meus arguments: no hem trobat cap raonament tècnic ni de consistència que doni o que expliqui el perquè de no aplicar fins aquesta deducció.

El que està molt clar és que vostès compten amb uns ingressos. Tant se val si els ciutadans de Catalunya consideren que els serveis que reben en sanitat o en qual-

sevol altra qüestió són bons o no; vostès tenen el seu programa, apliquen el seu programa. I en el seu programa el que queda molt clar és que no volen sentir que es creï cap tipus de deducció. I com que l'impost rei, d'alguna manera, és l'IRPF, doncs, qualsevol proposta que es presenti, sigui en l'àmbit que sigui de l'IRPF, serà votada negativament.

Nosaltres manifestem des del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya que donarem suport a aquesta proposta, que nosaltres..., aquesta proposta precisament estava recollida íntegrament en el programa de les eleccions autonòmiques amb el qual ens vam presentar a Catalunya, i que, per tant, torna a reiterar una línia de política fiscal que és la base del Partit Popular de Catalunya, i és per això que li donarem recolzament.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Té la paraula seguidament el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat, perquè no estem d'acord amb el que proposen. I em sembla que això no vol dir furtar el debat..., o tota aquesta retòrica amb què el senyor Fernández ens ha delectat.

Perquè, per què ens diu que nosaltres tenim certa arrogància en tot això? Vol que li recordi..., no sé si ho hauria de fer, però vol que li recordi tot el que passava quan vostès governaven i nosaltres estàvem a l'oposició? I vol que li recordi la quantitat de proposicions de llei que sí que ens varen aprovar, de l'oposició? Doncs, segur que nosaltres també els devíem dir el mateix. Doncs, tampoc en fem tants escarafalls, d'això! Està molt bé, queda molt bé...

El senyor Comín deia que vostè hi posava passió. No, vostè hi posa teatre, que és diferent —que és diferent—, teatre; vostè en sap. Perquè ni s'ho creu. Perquè sap perfectament..., i vostè era conseller i sap perfectament què és el que ens deia quan nosaltres plantejàvem alguna cosa que era alternativa. Ens deia o que no tocava o que aquest moment no era... Bé, i nosaltres potser li dèiem: «Home!, estaria bé, almenys debatem-ho!» Doncs, passava el mateix. Doncs, tampoc en fem tants, d'escarafalls.

I només li diem..., i el senyor Sergi de los Ríos em sembla que ho ha dit molt clar, diu: «No és prioritari.» Doncs, ja està. No ens digui que som arrogants; ens digui en tot cas que no comparteix això: que per vostès és prioritari i per nosaltres, no. No, no ens digui aquesta retòrica tan contradictòria que ha utilitzat i que està més a prop no pas de la passió, sinó del teatre. I evidentment sempre en el bon sentit que té, i que té evidentment, un art com és el teatre, però no sé si toca aquí, en el Parlament.

Vostès fan una proposta que va molt més enllà de la simple proposta aquesta de la deducció o del 15 per cent. Vostès estan proposant un model diferent que no és el mateix que el nostre. No és el mateix que el nostre. Nosaltres no creiem que sigui ni útil ni necessari fer això. Perquè vostès són uns grans defensors del liberalisme; vostè és un gran liberal. No passa res ser liberal, no passa res; n'hi han, de liberals, pel món. No passa res. Vostè és d'un model liberal... Acabava de llegir mentre..., donava la sensació que no l'escoltava..., però em llegia el discurs que va fer el senyor Artur Mas amb el dret a triar, no? Bé, és un simple discurs de liberalisme més profund, de culte a l'individu, més a alguns individus que a altres.

Perquè, escolti, si algú vol anar a la medicina privada, cap problema: que existeixi, només faltaria. Si algú vol anar a un hospital privat, que hi vagi. Si algú vol anar a una escola privada, que a més a més segrega per raó de gènere, doncs que ho faci! Cap problema; no hi ha cap tipus de..., existeix.

Però per què el Govern... –vostès, tan defensors de la iniciativa individual, de l'individualisme–, per què el Govern hi ha d'intervenir? Eh, que vostès diuen que no hi intervingui? Que no intervingui. (*Veus de fons.*) Oh, és clar, que s'ho facin. Ah!, o sigui, vostès sí que volen aquí que hi intervingui, perquè, pobrets, és clar, si ells fan una decisió pròpia, ben lliure, buscant la competència, allò que creuen que és millor, que és una mútua i no pas el servei social, el servei públic, doncs... Ah, no, no: «Ara vostès, Govern, amb els diners públics de tots, donin un xec» –que és el que vostès proposen–, «el xec servei, doncs, que, amb diners públics, es pugui atendre aquestes persones, que ells ho han decidit lliurement.» Si ho han decidit lliurement, que s'atenguin a les conseqüències del que significa decidir lliurement, i decidir lliurement vol dir pagar allò que tu creus –que tu creus– que és millor que el que ofereix d'una manera universal, gratuïta i equitativa, el servei públic.

No, no ens hi impliquin –no ens hi impliquin. No hi volem intervenir. Si haurien d'estar contents, que no siguem intervencionistes. El Partit Popular hauria d'estar..., però ballant, senyora Olano, vostè –en el sentit no literal sinó polític de la paraula en aquest cas–, perquè no volem intervenir en aquests aspectes.

I escolti, tots els ciutadans tenen accés al sistema sanitari? Sí, no? Els ciutadans valoren positivament el servei sanitari català? Majoritàriament sí. Es valora fins i tot a fora? Sí –això ho dic, eh?, perquè ho deien vostès en l'anterior legislatura, he utilitzat els mateixos...–, sí. Doncs, per què nosaltres hem de treure diners de potenciar aquest sistema públic, que és bo, que volem que sigui més bo, en benefici d'uns altres que prenen una decisió individual que se'n diu sanitat privada, escola privada, serveis socials privat i el que sigui? Per què? No volem. No creiem que això sigui necessari.

Ah!, si volen fer hospitals privats..., fer-ho. Se'n recorden, de l'Hospital General? Però com aquests no, eh?, com aquests no! Se'n recorden, eh? Se'n recorden, vostès? Se'n recorden, de l'Hospital General de Catalunya? Se'n recorden, de la quantitat de diners públics que ens va costar? No, no, els que governaven –els que governaven. Així era el seu model, aquest era el seu

model, aquesta és la demostració pràctica del seu model! Això és el que ens varen deixar, entre altres coses, que ara es faria llarg d'explicar.

Ho dic perquè posem exemples o il·lustrem allò que en vostès sembla que amb la retòrica queda tan bé i amb el discurs que feia el senyor Mas, amb el dret a triar, quedava tan bé, i en tot cas, el que sí que amagava era una situació que pot provocar, evidentment a la llarga, la dualització del sistema: els rics, un sistema, i els que no tinguin tants de diners, el servei públic, que sempre pot haver la possibilitat de la caritat per poder-los donar.

Perquè vostès sempre ho diuen: «No, si això està passant als països d'Europa del nord, bàsicament, Suècia...» Sí, però vostès diguin també quina és la quantitat de despesa pública destinada a aquests serveis socials i la contraposin amb la nostra, i veurem que estem..., bé, a una llarga distància. Aquesta és la raó! Perquè ells..., sí, aquests països fan una forta inversió pública de despesa pública en serveis com salut, sanitat i serveis, que nosaltres no fem, que nosaltres no fem. És trampa. Ho diguin tot! Llavors diuen, ah, clar allò sí que s'ho poden permetre, però nosaltres no, perquè evidentment, ni en despesa pública arribem a aquests nivells. Nosaltres tenim un altre sistema: preferim fer una llei de serveis socials, que és la que està en discussió ara; universalització de tots els drets; gratuïtat, que tothom hi pugui accedir; nosaltres preferim, doncs, racionalitzar i gestionar millor la sanitat –millor del que es feia; ho intentem fer. Em sembla que se li va demostrar l'altre dia que vostè també en feia referència. Per part de la consellera Geli i del conseller Castells, se li va explicar, anem a la idea de reduir la despesa farmacèutica, anem a... Amb la racionalització de la despesa. I aconseguirem, evidentment, que el sistema públic pugui fer front a totes les necessitats, fins i tot a les noves necessitats, que tenia raó vostè, que s'han d'anar modificant, perquè evidentment hi ha noves necessitats, sobretot, per exemple, que els homes i les dones vivim molt més temps, tenim més necessitats relacionades amb les persones grans, etcètera.

Doncs això és el que estem fent nosaltres. Però no ens digui tantes coses dolentes! Aquesta és la nostra proposta, vostès en tenen una altra; no la compartim en absolut. Ara governem nosaltres, nosaltres portarem a terme el nostre model; el defensarem, el nostre model, potenciarem el nostre model i no acceptem el seu model, perquè evidentment els ciutadans han decidit que, per ara, el nostre, el que podem proposar ara és el millor; abans deien que era el seu, però s'han adonat que no, que era una mentida.

Gràcies, senyor president.

El president

Doncs, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Posarem, doncs, a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Inicialativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la Proposició de llei ha estat aprovada per 67 vots a favor i 56 en contra, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Modificació de l'ordre del dia

També ha estat presentada una sol·licitud conjunta de l'honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació i de l'il·lustre diputat senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i, d'acord amb l'article 138.6 del Reglament, els faig avinent que es posposa per a la sessió plenària següent la interpellació que consta amb el número 5 de l'ordre del dia, i que és la interpellació sobre la situació actual del Programa per a l'Institut Internacional per la Pau.

També ha quedat posposat el punt sisè de l'ordre del dia, com ja hem informat anteriorment.

Interpellació al Consell Executiu sobre el contenciós relatiu al patrimoni artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal (tram. 300-01030/07)

I el punt setè és la interpellació sobre el contenciós relatiu al patrimoni artístic del Museu de Lleida Diocesà i Comarcal. El senyor Josep Pont, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. Pont i Sans

Sí, senyor president. De l'escó estant, i amb relació a les circumstàncies que envolten avui el Govern, i en particular les que afecten la fins ara honorable consellera de Cultura, amb qui he estat parlant aquest matí, aquest diputat renuncia a l'exposició de motius de la interpellació referent al Museu de Lleida. Feta aquesta breu substanciació, anuncio ja la presentació de la consegüent moció, per tal de no demorar el debat més enllà del proper Ple ordinari i, per tant, que no quedin afectats ni posposats els interessos a debatre.

El president

Doncs, així queda constància. Per tant, la moció serà substanciada en la propera sessió plenària.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya (tram. 300-01031/07)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Honorable senyor conseller, em complau po-

der-li fer aquesta interpellació. Al matí, allò que no saps exactament a qui interpellaràs... En tot cas, vostè, pel que sembla, continua sent el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, i el diputat que li parla se n'alegra, a més a més, senyor conseller, se n'alegra.

L'objectiu d'aquesta interpellació és parlar d'un dels projectes més importants que ha d'afrontar el nostre país, que és el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya. De fet, això haurà de ser el gran llibre, el gran full de ruta de quina ha de ser la transformació que ha d'experimentar el nostre país des d'un punt de vista d'infraestructures del transport. Aquest tema, que ha suscitat diverses iniciatives, diverses interpellacions, sobretot en el sentit de denunciar, de posar de manifest el dèficit greu d'infraestructures que té el nostre país i les dificultats que té, tant el Govern de la Generalitat, com el Govern de l'Estat, de poder implementar efectivament aquests pressupostos que s'aproven avui mateix. Vostè i jo coincidíem en un acte amb la ministra de Foment, la qual, un dels elements de la seva intervenció anava amb relació al nivell real d'acompliment d'allò que es pressuposta.

A mi m'agradaria dividir aquesta interpellació en dos paquets, en dos blocs. Vostè em deia, abans de substanciar la interpellació: «En què ho centraràs, en contingut o en forma?» Ho centraré de les dues maneres: primer, en contingut, i després, en forma. No li desvetllaré cap novetat si afirmo que el nostre Grup parlamentari ha estat extraordinàriament crític en com vostès han plantejat aquesta proposta de Pla d'infraestructures del transport. Tanmateix, m'agradaria acabar la interpellació canviant aquesta valoració crítica per una oferta, per una oferta de pacte, per una oferta d'acord de consens.

Quins són els elements que basen la crítica del nostre Grup parlamentari? N'hi ha un que l'hem dit a bastament, i que per a nosaltres té més transcendència del que pugui semblar, que és el respecte a les lleis, i especialment el respecte a la Llei de la mobilitat, que és una de les lleis més innovadores, més potents, més progressistes que ha aprovat aquest Parlament –i ho va aprovar en l'anterior legislatura amb un nivell de consens important. Aquesta Llei de mobilitat plantejava la necessitat que, a l'hora de planificar les infraestructures del transport, es tingués clar quina era la realitat del país. Incorporava un nou element, que eren les directrius nacionals de mobilitat, en aquests moments a exposició pública. Però vostès han invertit els termes. Vostès van aprovar primer la proposta de Pla d'infraestructures del transport, i després les directives, i han posat el carro davant dels bous. I llegint-se les directives, fa la sensació que han influït molt poc en l'elaboració d'aquest Pla d'infraestructures. Les lleis, senyor conseller, serveixen per complir-les, perquè donen sentit comú, perquè donen consistència, perquè donen estabilitat.

Segon element que s'incorporava a la pròpia Llei de mobilitat que vostès estan incomplint, que era un mecanisme anomenat «estudis de viabilitat», que són uns estudis exigibles a qualsevol planificació d'infraestructures, per veure si aquestes infraestructures són factibles ambientalment, rendibles socialment i rendibles econòmicament. Tenen estudi de viabilitat les propostes d'algunes de les infraestructures que vostès plante-

gen en el Pla d'infraestructures del transport? Nosaltres considerem que no i n'haurien de tenir. Li poso el cas molt concret de l'eix transversal ferroviari, que és una gran actuació, que costa molts recursos al conjunt de contribuents, que suposa una empremta molt important en el territori, però que no hi ha estudi de viabilitat, no hi ha estudi de mobilitat. I per tant, no es pot arribar a aquest nivell d'improvisació que, en determinades actuacions, vostès plantegen.

En aquesta proposta de Pla d'infraestructures del transport s'ignora un element essencial en qualsevol planificació d'infraestructura del transport, que és el concepte d'intermodalitat. Vostès, per bé que diuen que fan un pla d'infraestructures de carreteres i de ferrocarrils, hi ha molt pocs elements de connexió i nuls elements de connexió amb relació a centrals logístiques, amb relació al ferrocarril, amb relació a aeroports. Aquest és un element de crítica que nosaltres plantejem.

Una altra qüestió fa referència a l'element de la poca consistència pressupostària. Vostès ens fan una proposta, però no ens diuen amb quins recursos afrontaran totes les despeses que hi ha contingudes, ni quins són els recursos que es transferiran per part de l'Estat. Per tant, hi ha tot aquest seguit d'elements que ens fan tenir una actitud crítica.

Però més enllà d'això, nosaltres, en aquesta interpel·lació, el que volem és fer una reflexió molt més de fons. Les infraestructures constitueixen un factor crític per a la qualitat de vida del país, per a la seva competitivitat econòmica, per a la integració real de Catalunya en la Unió Europea. I per altra banda, les grans infraestructures, senyor conseller –i coincidirà amb aquesta idea–, exigeixen un procés força llarg entre la decisió i l'execució material de l'obra, de manera que és gairebé impossible que tot ell es pugui donar dins un període de govern. Allò que el Govern de Convergència i Unió va planificar, vostès ho han d'executar ara o ho haurien d'haver executat; allò que vostès planifiquin en aquests moments, els posteriors governs que hi puguin haver..., i l'alternança política l'haurà de desenvolupar.

I, per tant, no és positiu per al país que cada vegada que hi ha un nou govern es faci un nou pla d'infraestructures, es deixi en suspens l'anterior i es replantegi tot de nou. Hi ha un principi fonamental, que és el d'estabilitat i el de lleialtat institucional. I aquest és un tema que li hem retret en diverses ocasions. Vostès, per exemple, en el Pla director d'infraestructures de l'ATM unilateralment no poden desprogramar actuacions que ja estaven pactades, que estaven consensuades entre institucions i entre forces polítiques.

Per tant, no pot ser que cada govern que entri refaci l'element anterior. I, per tant, la seva proposta de pla d'infraestructures de transport és un clar exemple, senyor conseller, del que nosaltres entenem que és una filosofia errònia. Vostès menystenen la planificació ja existent amb l'únic objectiu de tenir un pla propi, malgrat que molts aspectes essencials del nou pla no poden ser gaire diferents. Mentrestant, s'atura la inversió, es reobren debats ja tancats i es creen falses expectatives. I, des d'aquesta perspectiva, hem perdut més temps del que aquest país, diguem-ne, pot assumir.

Per tant, aquesta situació, senyor conseller, no s'hauria de repetir en el futur. Com s'ha dit, la millor manera és assumir que l'estratègia bàsica d'infraestructures del transport hauria de ser una estratègia consensuada, construïda a partir de la negociació i l'acord entre actors polítics i socials, de manera que poguessin mantenir-se els seus eixos centrals amb independència del govern que hi hagués en cada moment, i que no es vegi sacsejada per aquesta alternança política.

Vostès, en aquests moments, senyor conseller, tenen un problema dins del Govern, que és que la seva proposta –només...–, senyor conseller, és la proposta del Departament de Política Territorial, però fa tota la sensació que no és la proposta de la resta del Govern, o com a mínim que no és la proposta d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya.

Nosaltres hem fet un exercici de mirar-nos les al·legacions que han presentat aquests dos partits en el territori. Escolti, Iniciativa els fan pràcticament una esmena a la totalitat, els ho qüestionen tot o pràcticament tot; els qüestionen la C-59, els qüestionen el quart cinturó, els qüestionen el túnel d'Horta, els qüestionen la via interpolar, els qüestionen l'A-7, els qüestionen tot això. I Esquerra Republicana exactament el mateix.

Per tant, l'element bàsic de la intervenció que voldria fer-los avui va en el sentit, senyor conseller, d'oferir-los un gran acord nacional d'infraestructures del transport. No vostès com a PSC, sinó vostès com a Govern. I, per tant, un bon instrument per poder-ho fer seria aportar el debat i la discussió d'aquest pla estratègic aquí en seu parlamentària. Aquest serà l'objecte de la moció subsegüent que nosaltres plantejarem per evitar que hi hagi això.

Amb la planificació d'infraestructures, senyor conseller, hem de ser seriosos. Hem de ser rigorosos i hem de fer un acord que duri deu anys, o que en duri dotze, o que en duri vint, però que governi qui governi a Catalunya sigui mantingut. No pot ser que en aquest terreny es continuï en la línia que vostès han plantejat de desprogramar allò programat. Hi ha moltes actuacions que vostès plantegen que no tenen el consens de Convergència i Unió. I que el dia que tornem a recuperar el Govern haurem de deixar de fer per tornar als programes que ja existien anteriorment. I així el país no avança.

Per tant, permeti'm, senyor conseller, que transformi aquesta intervenció –que originàriament era crítica– en un instrument de consens, en un instrument constructiu, en un instrument de pacte, en un instrument de política d'estat, que és el que necessita, una mica més, aquest país, i que fa tota la sensació, doncs, que hi ha massa dificultat per poder-les trobar.

Permetin-me, doncs, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que acabi amb aquest to positiu a l'hora de substanciar aquesta interpel·lació.

Moltíssimes gràcies.

El president

Doncs, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, se m'acut com a primera consideració i reflexió que, si seguim reiterant i insistint en l'enorme dèficit d'infraestructures que té Catalunya avui, i és veritat, i veig que hi ha una gran coincidència, hauríem d'intentar establir, ni que només sigui a tall d'inventari, la relació que pugui haver-hi entre aquesta cronologia i les dades objectives que constatem, com és que efectivament a dia d'avui Catalunya segueix tenint un enorme dèficit d'infraestructures.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Bé, el Govern de la Generalitat s'ha proposat, per tots els mitjans, superar aquesta situació, i s'ho planteja amb tot allò que vostè ens reclama: amb seriositat, amb rigor, amb planificació, amb propostes concretes i possibles, amb un pla d'infraestructures integrador, amb un pla que promou la intermodalitat, amb un pla que prima el ferrocarril per sobre la carretera, i amb un pla que, en definitiva, el que intenta és superar la fragmentació de la planificació existent, que era sectorial i parcial, i intenta abordar la globalitat d'una qüestió que és imprescindible que s'abordi en aquests termes.

La planificació per fins a l'any 2026 –el pacte possible, el que sigui– no és per deu anys, és per vint, i ha de ser aquell gran marc, aquella gran pauta que doni continuïtat a l'esforç planificador o de la Mancomunitat o de la Generalitat republicana, que efectivament van fer un pla d'infraestructures. La Mancomunitat, l'any 1919, publica un pla d'infraestructures present i futur i indica aquelles que estan planificades i quines són competència de l'Estat, quines de la Mancomunitat i quines dels ens locals.

L'any 1935, Victorià Muñoz proposa al Govern de la Generalitat, i s'aprova, un nou pla d'infraestructures de Catalunya, pla d'obres públiques de Catalunya, en el qual apareixen també l'estat de la qüestió de les infraestructures viàries al país i una projecció de futur.

I quin és l'estat de la planificació de les infraestructures abans de la presentació del Pla d'infraestructures del transport que hem sotmès ara a informació pública i que ara continuarà el seu tràmit? L'existència d'uns quants plans sectorials, incomplets, parcials, no gens transversals i que no integren.

Diu: «No desprogramin, no desmereixin la programació anterior», no tenim cap interès a desmerèixer res d'allò fet fins ara. Justament alguns dels retrets que se'm fan i que se'ns fan és d'haver estat massa respectuosos amb allò programat fins ara. Però sobre això, tingui la seguretat que aquest conseller i que el Govern de Catalunya té el màxim interès a mantenir una escriptura institucional fora de qualsevol dubte.

La continuïtat de l'acció del Govern ha de transcendir les durades de les legislatures i, efectivament, ha d'incorporar tots aquells elements de planificació que permetin no anar fent i desfent. Però el Pla d'aeroports era

molt poca cosa i es fonamentava en una vintena d'estudis de molt poca entitat.

El Pla de carreteres era el que és, tenia moltes mancances i limitacions, s'ha hagut de refer del tot i s'han hagut d'abordar totes aquelles qüestions que jerarquitzaven de forma diferent el conjunt de la xarxa viària de Catalunya, les altres prestacions, la xarxa bàsica, la xarxa comarcal i la xarxa local.

No hi havia cap planificació ferroviària, no hi havia cap planificació a fons, seriosa, rigorosa, planificada, de les alternatives ferroviàries a Catalunya. Potser per un abandonament, per una dimissió de funcions, que feia que el Govern de la Generalitat digués: «Bé, com que jo no en tinc, de competències, o les que tinc no me les deixen prendre, doncs, deixem-ho estar, ja ho faran els altres.» I així hem trobat el que hem trobat. Però, escolti, no és aquesta la qüestió avui.

Miri, el Govern de la Generalitat aborda avui el tema de les infraestructures en tres nivells molt clars. Primer nivell: la immediatesa peremptòria, la licitació i la contractació d'obra pública en un nivell que indica que s'està creixent per sobre de la mitjana del quadrienni anterior. No em refereixo a cap situació política concreta, em refereixo únicament a dades estadístiques pel que fa a la quantitat d'obra licitada, contractada i executada o executant-se per part del Govern de la Generalitat. Més que mai.

Segon nivell. Passar de la peremptòria, la preparació d'una àmplia cartera d'estudis informatius, declaracions d'impacte ambiental, projectes constructius i planificació territorial abundant, coherent i estructurada.

I, tercer nivell, la planificació a mitjà i llarg termini. Pel que fa al primer aspecte, el de la peremptòria, en xifres de l'any 2005, queda clar que el Govern de la Generalitat és el de la comunitat autònoma que a tot Espanya licita més obra pública. Licitada, adjudica i executa, amb un nivell d'execució sempre per sobre del 80 per cent.

En el terme mitjà, és a dir, en la preparació d'una àmplia cartera de projectes, aquella vella qüestió que, de tant en tant, esgrimeix el Govern central dient: «Però si us donem més diners..., si no tindreu projectes per gastar-vos-els.» La resposta, a més a més, és molt evident: «Assumiu les vostres competències, responeu d'allò que són qüestions que teniu abandonades o no prou a punt. Teniu prou elements com per respondre pressupostàriament d'una amplíssima cartera de projectes amb compromisos que si no els feu vosaltres ja els farem nosaltres. I, si us sobren diners, perquè no us els podeu gastar, el Govern de la Generalitat de Catalunya té sobradíssimament projectes a la mà per executar el pressupost actual i un altre de la mateixa quantitat, si cal.»

Els estudis i projectes encarregats, aprovats o en curs de preparació acrediten una plena capacitat per executar sobradament les previsions pressupostàries i per atendre la possible disponibilitat d'un escreix de finançament pel camí que sigui. Podem executar més obra pública que mai i podem absorbir més finançament net: el que pugui venir de l'increment i millora del pla del sistema de finançament en l'Estatut d'autonomia, i el

que pogués venir dels compromisos de la disposició transitòria que compromet una aportació en inversions de l'Estat a Catalunya equivalent, durant set anys, a l'aportació de Catalunya al PIB espanyol; amb el PIB català el PIB espanyol. Estem en disposició d'entomar aquest repte.

I, en aquest sentit, i en el tercer nivell, la plena integració entre el que és la planificació territorial, de nivell territorial de vegueria, 7 plans territorials, 18 plans directors urbanístics i l'articulació d'un sistema que farà que cap dels 121 municipis que no tenien cap figura de planejament ara fa un any i mig estigui sense figura de planejament, és el marc de referència dins del qual la planificació d'infraestructures puntuals –Pla director d'Alguaire, Pla director de l'eix transversal ferroviari, estudi informatiu de la línia ferroviària orbital, els plans territorials, plans directors urbanístics i el Pla d'Infraestructures del transport de Catalunya– són una piràmide jeràrquica que culmina en el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya i que incorporarà les directrius nacionals de mobilitat i el Pla d'infraestructures de la regió metropolitana de Barcelona, perquè quedi absolutament clar que en aquest nivell de participació i planificació s'ha fet una feina coherent, ajustada, rigorosa, integradora i que acabarà sumant el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya, el Pla d'aeroports i el Pla de ports o el Pla d'infraestructures aeroportuàries de Catalunya, aeroports i heliports, per tal de finalment disposar –com havien volgut en el passat els grans planificadors del segle xx– d'un únic, gran, ampli i consensuat pla d'infraestructures del transport i de la mobilitat a Catalunya.

En el proper torn li comentaré alguna cosa concreta respecte a la seva proposta i respecte a l'estat actual de tramitació del Pla d'infraestructures del transport.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, fa la sensació que jo he parlat de naps i vostè em respon peres. És a dir, no ha respost cap dels arguments... (*Veus de fons.*) A mi m'agrada utilitzar l'expressió «peres», si m'ho permeten, eh? És, allò, una originalitat pròpia del diputat que hem fet (*Rialles.*) Doncs, fa una mica la sensació que hem fet el joc dels disbarats, si m'ho permet, perquè jo li he parlat de voluntat de consens, jo li he parlat de planificació.

Hem debatut en diverses ocasions el nivell real d'execució, i, en tot cas, si vol, això pot ser l'objecte d'una altra interpellació. Però avui nosaltres bàsicament el que dèiem és: un, té sentit que allò que estava planificat es desprogramés unilateralment?, té sentit? No té sentit. És bo per al país que sigui així? No, no ho és. Aquest és un element de crítica que nosaltres fèiem. I segona qüestió: tot allò que vostès ara estan planificant, i ho estan fent amb poc consens intern de govern i amb nul consens transversal amb la resta de formacions polítiques, corre el risc de ser el seu pla d'infraestructures però no el pla d'infraestructures del transport de Catalunya, que sigui només el pla d'infraestructures

del transport del PSC i pressionant i mirant que Esquerra i Iniciativa no els posin massa obstacles, però aquest no serà el nostre pla d'infraestructures.

Nosaltres el convidem a buscar un acord que trascendeixi legislatures, que vagi més enllà. Els estem explicant un compromís de lleialtat institucional i lleialtat amb el país, i l'única manera en què es pot garantir és fent aquesta planificació conjunta. I això és el que demanem que fem, perquè hi ha moltes de les actuacions que vostès estan plantejant, i que estan imposant unilateralment, que no n'han parlat ni amb el territori, ni n'han parlat amb les altres formacions polítiques. Els volem donar el marc per poder-ho fer, i el marc considerem que és el mateix Parlament.

I, davant d'aquesta proposta de consens, vostè mira enrere, fa un exercici de retrovisor i intenta desqualificar allò que s'havia fet anteriorment, amb uns arguments, senyor conseller, permeti-m'ho, extraordinàriament prim.

Li'n poso un exemple: com em vol parlar vostè –perdó– de planificació rigorosa, amb tot l'espectacle que vostès han muntat en el Bages amb l'aeroport de Fals i l'aeroport de Fonollosa? Saben què van fer, vostès? Mentre s'estava elaborant el Pla director urbanístic del pla de Bages, que liderava el senyor Oriol Nello, el senyor Manel Nadal va i, sense que aparegui enlloc, diu: «Escolti, vostès, aeroport.» Han assegut durant un any tot el territori, els actors, els alcaldes, evitant aquesta infraestructura, i la imposen finalment. I han vist que no se n'han sortit de cap de les maneres i fan un exercici d'acrobàcia extraordinària dient: «Escolti, prorroguem la decisió final de si hi ha d'haver aeroport d'aquí a dos anys.» I mentrestant el Pla director urbanístic què dirà? Ignorarà aquesta infraestructura? I més enllà ens surt la Secretaria de Serveis Penitenciaris i diu que no s'hi pot posar un aeroport si hi ha una presó, perquè hi ha una servitud aèria de seguretat. Que malament que ho fan, conseller. Això no és planificació. I li'n poso aquest exemple.

Vostè, amb aquesta política de retrovisor, mira enrere i diu: «És que el Pla d'aeroports és molt prim.» El que és prim és la improvisació que vostès fan, que és un exercici d'inseguretat jurídica. Un pla d'aeroports, de carreteres, de ferrocarrils, el que dóna és seguretat al territori per saber si hi anirà una infraestructura o no hi anirà. El nostre Pla d'aeroports establia quina era la previsió de capteniment del Govern amb relació a l'actuació del territori, hi havia previsibilitat. Vostès ens estan dient: «En una part sí que l'acceptem, però el podem modificar...», en quins termes?, en quins conceptes?

Vostè tampoc no pot dir que no hi havia planificació ferroviària. Hi havia un pla director d'infraestructures ferroviàries, estava preparat perquè fos aprovat. (*Veus de fons.*) Preparat perquè fos aprovat, sí, sí, senyor conseller. I amb qui estava pactat? Estava pactat amb el territori. I amb qui estava pactat? Estava pactat amb el conjunt d'agents. I això és el que va generar perplexitat. Vostès han agafat i l'han tingut durant dos anys en un armari, deixant de fer determinades actuacions que eren importants i rellevants.

Lamento haver d'utilitzar el temps d'aquesta segona intervenció més per subratllar aquesta idea de pacte na-

cional, aquesta idea de responsabilitat política, aquesta idea de consens, i haver de rebatre tot allò que vostè fa. Si vostè se sent més còmode en aquesta política de tancar-se, en aquesta política d'un govern absolutament gelós d'allò que fa i que no té ni consens intern, facin-ho –facin-ho. Però el problema és que el país no necessita governs curts de mira, el país necessita governs que liderin i governs que siguin capaços de teixir grans nivells d'acord, grans nivells de complicitat.

El vicepresident primer

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Vostès tenen l'opció d'acceptar-ho o no. Lamentem intuir que, pel to de la seva primera intervenció, tiraran per aquest camí, que ens sembla que és de curtesa de mires.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Senyor Nadal, conseller Nadal, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, només espero que, a l'hora del gran pacte nacional per les infraestructures que serà el Pla d'infraestructures del transport de Catalunya, Convergència i Unió no practiqui el mateix obstruccionisme que va practicar a l'hora de la tramitació del Pacte nacional per l'educació. (*Veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.*) I, a la vista de la manifestació de tot Convergència al darrere del Pacte nacional per l'educació i dels esforços que va fer per fer-lo possible, espero del capteniment d'aquest Grup Parlamentari una major dedicació a la possibilitat de fer possible aquest gran acord per les infraestructures de Catalunya.

Mirin, el senyor Rull –i és ben legítim, no? – diu: «Anem a fer una proposta que es convertirà en moció en el proper Ple del Parlament i que titularem ja des d'avui “el pacte de la pell de plàtan” –el pacte de la pell de plàtan.» Amb quin argument? Així de brillant: «Sigui quin sigui el mecanisme de tramitació del Pla d'infraestructures del transport llei en mà, traguem-ho d'aquest mecanisme de tramitació, portem-ho a l'àmbit parlamentari i, puix que probablement no s'entendran prou bé els membres del Govern i els socis minoritaris del Govern posaran pals a les rodes al desenvolupament d'aquest Pla d'infraestructures del transport, portem-ho en seu parlamentària i solemnitzem una altra alternativa, que sigui el gran pacte entre PSC i Convergència i Unió sobre les infraestructures.» Miri, no. No, o no així, o no plantejat en aquests termes, perquè les coses són d'una altra manera.

Avui s'ha acabat el termini d'informació pública, prorrogat per dos mesos, del Pla d'infraestructures del transport. A dia d'avui s'han presentat: 4 alegacions d'altres departaments de la Generalitat, com era lògic esperar; 101 corresponents a altres administracions –93

d'ajuntaments, 4 de consells comarcals–; 11 d'entitats de caràcter econòmic –cambres oficials, federacions empresarials, ports, consorcis–; 18 d'entitats o grups ecologistes, i una d'elles amb trenta entitats incorporades en l'allegació conjunta; 10 corresponen a partits polítics o sindicats, vinculades a alegacions puntuals en el territori, i 26 corresponen a particulars, associacions, federacions de veïns i entitats amb uns objectius particulars o no subsumibles en les altres tipologies.

Bé, sobre aquest conjunt d'allegacions, ara el Govern formularà un pla del Govern, un pla del Govern amb el territori, un pla del Govern amb les entitats, un pla del Govern amb els governs locals, un pla del Govern de tots els partits del Govern, que en seu governamental es convertirà en un acord de govern un cop negociat, consensuat, pactat, elaborat rigorosament, i que després serà sotmès a la consideració del Parlament en els termes que pertocuen.

Però no vulgui sostreure la capacitat del Govern per fer el seu propi Pla d'infraestructures per traslladar-lo a la seu parlamentària. Si vol, en seu parlamentària podem parlar del que calgui, i podem produir fins i tot una negociació multilateral entre partits per fer possible que aquest gran acord nacional d'infraestructures incorpori també, com ha incorporat per exemple el Projecte d'estatut d'autonomia de Catalunya, alguns dels partits de l'oposició. Hi estarem encantats. Però no sobre la base de la petita trampa –ni tan solament dialèctica, simplement retòrica– de dir: «Porta-ho cap aquí, i ja en parlarem, i allà on no arribin els teus socis ja t'ho arreglarem nosaltres.» Aquest no és un tipus de plantejament que el Govern estigui disposat a assumir, i naturalment el Govern de Catalunya està en disposició de fer, per primera vegada en la història, un pla d'infraestructures del transport i de la mobilitat amb arguments tècnics i amb arguments polítics suficients perquè, si és veritat la voluntat política que vostè expressa, s'hi puguin sumar d'una forma incondicional.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, conseller Nadal.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el turisme (tram. 302-00171/07)

El novè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el turisme, i en nom del Grup Parlamentari Popular té la paraula per presentar-lo l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

(Pausa.)

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats, em pertoca defensar la Moció subsegüent a la interpellació que vam fer el nostre Grup Parlamentari en el darrer Ple del Parlament amb relació al turisme, una interpellació que ja venia precedida d'una intervenció per part dels diferents grups parlamentaris d'una compareixença que

havia fet el molt honorable conseller, també en seu parlamentària, a la Comissió de Comerç, Consum i Turisme per presentar les diferents actuacions que havia fet el Govern en els darrers mesos i, sobretot, per enraonar amb profunditat del Pla estratègic de turisme de Catalunya. I al dia següent, doncs, em va pertocar continuar amb una dinàmica..., jo crec que en un tema que a tots, els diferents grups, doncs, ens preocupa, perquè és un tema de país, un tema, el turisme, en què, per la importància que li correspon i que tots creiem que té el sector pel que fa a l'economia de Catalunya, era important tindre un canvi d'impressions amb el conseller i intentar fer una interpel·lació crítica, evidentment, com es fa des de l'oposició, però intentant buscar posteriorment els màxims consensos possibles. Que crec que s'hi ha arribat, no?, per les diferents formacions polítiques, ja que la Moció que es va presentar va ser una moció que eminentment buscava aquest punt en comú, com s'ha trobat en matèria de comerç en els darrers mesos, amb les diferents lleis que s'han aprovat, com és la Llei d'horaris comercials o la Llei d'equipaments comercials; també una moció que pogués donar cabuda a les diferents formacions polítiques, com sembla que així succeirà, no?

La Moció sobretot anava enfocada –i així li ho vaig dir al conseller i ho vaig transmetre a aquesta cambra– amb relació a aquella capacitat que tenim, no només els grups parlamentaris, sinó també el Govern, ja que és l'única..., bé, que som els únics que podem tindre aquesta capacitat, que és a l'hora de la iniciativa legislativa, ja sigui per part del Govern a l'hora del desplegament reglamentari de les diferents lleis aprovades en el Parlament de Catalunya, o la mateixa aprovació de lleis, que és una de les tasques..., jo crec que la tasca més important que hem de fer en el Parlament de Catalunya. I aquí vèiem, efectivament, que la tasca que es duia a terme els darrers mesos de l'inici d'aquesta legislatura per part del Departament era una mica minsa, per no dir nul·la, en l'àmbit del turisme. Igual que en l'àmbit del comerç sí que s'havien aportat ja en aquesta cambra diferents normatives a aprovar, com he dit abans, de la Llei d'horaris o la Llei d'equipaments comercials, i ara mateix està en discussió ja l'aprovació del Pla d'equipaments comercials, en matèria de turisme aquelles previsions que hi havien part del Departament d'aprovar ja fos l'agència catalana de turisme, ja fos la suposada modificació de la Llei de turisme de Catalunya, doncs, vèiem que se'ns passaven els terminis, que s'esgotava la legislatura i no es duia a terme aquesta aportació al Parlament de Catalunya.

Per això les tres parts de què constava la Moció eren molt clares. Ho torno a repetir, la primera era instar, el Parlament de Catalunya, el Consell Executiu a presentar en el termini de tres mesos el Projecte de Llei de l'agència catalana de turisme. Evidentment entra, jo crec..., i hem fixat uns terminis suficientment correctes. L'agència catalana de turisme era una agència que ja s'havia d'haver aprovat el febrer del 2003; estem a abril de 2006. En diferents iniciatives, tant el Partit Popular com Convergència i Unió havíem demanat a les forces que donen suport al Govern que s'aprovesin uns terminis per aprovar la Llei. Ara donem tres mesos més de termini, allò que entra en la dinàmica a què el mateix

conseller es va comprometre en la compareixença i els diferents grups parlamentaris també. I, per tant, jo crec que és del tot assumible, ja que, si no, ens trobarem que pràcticament serà impossible que entri en vigor el funcionament de l'agència.

Encara i així vull puntualitzar: nosaltres volem que sigui efectiva l'entrada en funcionament de l'agència, no aprovar la llei de creació de l'agència catalana de turisme perquè després no hi hagin els mecanismes suficients o necessaris o el desplegament reglamentari necessari perquè entri en vigor aquesta Llei, que jo crec que és necessària i demanada pel mateix sector, i després, com així va resultar del Congrés de Turisme que es va realitzar a Girona.

La segona és en la que hi ha una esmena presentada pels grups dels partits que donen suport al Govern, amb la qual hem fet una transacció en què hem arribat a un acord, perquè entenem que no podrem focalitzar-ho en un programa concret del Pla estratègic. Nosaltres no renunciem, evidentment, que es tiri endavant una llei que està en vigor, que és la Llei de turisme. El que sí que demanem és que, si efectivament creuen els grups que donen suport al Govern, que la Llei de turisme és millorable, que la presentin i intentem arribar a un acord totes les formacions polítiques per veure en què es pot millorar. Nosaltres entenem que ja és correcta, que ja s'hauria d'aplicar, però si és així que es porti a aprovació.

I ja per acabar la tercera part seria la d'instar el Consell Executiu a aprovar les disposicions del desenvolupament reglamentari. Evidentment, es contemplen molt els reglaments d'apartaments, hotels, càmpings, guies, residències de cases de pagès. Vull dir, estan parlant d'un gruix d'iniciativa del mateix Govern, amb relació a reglaments que marca la Llei, que no ha de ser intranscendent la modificació no de la Llei, perquè efectivament es porti a terme la reglamentació d'uns sectors que ho demanen i que ens dona la sensació que últimament, amb relació a la conselleria, no s'està arribant a acords.

Per tant, d'entrada, jo ja comento que hi ha una transacció i, per tant, acceptaria la proposta que fa el partit i el que volem sobretot és un compromís per part, no només del Govern, sinó dels grups que donen suport al Govern que efectivament aquestes disposicions legislatives, per part del Govern com per part del Parlament, es puguin dur a terme, abans com a mínim, si és possible, d'acabar la legislatura.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. Hi ha presentada esmena per part del Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per a la seva defensa, l'il·lustre diputat senyor Alfons Quera.

Perdó, em fa observar el senyor Quera que l'esmena és en nom dels tres grups parlamentaris que donen suport al Govern: Socialistes de Catalunya, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Em fa l'efecte que era vostè que presentava l'esmena, després hi ha el posicionament dels altres grups, senyor Quera.

El Sr. Quera i Carré

Bé, gràcies, senyor president. En primer lloc, doncs, agrair el to de la intervenció del senyor Llobet. No només a la intervenció que ha fet avui, sinó l'anterior, la que va fer, doncs, a la interpellació. I, bé, doncs, també amb la voluntat que ha tingut ben clara de consensuar el contingut d'aquesta Moció. També, doncs, agrair, en aquest cas, al Grup de Convergència i Unió el fet que sembla possible, ja ho anunciarà, que s'afegirà a aquesta Moció. Hi ha algun problema?

El vicepresident primer

Cap, senyor Quera.

El Sr. Quera i Carré

Doncs, bé, seguint i, finalment, sembla que, com molt bé ha anunciat el senyor Llobet explicant el contingut d'aquesta Moció, els grups que donem suport al Govern donarem suport al primer i tercer punts i també, doncs, l'esmena transaccional del tercer punt que, finalment, crec que és d'interès recordar que quedaria de la següent manera: «El Parlament insta el Govern a desplegar els programes del Pla estratègic.» El contingut del segon punt d'aquesta Moció que vostè havia entrat a tramitació aquí en el Parlament, doncs, era diferent. Finalment, ha acceptat aquest nou contingut.

En el seu moment, ja ha anat anunciant, al llarg de les intervencions que ha fet el mateix conseller, en l'última Comissió i també aquí en seu parlamentària, que per part del Departament s'havien marcat una sèrie de criteris, que en gran part queden, doncs, continguts a dins de la Moció que ha presentat el Partit Popular, però parlant de terminis no m'estaria de més, doncs, recordar, insistir i repetir, no només el que en el seu moment els diferents grups que donem suport al Govern vam plantejar i vam afirmar, doncs, a l'última Comissió que, pel que fa a l'agència catalana de turisme, hi ha la intenció per part del Govern d'entrar-ho a tramitació parlamentària. Bé, doncs, en aquest primer semestre, si no em sembla recordar malament, també en la intervenció que va fer el conseller el passat Ple també deia, afirmava, que, en principi, és de preveure, també, en principi és de preveure, no, assegurava que en el segon semestre es faria el desplegament reglamentari i, finalment, doncs, a primers del 2007, finalment, s'executaria la implantació d'aquesta agència tributària, no?

Un altre aspecte a destacar de la Moció que han presentat vostès, senyors del Partit Popular, seria, doncs, que, bé, recentment, és de tots sabuts que s'estan presentant el Pla estratègic a les diferents cambres, properament, la setmana que ve, doncs, a Barcelona. I, bé, està clar, doncs, que aquest segon punt sembla que es complirà, òbviament. Destacaria també altres punts que hi toquen i força, doncs, en el tercer, en la Moció que han presentat, que és el desplegament normatiu, per exemple, del Decret de turisme rural. Ja s'ha arribat a un acord amb el sector. En aquest cas, sí d'una manera ben clara. I, bé, és de pensar que properament es passarà a la seva aprovació.

Pel que fa a l'agència catalana de turisme dir que, també, és previsible que properament passi pel Consell

Tècnic. I, bé, dels tres punts, doncs, que vostè ha presentat en la Moció, crec que quant al contingut del que proposa i de calendari, és del tot previsible que es duguin a terme. Ara bé, no vull oblidar que si bé en les seccions de comerç i del Copca, doncs, l'herència ha sigut bona, pel que fa a turisme, tot el contrari. En el seu moment, doncs, ja va explicar el que era tot plegat, en aquest sentit, el conseller, ara fa dos comissions, el passat mes de març. I, bé, doncs, en aquest sentit, tornant al to positiu que crec que cal adoptar avui, bé, anunciar que acceptaríem els tres punts de la seva Moció, senyor Llobet.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Quera. Es poden posicionar ara els grups parlamentaris. En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Micaló, perquè li faig avinent que l'ordre establert pel posicionament de les mocions, senyor Micaló, sempre és de major a menor.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president, però jo pensava que els grups que havien signat una esmena primer passaven a defensar les esmenes, ja que són diferents grups, i que després el que no tenia esmenes, però, vaja, m'és ben igual i m'és indiferent, no?, perquè, d'entrada, estem debatent una moció molt ben presentada pel senyor Llobet, però jo li diria, ja li avanço que donarem suport, perquè no pot ser d'una altra manera, però que és una mica trist haver de sortir a defensar una moció perquè el Govern compleixi el que ja s'ha aprovat des d'aquest Parlament fa molt temps.

Vostè els ha dit: «Podem estar d'acord o no podem estar d'acord amb la Llei. Si no hi estem d'acord, que la modifiquin i que la portin, però el que sí que si no s'ha de desenvolupar el que deia la Llei.» I això ve de lluny. El 14 d'abril del 2004, el nostre Grup ja va presentar una proposició de llei i ara els llegiré un petit paràgraf dels grups que donen suport al Govern, el que van dir aquell dia. Un dels intervinents va dir: «Per tant, el meu Grup votarà desfavorablement aquesta Proposició de llei, però òbviament iniciarà o instarà el Govern perquè iniciï al més ràpidament possible, hi insisteixo, no només la Llei referida a aquest ens, sinó també tot l'aparell normatiu referit al turisme de Catalunya, que per descomptat esperem comptar amb la seva col·laboració.» I un altre dels intervinents, d'un altre grup, diu: «Per tant, haurem d'esperar que el Departament, al més aviat possible, pugui bastir aquesta nova entitat que tanta falta fa a la promoció del turisme de Catalunya i, per tant, esperarem que la iniciativa del Govern així ho decideixi.» I un altre dels grups diu: «El Departament ha manifestat, en diverses ocasions, que està ja treballant en l'elaboració d'un projecte de llei de creació de l'organisme que ha de substituir el Consorci de Turisme de Catalunya, desenvolupant així el mandat que en el mateix Acord per a un govern catalanista i d'esqueres a la Generalitat es reflectia.» 14 d'abril del 2004. Al cap d'un any i mig, el 2 de novembre, que ja els ho vaig recordar en la Comissió, el dia dels difunts, ens convo-

quen en el Departament i ens expliquen la nova Llei de l'Agència Catalana del Turisme, diu «perquè entrarà ja en el Parlament». Mes de desembre passat, dictamen ja publicat pel Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya, una llei de tres capítols, cinquanta-sis observacions a l'articulat i quinze observacions generals. La Llei no entra. 5 d'abril, Comissió d'aquest mes, el mateix mes, es porta a votació el mateix, el primer punt que ja ha portat el senyor Llobet avui, votació, «no», en contra. Avui, al cap de quinze dies, el mateix, es vota que sí. I aquí em pregunto, aquí què hi ha? I ho vaig dir l'altre dia: manca d'acord entre els membres del Govern, manca d'acord entre el Govern i el sector o inoperància política.

Benvinguda sigui la Pasqua, senyor Llobet, perquè hem ressuscitat la Llei i espero que sigui l'última vegada que hàgim de fer intervencions com aquesta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Micaló. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Antonio Donaire.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el que anem a fer tot seguit és arribar a un acord, arribar a un pacte entre els tres grups polítics, en algun moment m'ha semblat que el senyor Micaló gairebé li sabia greu, doncs, efectivament arribarem a un acord per part d'una proposta que fa el senyor Llobet, al qual li vull reconèixer tant el to com la proposta que fa i l'oportunitat.

Jo penso que és important destacar dos elements i que, en certa manera, donaré resposta a la persona que m'ha antecedit en l'ús de la paraula. Primer, arribem a un pacte en un tema que és capital, que és el turisme. Ho vaig comentar a la Comissió i permeti'm que ho reiterei en seu parlamentària. El turisme està transformant-se de manera radical. Gairebé tot és nou, canvia la demanda, nous competidors, nous sistemes de comercialització i de promoció, noves formes de producció i, el que per a mi és més important, noves necessitats de la demanda. I això exigeix un canvi. De vegades, la política s'ha de canviar perquè canvia el Govern, i això és en essència el que proposa el tripartit al pacte del Tinell, però en aquest cas, en el cas del turisme, hem de canviar perquè està canviant el turisme. I el que jo deia abans i el que reitero ara és que això exigeix un pacte, que no és un canvi de model perquè ha canviat el Govern, sinó que és un canvi de model perquè ha canviat allò que estem gestionant, que és el turisme.

La segona qüestió a la qual em volia referir és la naturalesa del que aprovem avui. Miri, avui aprovem tres parts de la Moció. En primer lloc, aprovem l'acceleració dels tràmits de la Llei de l'agència catalana turisme. Jo estic d'acord amb el senyor Llobet, l'important no és aprovar la Llei de l'agència catalana de turisme, l'important és que l'agència catalana de turisme sigui operativa. I sap, senyor Micaló, què necessitem perquè aquesta agència sigui operativa? Necessitem la complicitat de tots els

grups polítics i necessitem la complicitat del sector, perquè el que diu l'agència, precisament, és la incorporació del sector turístic a la gestió de l'ens de promoció que, fins a la data, és l'herència, doncs, que vostès ens van llegar en el seu moment i que potser, en el seu moment, tenia la seva raó de ser, era un ens cent per cent de titularitat pública. Per tant, quan s'hi incorpora el sector privat i quan s'hi incorpora el conjunt de les forces polítiques, això exigeix una gestió molt més complexa. I, per tant, jo crec que el que aprovem avui és que, i espero de vostès, en el moment en què aquesta Llei entri en el Parlament, em sembla deduir de les seves paraules que hi haurà la total complicitat dels dos grups perquè aquesta Llei vegi la llum i la total complicitat dels grups de l'oposició perquè no només hi hagi la Llei, sinó també perquè l'agència vegi la llum, perquè, diguem-ho tot, vostè sap que en aquest esborrany, que vostè ja coneix, ja han sortit veus contràries a aquest model de l'agència. Que és el que nosaltres els demanem? Els demanem la complicitat perquè aquestes veus es converteixin en veus positives que recolzin el model.

El segon element que hem aprovat avui és l'aprovació del Pla estratègic. Aquí també hi voldria insistir. El Pla estratègic és una eina capital per al desenvolupament futur del turisme, però torna a passar igual que a l'agència catalana de turisme. Aquest Pla estratègic figura com a agent de desenvolupament no ja no només l'Administració pública, sinó també els agents privats, el sector turístic. Bona part de les accions que s'han de portar a terme han de ser el resultat de l'acció combinada entre l'Administració pública i el sector privat. I això vol dir que si el Pla funciona, serà mèrit de les dues parts i, si el Pla fracassa, també. Novament els emplaço per a la complicitat perquè aquest Pla vegi la llum.

I, finalment, hem aprovat el desplegament normatiu del que proposa la Llei de turisme. Jo estic d'acord amb vostè, si la Llei no es canvia, el que s'ha de fer és desplegar l'àmbit normatiu que deia, però, des de la nostra posició –ho he dit diverses vegades en aquest faristol–, vostès van fer una molt mala llei de turisme –molt mala llei de turisme. Era una llei poruga, era una llei que no donava resposta a les necessitats del sector. És veritat que alguns elements específics, i el senyor Llobet ho ha dit –guies, residències, cases de pagès, apartaments–, necessiten urgentment un desplegament normatiu, però el que realment necessita el país és que hi hagi una transformació de la Llei de turisme, i aquí novament els emplaço..., com en els dos punts anteriors i com en aquesta Moció, que pel que sembla veurà la llum amb el vot de tots els grups parlamentaris, demano una vegada més la seva complicitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Donaire. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Sí. Gràcies, senyor president. Em permetrà que m'adreï als diputats i diputades des de l'escó, i per no..., evi-

dentment, no trencaré aquest ànim de consens amb relació a aquesta Moció, només per insistir en el que ja, de fet, s'ha dit: estem d'acord amb els tres aspectes que es plantegen.

Estem parlant, en tot cas, d'una qüestió de celeritat, que nosaltres compartim. I, de fet, què més hauríem volgut que tant el Projecte de Llei d'agència catalana de turisme, com el mateix desenvolupament reglamentari –que el senyor Llobet sap perfectament, perquè ha parlat amb el sector, que s'està treballant–, s'haguessin posat sobre la taula amb molta més celeritat del que s'ha fet.

Però tant en el punt primer com en el tercer de la Moció té perfecte constància, doncs, que en les properes setmanes, pel que fa al Projecte de Llei d'agència catalana de turisme, es presentarà al consell tècnic per a la seva aprovació. I pel que fa al desenvolupament reglamentari de la Llei de turisme, ho ha dit el senyor Donaire, hi han aspectes que s'estan treballant ja des de fa temps, els relacionats amb apartaments turístics, amb els càmpings, i també amb el turisme rural. Per tant, en aquests dos aspectes res a dir.

Quant al segon punt –que, de fet, accepta aquesta esmena..., bé, la transaccionem, l'esmena–, una petita observació només, i és que vostè en la intervenció, en la interpellació que feia l'altre dia al conseller afirmava amb relació al pla estratègic, que avui, diguéssim, està d'acord a desplegar-ne els programes..., vostè afirmava que era un pla, des del seu punt de vista, difús, poc concret, amb poques innovacions, etcètera. Si vostè està d'acord a desplegar-lo, no devia ser tant dolent o no és tan dolent aquest Pla estratègic.

Res més. Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Postigo. Senyor Llobet, té la paraula per intervenir, si vol..., per posicionar-se sobre l'esmena transaccional.

El Sr. Llobet Navarro

Breument. Efectivament, hem arribat a una esmena transaccional. I, per tant, ho he dit també des del faristol, en la meua intervenció, segueixo mantenint l'opinió amb relació al Pla estratègic, el que passa és que intentàvem buscar el màxim consens possible de les diferents formacions polítiques.

Efectivament, el Pla estratègic tenia alguns punts positius que creiem que s'han de desenvolupar, però, efectivament, nosaltres no renunciem que s'aprovi el Pla territorial de turisme a Catalunya, que és el que marca la Llei; no renunciem que es faci el mapa turístic de Catalunya, que és el que marca la Llei. El que passa, que, efectivament, igual com ens passa en comerç, i en atenció a les diferents peticions que s'han fet per les diferents formacions polítiques, hem intentat buscar un punt de trobada en comú per arribar a posicionaments i votar-ho tots a favor, però sense renunciar, les diferents forces polítiques, a aquells punts que creiem importants, com són la mateixa Llei de turisme de Catalunya.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. Avisarem per votar...

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posarem, doncs, aquesta Moció a votació.

Podem fer conjuntament tota la Moció? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 125 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el model de relacions de l'àmbit del conseller primer amb el personal de l'Administració de la Generalitat (tram. 302-00172/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el model de relacions de l'àmbit del conseller primer amb el personal de l'Administració de la Generalitat. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'honorable senyor Felip Puig.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, si us plau! *(Pausa.)* Senyor Puig, té la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, haig de recordar que estem davant d'una moció presentada com a conseqüència de la interpellació que vam substanciar en el darrer Ple amb relació a les cartes financeres d'Esquerra Republicana; cartes que van aparèixer davant dels mitjans de comunicació després de mesos que ja circulaven per l'Administració de la Generalitat en què es reclamaven aportacions a canvi del manteniment de la confiança i, per tant, dels llocs de treball a l'Administració. M'estalviaré de rellegir de nou el contingut d'aquestes cartes que són conegudes a bastament.

Cartes que responien a una carta financera, un document d'Esquerra Republicana, aprovat, en què s'exigia que, per garantir la transparència i el mandat, caldria informar-ne l'Executiva, i que, en cas que una persona romangués sense regularitzar la seva situació en informes de la direcció, s'exigirà a la persona responsable del seu nomenament la destitució immediata del seu càrrec; situació que va comportar, fins i tot, una resolució del Consell Nacional d'aquest partit, d'Esquerra Republicana, en què es declarava que totes les persones que puguin incórrer en les circumstàncies de no pagar hauran de regularitzar immediatament la seva situació o seran cessades en les seves atribucions per no ser mereixedores de la confiança del partit i per tant no adequades per ocupar el càrrec.

Què ha fet Convergència i Unió en l'exercici de la seva responsabilitat d'oposició fins al moment i què vam fer des del primer moment en què això va aparèixer a la llum pública? Vam demanar la intervenció de la Fiscalia, i sembla que hi ha una denúncia i unes diligències prèvies obertes. Vam demanar la intervenció de la sindicatura de Greuges, i se'ns ha comunicat que d'ofici han obert un expedient i que també hi ha una denúncia instruída. Vam sol·licitar la instrucció de l'expedient per part de l'Agència de protecció de dades, i se'ns n'ha confirmat la substanciació. Vam demanar la intervenció de la inspecció general de la funció pública i també la convocatòria de la Mesa de la Funció Pública.

La veritat és que l'actuació del conseller –fins fa..., fins aquests moments encara, però ja cessat– Carretero va ser francament lamentable: el cessament de l'inspector en cap després d'haver-li encarregat l'obertura de l'expedient o la convocatòria d'una mesa en què finalment el que s'havia de fer era delimitar quins càrrecs no han de pagar quotes al partit; una situació i una resposta també exorbitant.

La veritat és que des de Convergència i Unió a més vam demanar una investigació a fons i el cessament del senyor Vendrell, per haver confós el que és l'Administració amb el seu corralet particular, de partit, amb una actuació impròpia i indigna.

Quina ha estat la resposta fins ara? El senyor Xavier Vendrell, emissor, recaptador, presumptament transgressor, el que ha atemptat contra un model de la funció pública de qualitat al nostre país, no només no se'l cessa, no se'l aparta, no se'l reprèn, no se li exigeix cap responsabilitat, sinó que se'l nomena conseller. Una persona que va declarar que qualsevol treballador que treballi en un departament de la Generalitat sense ser funcionari està allà perquè té la confiança del conseller –ara serà ell–, per tant, és un càrrec de confiança, per això ha de pagar al partit. Qualsevol persona no funcionària, i per tant susceptible de ser substituïda per una altra, ha de fer la seva aportació al partit encara que no sigui militant. «Pot confiar el partit en algú que no ajuda a créixer al partit? Algú pot negar el pa i la sal al partit que li ha ofert treballar per al país des de l'Administració?», deia el que serà conseller, senyor Xavier Vendrell.

És un premi?, és un reconeixement?, és una cuirassa jurídica per tal d'acollir-se a l'article 38 de l'Estatut, pel qual a partir del moment en què s'és conseller es té un cert aforament i una protecció que qualsevol iniciativa judicial vagi a parar al Tribunal Superior de Justícia?

Ara hi haurà moltes interpretacions sobre la crisi de govern: si és una fugida endavant per superar l'espectacle patètic sobre el referèndum, si és una crisi per assumir la llibertat de vot d'Esquerra Republicana, si equilibris interns, si s'accepta el cessament del senyor Carretero però se li torna amb la proposta agosarada de nomenament del senyor Vendrell, si és un blindatge del Govern per esgotar la legislatura, si la crisi s'ha guanyat o s'ha perdut...

Senyores i senyors diputats de la majoria que dona suport al Govern, al marge de ventilar la Moció amb la seva votació de corró, què pensen fer? Com pensen

garantir la independència en la investigació pendent? Ens poden concretar si s'acceptaran les compareixences que hem sol·licitat? Des de Convergència i Unió no hem instat encara la comissió d'investigació; esperem, però, que es donin respostes als nostres interrogants i al que diu la Moció.

Estem, i acabo, senyor president, en un espectacle trist. S'han preguntat quin és l'estat d'ànim dels funcionaris? Quina és la perplexitat de la societat catalana davant d'aquesta situació? Han valorat la degradació progressiva de la política a Catalunya, de la pèrdua de dignitat institucional, de la destrucció dels valors, de la pèrdua de credibilitat, de confiança, d'eficàcia, de solvència?

El nomenament del senyor Vendrell, en aquest cas, senyors i senyors diputats, constitueix una pàgina molt trista en la història del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puig. Ha presentat esmenes el Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'amenaça epistolar del fins avui secretari general del Departament del conseller primer i secretari d'organització i finances d'Esquerra a treballadors i treballadores del Govern per tal que facin o fessin aportacions al partit sota amenaça de ser substituïts dels seus llocs de treball posa de manifest el tarannà i la baixa alçada moral dels que avui governen a Catalunya. (*Remor de veus.*)

Es tracta, senyores i senyors diputats, d'un autèntic escàndol impropï de democràcies occidentals. I la persona que a hores d'ara és investigada per la Fiscalia i per les agències espanyola i catalana de protecció de dades ha estat nomenat avui conseller de Governació i Administracions Públiques, del Govern de la Generalitat de Catalunya.

La Moció de Convergència i Unió –una bona moció fins ahir–, no sé si té, senyores i senyors diputats, gaire sentit a hores d'ara. Nosaltres hi donarem suport. Però des d'avui, senyores i senyors diputats, l'encarregat de portar a terme aquesta investigació, d'investigar aquest escàndol, és precisament qui l'ha originat.

Nosaltres hem demanat que comparegui, en la nostra esmena, el conseller primer, el conseller de Governació i el secretari general del Departament del conseller primer. Ja li dic, senyor president, que retirem la compareixença del secretari general del Departament del conseller primer, perquè ja qui volem que vingui és el mateix senyor Bargalló i el senyor Vendrell a donar explicacions d'aquest escàndol.

Però nosaltres, senyores i senyors diputats, no confiem en aquest Govern, ni en els grups que li donen suport. Aquest dimarts, el portaveu d'Esquerra Republicana, el senyor Ridao deia, en el faristol del Parlament, que el conseller Carretero, conseller de Governació, havia demanat ja la

compareixença per venir a donar explicacions. Avui he fet la consulta als serveis de la cambra i el conseller Carretero no va enviar cap petició de compareixença a aquesta cambra. Per tant, senyores i senyors, senyors d'Esquerra Republicana deixin de mentir i deixin d'enganyar els ciutadans i les ciutadanes d'aquest país.

Nosaltres, senyores i senyors diputats, senyor president, creiem sincerament que el poble de Catalunya mereix una explicació, i no veig, no veig, senyores i senyors diputats –i els demanaria que si vostès ho veuen m'ho expliquin–, la diferència entre demanar un 3 per cent de comissió a canvi d'adjudicar obra pública, a demanar un 20 per cent del sou a canvi de continuar treballant. No hi veig cap diferència, i els demano que si vostès la veuen, si us plau, ens l'expliquin.

En qualsevol cas, jo crec, senyores i senyors diputats, que cal investigar aquests fets. No confio, de debò, no confio, i em sap greu, en el tripartit, perquè tiri endavant aquesta investigació. He vist fins ara, i ja portem uns quants dies d'aquest escàndol, que no hi ha hagut voluntat política de fer-ho. En qualsevol cas, deixin que m'adreci a Convergència i Unió. Vostès saben perfectament que amb el nou Reglament tenim capacitat de plantejar automàticament una comissió d'investigació. Vostès s'estan fent pregar, i ho reconec, però en qualsevol cas jo li dic, senyor Puig, que està molt bé fer denúncies públiques, està molt bé fer interpellacions, està molt bé fer rodes de premsa... (*Veus de fons.*)

El vicepresident primer

Si us plau...

El Sr. Sirera i Bellés

...però crec que també estaria molt bé, per higiene democràtica, per mans netes en aquest país, que vostès donessin llum verda, juntament amb el Partit Popular, a una comissió d'investigació per aclarir aquest escàndol, que jo crec que posa en entredit les mateixes institucions d'autogovern de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Per posicionar-se en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Bé, la veritat és que és un debat que no és sobre la Moció, perquè vostès no volen parlar en si d'aquesta Moció ni del que planteja la Moció, sinó que vostès el que volen és magnificar un tema que és el que és i no tot el que vostès voldrien que fos, els senyors de Convergència i Unió i també els senyors del Partit Popular. Vostès el que volen és fer tremendisme, i això és el que estan fent. No estan fent una altra cosa. Vostès volen confondre la gent, i la volen confondre posant en un mateix sac els càrrecs electes que els càrrecs de confiança o càrrecs eventuais i els funcionaris en general de la Generalitat i de la gestió pública. Els volen posar vostès en el mateix sac, perquè

vostès quan parlen que puguin haver-se enviat cartes a un càrrec electe, estan parlant de funcionaris. Si hi ha hagut algun error, si hi ha hagut errors, aquests errors ja es dilucidaran i ja sortiran i es veuran en el procés d'inspecció que s'està fent. Jo aquí no hi entro ni surto, per això hi ha un procés d'investigació obert, i això tindrà la seva clarificació, i la tindrà en aquest Parlament quan hi hagi el resultat. Però no estem parlant de finançament de partits polítics, no estem parlant de finançament il·legal de partits polítics perquè si en parléssim tindríem moltes coses de què parlar, precisament de finançament de molts partits..., de dos partits polítics, que són els que estan fent en aquest cas l'oposició. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau...

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes coses a parlar... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Un moment..., un moment senyora Figueras, perquè, si no, serà impossible. (*Pausa.*) Prossegueixi, si us plau. Gràcies.

La Sra. Figueras i Siñol

I sembla mentida, senyor Puig, que vostè parli de la Fiscalia; sembla mentida. I vostès, i vostès el que posen en dubte, fins i tot en la mateixa Moció, és l'honorabilitat dels serveis d'inspecció del Govern de la Generalitat, dels serveis de personal. Vostès posen... (*veus de fons*), sí, sí, perquè si llegeixen el que diu la Moció, diu: «Assegurar les condicions necessàries perquè les investigacions es realitzin en un marc de ple respecte a la independència de la inspecció general.» És que no és independent, la inspecció general? (*Veus de fons.*) Ho posen en dubte vostès, que diuen que el Parlament ha de provar que assegurem la independència. Això, d'entrada, és posar-ho en dubte, i és el que estan fent amb aquesta Moció. I per això nosaltres la rebutjarem. Perquè vostès només volen el desgast, és l'únic que volen, el desgast d'aquest Govern. Fan afirmacions gratuïtes, volen confondre la gent. I sembla mentida que siguin vostès qui donin lliçons; sembla mentida.

Podríem recordar-los les pressions que en altres èpoques, amb governs anteriors, rebien personal de la Generalitat per anar a mítings, per exemple, del partit polític que estava en el govern; les hi podríem recordar. D'això hi haurien molts testimonis. (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau... Un moment, senyora Figueras. Per favor, demano silenci, si us plau. (*Pausa.*)

La Sra. Figueras i Siñol

I senyor Sirera, una cosa són els acords interns dels partits polítics, pel que fa als càrrecs electes o als càrrecs de confiança, que són militants del partit polític, i que, per tant, doncs, estan sotmesos a unes normes d'aquell

partit polític, en tant que voluntàriament són militants d'un partit polític, i una altra és el finançament il·legal, i una altra són aquests tants per cent de què vostè parlava. Això és una altra cosa, i barrejar-ho jo crec que no ens porta per bon camí a cap de nosaltres, i no ens porta, a més a més, a què realment els ciutadans tinguin una bona opinió de la política, perquè això és l'embolica que fa fort. I per això nosaltres rebutjarem aquesta Moció. Gràcies.

(Remor de veus i aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Figueras. Senyor Sirera, em demana la paraula, per quin motiu?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president, jo crec que la diputada Figueras des del faristol del Parlament ha fet una acusació crec que molt greu amb relació a dos partits polítics. Jo, en qualsevol cas, vull deixar palès el posicionament del meu partit, si m'ho permet.

El vicepresident primer

Jo crec que no ha sigut cap mena d'acusació, ha sigut un comentari polític...

El Sr. Sirera i Bellés

Si m'ho permet...

El vicepresident primer

En tot cas, per la seva tranquil·litat li concedeixo trenta segons.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, gràcies, senyor president. La senyora Figueras –ja sé que vostè ha tingut que fer avui un paper desagradable, no?, i per tant, l'hi perdono, no? *(Veus de fons.)* No, no, senyora Figueras, miri, vostè ha dit des de la tribuna del Parlament que podríem parlar molt de finançament de dos partits polítics, ha dit vostè. I, per tant, jo li demano: o bé que en aquest moment mostri o provi les coses que vostè d'alguna manera ha vingut a deixar planar sobre aquest Parlament, o bé que retiri en aquest moment aquestes paraules.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Efectivament, crec que no hi ha hagut aquest tipus d'acusació. Senyora Figueras té trenta segons.

La Sra. Figueras i Siñol

Gràcies, senyor president. L'únic que vull dir, i vull deixar-ho clar per si no se m'ha entès prou bé, o no m'he explicat prou bé, que hi ha partit polítics que tenen en el seu finançament donacions anònimes, que ho permet la llei, però que són anònimes que poden amagar al darrere –ho poden amagar al darrere– finançament no prou clar.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Figueras. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la il·lustre diputada senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, miri, jo avui he de començar aquesta intervenció amb unes paraules que potser s'aparten una mica del tema, però no puc evitar manifestar aquí en públic la meua admiració i la meua estimació per l'honorable senyor Joan Carretero. Penso que ha estat el millor conseller de Governació i Administracions Públiques que ha tingut el Govern de la Generalitat, i crec que és de justícia... *(remor de veus)*, crec que és de justícia fer-ho públic aquí. Però és que, a més a més... *(aplaudiments)*, és que, a més a més, vostès presenten una moció que em dona peu a explicar per què sento aquesta admiració i estimació per ell, perquè vostès el que han fet per presentar la Moció és copiar totes les iniciatives que el conseller Carretero ha tingut, arran de l'afer que vostès anomenen cartes no sé, eh?

Per tant, senyor Puig, sàpiga que totes aquestes iniciatives que vostè ens ha posat en la Moció, no solament s'estan duent a terme, sinó que compten amb l'aval de la Mesa de la funció pública, reunida d'urgència pel conseller Carretero l'endemà que fes públic aquest afer, i que van emetre un comunicat, que està penjat a la web corresponent, on manifesten el seu suport a les actuacions del Departament, i en especial, el suport als serveis d'inspecció de personal, i en cap moment qüestionen la independència d'aquest servei d'inspecció perquè és ofensiu per als treballadors públics que algú qüestioni aquesta independència –que algú qüestioni aquesta independència.

I és veritat que a l'antic cap d'aquest servei se li va anunciar el seu cessament, però fa setmanes que aquest senyor ho sabia, que vostè mateix, senyor Puig, ho sabia, perquè això s'inscrivía en el marc d'una reordenació d'aquests serveis. Passant d'una acció de simple inspecció..., que, per cert, això ja no es porta ara en les administracions modernes, i passaven a tenir una actuació proactiva de fer auditories de qualitat i de donar suport a la implantació de bones pràctiques en el treball administratiu. Per tant, senyor Puig, jo no veig com podem donar suport de cap manera a aquesta Moció.

De totes maneres, com que de fet el debat no se m'escapa que no és d'aquest tema, sinó que el que parlem és del finançament de partits... *(veus de fons)*, no, oi?, doncs jo li diré que estem, estic molt orgullosa de pertànyer a un partit que no rep donacions anònimes... *(remor de veus)*, que no en rebem... *(remor de veus)*, miri, zero donacions.

El vicepresident primer

Un moment, un moment, senyora Aragonès, si us plau... Si us plau, que hi ha una certa excitació avui. Si us plau, prego silenci per poder prosseguir la Moció. *(Remor de veus.)* Un moment, senyora Aragonès, un moment...

La Sra. Aragonès i Perales

Estic orgullosa de pertànyer a un partit que està proposant que amb la nova llei de finançament de partits no siguin permeses les donacions anònimes –ja veurem quants de vostès ens hi donaran suport–, i estic orgullosa de pertànyer a un partit transparent –transparent– i honest.

Senyors diputats, vostès van llegir ahir el diari *El Punt*? No? Quina casualitat!, resulta que estem parlant d'una moció sobre els sous o el percentatge de sou que els càrrecs públics aportem als nostres partits, que *El Punt* ha fet un treball de recerca i investigació, ha fet unes enquestes a tots els partits, i que resulta que aquí surt amb pèls i senyals quant paguen, quin percentatge, en quines condicions i quines sancions posen els partits quan els seus càrrecs no ho fan, i ara resulta que ningú l'ha llegit aquest article. (*Remor de veus.*) Doncs, escolti, no devem tenir el mateix dossier de premsa. No ho sé... (*Remor de veus.*)

Bé, en tot cas...

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats... Un moment, no prossegueixi, senyora Aragonès. Un moment, si us plau. (*Pausa.*) Té la paraula, segueixi.

La Sra. Aragonès i Perales

Bé, jo, per acabar, només volia anunciar la disposició que el conseller Carretero havia manifestat de compareixer davant del Parlament per explicar el que vulguin els diputats d'aquesta cambra, amb relació a les seves actuacions, i estic en condicions d'anunciar que el nou conseller, que a partir de demà serà el nou conseller, el senyor Xavier Vendrell, m'ha manifestat la seva mateixa disposició a venir a aquesta cambra a explicar tot allò que sigui necessari amb relació a aquest afer.

Res més, senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Aragonès. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Des de l'escó, simplement per anunciar el vot negatiu del nostre Grup Parlamentari a la Moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. Per posicionar-se sobre les esmenes...

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president, i ràpidament. M'ha donat la sensació que s'ha volgut de veritat confondre i desviar l'atenció del debat. En cap moment s'ha parlat de finançament de partits polítics, en cap moment

s'ha parlat del 3 per cent, de tot allò que per instàncies d'algué, durant un any ha estat investigant la Fiscalia i ha conclòs que no ha trobat res –i ha conclòs que no ha trobat res del 3 per cent i del finançament. En cap cas s'ha parlat de crèdit condonats, en cap cas s'ha parlat de finançament –ja ens esperarem.... En cap cas s'ha parlat ni s'ha fet tremendisme.

Si fer tremendisme és fer referència que la Fiscalia ha instruït ja diligències prèvies, que la sindicatura de Greuges ha instruït ja un expedient, que l'Agència de Protecció de Dades ha obert un expedient d'informació reservada, doncs, lamentem que algué interpreti que això és tremendisme: això són conseqüències de les actuacions que s'han iniciat.

El vicepresident primer

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Sí, acabo.

El vicepresident primer

Li recordo que s'ha de pronunciar, no acabar, pronunciar-se sobre l'esmena.

El Sr. Puig i Godes

Sí, és que sobre les esmenes han fet referència a si el que proposem en la Moció dona peu o no que dubtem de la independència de la inspecció general. Clar que en dubtem, en vint-i-quatre hores l'anterior conseller encarrega a l'inspector en cap, i, després, vint-i-quatre hores, el cessa. Convoca la Mesa de la funció pública i el resultat és que Govern i sindicats delimitaran quins càrrecs no han de pagar quotes als partits. És lògic que en dubtem.

Perdonin, però és que ara encara en dubtem més. I, per tant, demanem més exigència de la independència, perquè resulta que la persona que ha comès suposadament aquestes activitats, que són les que recull la nostra Moció, resulta que passa a ser el conseller del qual depèn la inspecció en cap de la funció pública.

No he entès si Esquerra Republicana, davant la conformitat que tot allò que proposem a la Moció, doncs, sembla que hi està d'acord i que votarà a favor a la Moció –li demanem, senyora Teresa aragonès, que ens digui si és que hi vota a favor o no–, anuncio la meva posició que acceptem –que l'acceptem, que l'acceptem– l'esmena del Partit Popular. I, per tant, acollint-nos i esperant amb impaciència la compareixença que ens ha declarat la diputada d'Esquerra Republicana, des de Convergència i Unió esperarem aquesta compareixença i el que se'n derivi per prendre alguna determinació o no sobre l'emplaçament que ens ha fet.

I acabo ja, ahir sopava amb la meva filla petita i recordava una cançó... (*veus de fons*), no cantaré, però han d'entendre perquè dubtem. (*Veus de fons.*) No, no cantaré, perquè desafino molt, però els llegiré la lletra. (*Remor de veus.*) No pateixin, que el somriure ja el preparem, senyor Ferran... És una cançó de Luis Aguilé, que jo escoltava quan era petit. (*Rialles.*)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau..., estem acabant ja aquest punt. Senyor Puig, acabi, per favor.

El Sr. Puig i Godes

No riguin tant –no riguin tant–, perquè deia: «*Vamos a ver como es el reino del revés. Me dijeron que en el reino del revés nada un pájaro y vuela un pez, que un ladrón es vigilante y otro es juez y que dos y dos son tres.*» Esperarem que no sigui aquest el regne del revés que vostès ens imposen.

(*Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Puig. Només recordo..., només recordo que, de l'esmena presentada pel Grup Popular, el Grup Popular ha retirat l'incís de: «del secretari general del conseller primer».

(*Pausa. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Posem a votació aquesta Moció.

Comença la votació.

(*Pausa llarga.*)

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 56 vots a favor i 64 vots en contra.

———— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de sanitat** (tram. 302-00173/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques de sanitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bona tarda, senyores i senyors diputats, es tracta de la Moció subsegüent a la interpellació que vam presentar a l'últim Ple sobre polítiques sanitàries. La veritat és que jo esperava, tenia la gran esperança que avui les circumstàncies en què debatriem aquesta Moció serien absolutament diferents, que realment ja hi hauria una solució, s'hauria arribat a un acord, que no tindriem damunt dels ciutadans de Catalunya cap tipus d'ombra, cap tipus d'anunci de vaga.

La veritat és que..., una mica, jo els demanaria que es repassessin, que es llegissin el *Diari de Sessions*, que agafessin la transcripció del que vam debatre l'últim dia i probablement es faria innecessària, absolutament innecessària, la defensa de la nostra Moció. Perquè, si ho llegíem, veuríem com la gran part d'arguments que donàvem a la consellera, moltes de les coses que dèiem en la interpellació avui –avui– s'han fet realitat.

I recordàvem que el problema no era només un problema de la vaga dels metges, sinó que era un problema molt més enllà, que també hi havia un problema amb

els que no feien vaga i que probablement aquest problema, per la via de negociació que havia portat la conselleria, no tindria solució; al contrari, s'agreuja.

Aquest anunci avui, jo no me n'alegro, avui s'ha complert. Avui el panorama no està més clarificat que quan presentàvem la interpellació, sinó que, ben al contrari, està bastant més enterbolit. I això ens havia de fer reflexionar, els havia de fer reflexionar.

De fet, jo penso que avui he de fer una altra cosa, no només demanar-los que es llegeixin l'últim *Diari de Sessions*, sinó que es vagin repassant el *Diari de Sessions* al llarg d'aquest any i al llarg del 2004, i es trobaran que aquest Grup va presentar el 30 de juny del 2004 una interpellació sobre recursos humans; el 7 d'octubre del mateix 2004 presentàvem una moció on els demanàvem el mateix que els demanem avui: la redacció d'un pla de recursos humans; el 2 de novembre del 2004 els demanàvem, per tercera vegada consecutiva, la redacció d'un pla de recursos humans. Tres vegades en un període de temps molt curt –molt curt. La nostra insistència no era casual. Cada una de les vegades que els demanàvem la redacció d'un pla de recursos humans, els anunciàvem que tindrien el problema que avui tenen.

En cap cas, en cap dels casos vostès van votar positivament la redacció del Pla de recursos humans; en cap dels casos vostès van fer cas dels que els ho dèiem, lleialment, des del Grup a l'oposició de Convergència i Unió. Entre altres coses, els ho advertíem, els ho dèiem, els ho dèiem amb tota la lleialtat, perquè tenim l'experiència de govern i sabem que aquí tenen vostès un dels més importants problemes que es poden trobar en aquesta legislatura. Totes les vegades ens van votar en contra. I ens van contestar més o menys..., la seva resposta va ser més o menys la mateixa que ens trobem constantment a través de la premsa: «*La consellera Geli atribueix el malestar mèdic a que no se planificó un aumento de plantilla.*» Geli atribueix el malestar dels metges als governs anteriors.» Els recomano que es llegeixin les nostres proposicions. Els recomano que repassin el que els dèiem en cada una de les nostres intervencions.

Però és més, els ho recordava l'altre dia i els ho torno a dir: busquin el Llibre blanc de les professions sanitàries a Catalunya, que el va presentar, el va publicar i el va editar el conseller Xavier Pomés –no en Xavier Trias, no, en Xavier Pomés– i que va començar en l'època de l'Eduard Rius.

La consellera l'altre dia em feia un retret, deia: «Quan tu reivindiques, quan reivindicues l'acció de govern, només recordes en Xavier Trias.» No, consellera, no: d'en Xavier Trias, de l'Eduard Rius i d'en Xavier Pomés, dels tres, entre altres coses, perquè ja que no hi ha ningú del Govern, els demano que ho transmetin al Govern, que nosaltres érem un govern seriós, que fèiem els debats amb seriositat i que ho continuem fent, i que tots tres consellers eren conscients de com evolucionava, i que, a través de les recomanacions del que era el Llibre blanc de les professions sanitàries, avui vostès no estarien en l'atzucac on es troben.

La consellera em responia que ella n'havia obert molts, de debats, molts debats públics. Fins i tot, em deia:

«Aquesta consellera que els parla –aquesta consellera que els parla– ha obert el debat públic del finançament sanitari a Catalunya i a Espanya. Home, i a Europa! Perquè resulta que aquest debat no era un debat ja absolutament públic a Espanya, a Catalunya i a tot Europa entorn a la despesa sanitària i com finançar-la. Però és aquesta consellera que els parla la que ha obert el debat aquí.» Doncs mirin, no es tracta d'obrir debats, els governs no només obren debats, els tanquen, donen solucions. I aquesta consellera que tant els n'ha parlat no l'ha tancat. I aquest diputat –aquest diputat–, aquest Grup que, humilment, de tant en tant, els demanem que ens votin alguna Moció com aquesta o oferint solucions...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

...ens trobem que els debats no només els tanquen i que els problemes creixen més enllà del que havien de créixer. Els demanem que ens votin, avui, el Pla de recursos humans.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

Ja sabem que no ho faran. Els demanem que tornin a estudiar... –que el tornin a estudiar–...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

...el contingut del Llibre blanc, i ja sabem que no ho faran.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

Però, sobretot, els demanem –acabo president–...

El president

Gràcies.

El Sr. Sancho i Serena

...els demanem que no segueixin fent una política frívola, com al llarg del dia d'avui hem vist, i esperem que ara trenquin aquesta frivolitat i ens votin a favor la nostra Moció.

Gràcies.

El president

La senyora Carme Valls, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Sancho, vostè i jo sabem, i molta gent també sap, que el creixent malestar de molts professionals no és un tema nou. Em sembla que..., no sé si vostè hi era, però jo vaig ajudar a organitzar el Primer Congrés de Metges d'hospitals de Catalunya fa vint-i-un anys en aquest moment, amb el doctor Nolasca Acarín, el doctor Antoni Mirada. I vam parlar, ja, dels problemes de la carrera professional i vam demanar que això es tingués i es comptés en l'agenda dels gestors o els governants del moment. No ens van fer gaire cas.

Aleshores, vostè diu que té experiència de govern, segurament experiència de govern sí, el seu Grup en té, però experiència de fer plans de recursos humans no, perquè no l'han fet. (*Veus de fons.*) No..., vostè em diu el Llibre blanc. El Llibre blanc no és un pla de recursos humans. És un llibre blanc que va fer el senyor Xavier Pomés a l'últim any, i, per tant, no va poder tenir temps, segurament, d'executar-lo. Però no hi ha un pla de recursos humans, és una anàlisi, però no hi ha un pla. I, aleshores, no ens enganyem, estem en un moment, la consellera ja ho va recordar l'altre dia, ens deixen un Institut Català de la Salut amb un 30 per cent d'interins, amb una estructura rígida difícil de canviar i anem canviant la situació, però no ens diguin que no s'ha fet res.

Jo li vull explicar breument, perquè, clar, naturalment, per què li he de rebutjar la seva proposta. La hi he de rebutjar, perquè vostè el que em planteja no són solucions noves, sinó són solucions que ja es fan. Què es fa? S'ha fet una mesa social per l'acord i la planificació i el desenvolupament professional en l'àmbit de l'acord marc de recursos humans del sistema sanitari català. Això ja ha arribat a un acord. Aquesta Mesa social va treballar durant tot l'any passat, ja hi ha hagut firmes. Hi ha hagut el treball del conveni amb la xarxa d'utilització pública, d'hospitals d'utilització pública, per facilitar la negociació del conveni amb aquesta xarxa. I aquest conveni que està en moments de prefirmat, què treballa? Treballa la millora del preu/hora d'atenció continuada, treballa l'extensió a la carrera professional, implanta la retribució variable per assoliment d'objectius, homologa salaris de tot el personal de la sanitat. I això es fa i això són professionals sanitaris. Per tant, no em digui: «No hem fet res.» No. Tot això s'ha fet durant tot l'any 2004, 2005, i ara en aquest moment es recullen uns resultats.

I tenim un altre tema, i és el Pla de govern amb la política de recursos humans que ha fet unes accions durant tot l'any 2004 i durant l'any 2005, que eren: continuant aquell Llibre que vostè ha citat tantes vegades, analitzar les tendències també dels professionals sanitaris, estudiar la demografia d'aquests professionals, fer el registre de professionals sanitaris de Catalunya, projeccions demogràfiques d'aquests professionals i projeccions de les necessitats, perquè, si no, no sabem ni quants MIR necessitem en els propers anys, si ens en falten per a determinades especialitats. I tot això s'està fent.

És clar, vostè..., i jo he repassat, eh?, tots els *Diaris de Sessions*, ho he llegit tot, el que vostè ha dit, el que ha dit..., tot, m'ho he llegit, li ho prometo. I li dic: miri,

vostè ens demana un diàleg i..., o vostè ens demana un pacte; bé, un pacte és diàleg, és profunditzar problemes, però no és parlar només..., «Oh!, ara farem...» Vostè ens posa, per exemple, una solució consensuada amb tothom alhora; bé, doncs ho haurem d'anar fent segurament, però segurament per parts. Jo ja hi estic d'acord, que ho haurem de fer, però vostè em diu: «pacte», d'acord, «diàleg i profunditzar problemes», d'acord. Si no ho estiguéssim fent, potser ho hauríem de fer, però com que ho estem fent, jo penso...

I ja ho sé, que vostè ara m'ha fet una..., en fi, un vaticini: «Anirà tot molt malament...» Bé, jo encara tinc l'esperança que no anirà tan malament i que hi haurà un acord i que podrem arribar a poder trobar una fórmula per treballar en una taula de negociació, amb una fórmula, el nou Consell de Professions Mèdiques, el Consell de Profesió d'Infermeria, que haurà de treballar precisament això que fa vint-i-tres anys ja demanàvem molts metges i metgesses de Catalunya, i és que això es tornés a treballar d'una manera diferent, que els metges –i ho va dir la consellera– i metgesses poguessin participar en la forma, en el disseny del treball que fan en el dia a dia, i que en el futur la gestió de la sanitat sigui compartida també pels usuaris i també per tots els professionals del sistema. S'hi va comprometre la consellera, i jo crec que, això, ho resoldrem.

I per aquesta raó i perquè ja ho estem treballant és pel que no podem donar suport a la seva Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Moltes gràcies, senyor president. És veritat, senyor Sancho, que la qüestió dels professionals de la sanitat catalana és un dels grans reptes que té aquest Govern, com ja era una dels grans reptes que tenia l'anterior Govern i que vostès no van solucionar, perquè la principal qüestió que afecta actualment els professionals de la sanitat catalana és la fragmentació de les relacions laborals a què estan sotmesos.

Actualment tenim un munt de convenis laborals diferents, vinculats a diferents tipologies de centres, a diferents règims, i això ha estat una responsabilitat i una actuació que vostès han anat potenciant durant els darrers vint-i-tres anys. Per tant, hem heretat una fragmentació quant a les relacions laborals que és insòlita a l'Europa occidental i en qualsevol dels models sanitaris que actualment tenim.

Evidentment, això provoca unes tensions intrínseques al sistema, perquè qualsevol persona, evidentment, es vol homologar en condicions laborals amb un altre professional que fa les mateixes tasques que ell mateix, i per tant això provoca unes tensions permanents en el sistema, producte d'una fragmentació de relacions laborals que vostès van provocar durant molts anys.

Per tant, a hores d'ara s'està gestionant una situació que s'ha heretat d'una mala política quant a l'estructuració

del sistema sanitari. I s'estan fent esforços, però vostè sap que qualsevol esforç que es faci en aquesta matèria necessita unes dotacions pressupostàries molt importants.

I, per tant, amb aquest objectiu es va crear una mesa social per tal d'equiparar i homologar els convenis i les relacions laborals entre tots els professionals del sistema, en què s'està amb diàleg i en què està avançant, però prèviament a això hem d'anar convalidant i cohesionant totes les condicions laborals de cada un dels diferents sistemes que vostès van crear, ja siguin els de l'ICS, ja sigui el de la XHUP; fins i tot, dins de la XHUP, convenis diferents com els que de l'Hospital de Sant Pau, que n'hi ha més d'un, etcètera. I, per tant, és un procés lent, és un procés «farragós», dur, que s'està impulsant des de la conselleria i que, evidentment, té conseqüències quant a conflictivitat laboral, com hem vist aquests dies, i, per tant, s'estan posant mesures per solucionar aquesta qüestió.

D'altra banda, s'està creant també la mesa sectorial de l'ICS, unes negociacions amb aquesta mesa sectorial que s'estan portant a bon terme i que arribaran a bon terme.

I, per altra banda, vostè sap que hi ha hagut un increment de professionals durant aquesta legislatura, en el que portem de legislatura, que facilitarà i facilita –i encara ho facilitarà més en el futur– que aquests professionals que actualment estan treballant disposin de més minuts per atendre els pacients.

I també val la pena destacar que hi ha hagut un increment salarial a l'Institut Català de la Salut, de 1.250 milions d'euros a 1.600 milions d'euros, destinats a la plantilla dedicada al sector sanitari de l'Institut Català de la Salut, molt important.

Per tant, jo ho repeteixo: partim d'una fragmentació del sistema català de salut que ens ha portat a una conflictivitat laboral important, que ja ve heretada de l'anterior etapa, i és el principal repte que tenim en aquests moments. No només se soluciona amb diners, se soluciona també amb molt mà esquerra, però és evident que, sense aquests recursos que han d'anar arribant, no s'anirà posant fi progressivament a la conflictivitat laboral actualment existent.

Per tant, i entenent que vostè no enfoca quins són el fons i les causes que ens porten a les actuals problemàtiques i que tampoc aporten solucions concretes, més enllà de les que porta a terme l'actual Govern de la Generalitat, des d'Esquerra Republicana de Catalunya rebutjarem la Moció que ha presentat.

Gràcies.

El president

La senyora Eva García, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. García i Rodríguez

Senyor president, senyores i senyors diputats, de l'escó estant i molt breument, per anunciar el nostre vot a favor d'aquesta Moció. Aquesta Moció conté dos punts que recullen només una part de les peticions i reivindi-

cacions que els professionals de la sanitat pública han posat sobre la taula aquests dies i que també són reivindicacions històriques tant dels professionals de la concertada, patronals, com també d'altres col·lectius.

La manca de recursos humans que aborda el punt primer de la Moció, creiem que no s'ha resolt amb els plans de xoc per a infermeries i per a altres grups, i segueix havent-hi grans diferències en els recursos disponibles entre unes regions sanitàries del país i altres.

En el punt segon de la Moció, nosaltres també hi estem d'acord, sobre la creació de la comissió tècnica amb tots els agents implicats en el món sanitari. Nosaltres voldríem només constatar o ressaltar que caldria ampliar-ho, perquè la sanitat viu un moment clau a nivell de finançament, a nivell de gestió, amb la presentació de la Llei de la reforma de l'ICS, i en canvi en aquest moment es viuen convulsions en el sistema, com ho fan palès les vagues que estem vivint aquests últims dies, no?

Creiem que només i tan sols des de la concertació i el diàleg aconseguirem una sanitat de qualitat, amb professionals motivats.

És per aquests motius que nosaltres donarem suport a la Moció.

Gràcies.

La presidenta

La senyora Dolors Comas, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa...

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Començo anunciant el vot en contra en aquesta Moció per part del nostre Grup. De fet, en la interpellació el senyor Sancho recollia una qüestió que s'està evidenciant aquests dies, i és que existeix un malestar entre els professionals sanitaris, un malestar que –cal dir-ho– no neix així, de manera espontània, ni neix, podríem dir, d'una sola causa. Neix de tota una sèrie de malestors que s'ha anat acumulant durant anys i anys de no haver fet una política de personal correcta i que s'expressa en aquests moments en aquest malestar i amb una situació de, per una banda, fragmentació, efectivament, del que és la situació laboral a la sanitat catalana, amb un incompliment que l'anterior Govern va fer del que deia..., del que diu, no del que deia, sinó del que diu la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que s'havia d'anar a una homologació del personal de la XHUP amb el de l'ICS –diguem-ho així, popularment–, i no s'ha fet en absolut. Existeixen diferents convenis, existeixen diferents situacions professionals, i a això s'ha afegit una major pressió assistencial que deriva del fet que les necessitats en els centres sanitaris han evolucionat molt de pressa, i no es pot, en dos anys, donar solució, total solució, al que s'ha anat acumulant durant molts i molts anys.

I, d'alguna manera, a mi se m'ha fet la imatge, una mica, com la de l'olla a pressió, que al final, després d'estona i estona i estona, anys, anys, anys d'anar acumulant pressió, arriba un moment que el vapor ha d'explotar per algun lloc. I explota en quin moment? En el

moment que es fan coses precisament, en el moment en què precisament s'expressen els conflictes i s'expressen els diferents interessos i les diferents maneres de veure la situació, perquè des de la conselleria s'estan fent, justament, s'estan posant els instruments per poder solucionar aquesta situació.

Es diu en la Moció que es redacti i aprovi un pla de recursos humans. Bé, això, el Govern ho està fent, i està previst que l'any 2006 estigui redactat aquest pla de recursos humans, i s'està treballant amb els col·legis, les associacions professionals, els sindicats i les patronals. I en aquest moment també el mateix Govern aplica com a full de ruta el que són els objectius bàsics, els principis bàsics d'aquest pla.

Per altra banda, la mateixa mesa social, el conveni de la XHUP, la mesa sectorial de l'Institut Català de la Salut, tenen unes dinàmiques pròpies, que en alguns casos el Govern pot impulsar l'acord, la negociació, però evidentment els acords han de ser entre les diferents parts: la patronal i els representants dels treballadors.

En tot cas, vostè demana també que es creï una comissió tècnica per avançar, diu, en la concreció de conclusions consensuades per desplegar el llibre blanc de les professions sanitàries. Aquesta comissió tècnica existeix. No hi són els grups parlamentaris, això és veritat. Però de veritat que milloraria...?, és a dir, què s'hi afegiria si hi fossin els grups parlamentaris? Deixem que treballi, i nosaltres confiem que precisament perquè s'estan posant aquests instruments, perquè la conselleria s'ha implicat molt en el que és poder facilitar els acords i la negociació, nosaltres confiem que en els propers dies, en les properes hores, fins i tot, puguin solucionar-se els principals problemes, els principals punts de discrepància que en aquests moments existeixen.

Per tant, ja he anunciat el vot en contra d'aquesta Moció, perquè allò que demana s'està fent, quan aquell qui ho demana prové d'un govern que mai havien enfocat les qüestions d'aquesta manera.

El president

Cridem a votació. (*El Sr. Sancho i Serena demana per parlar.*) Senyor Sancho, per quin motiu?

El Sr. Sancho i Serena

Per contradiccions i al·lusions a la meua anterior...

El president

Té un minut.

El Sr. Sancho i Serena

Bé, senzillament –als tres grups, perquè han anat pel mateix camí–, amb referència al Govern anterior, evidentment que teníem la nostra planificació, i evidentment que fèiem coses, i evidentment que les hauríem fet i s'hauria demostrat en aquesta legislatura. El que quedarà en el dubte és el que hauríem fet o no hauríem fet perquè governen vostès. El que sí que sé és que no hauríem fet algunes coses: no hauríem promès plans de

xoc per a no complir-los; no hauríem creat expectatives que no podíem fer, i sobretot, per exemple, cap dels tres consellers nostres hauria estat dos dies a Madrid mentre que aquí hi havia una vaga, perquè també hi ha un problema de sensibilitat, i no hauríem primat l'aspecte gerencial sobre l'aspecte clínic, per exemple. Simplement en aquestes coses seria diferent aquesta qüestió.

Gràcies.

(La Sra. Valls i Llobet demana per parlar.)

El president

Senyora Valls, té un minut.

La Sra. Valls i Llobet

Re, només, simplement dir-li que els plans de xoc s'han fet, que s'hi han incorporat més metges i que no és cert que es facin passar dies a Madrid; si de cas, algunes hores i prou, quan hi havia un moment en què s'estava també discutint l'Estatut. Per tant, no exagerem en aquest nivell, que no és cert.

I les altres coses s'han complet. I jo li vaticino que tindrà sorpreses.

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 49 vots a favor i 67 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica de Catalunya (tram. 302-00174/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la contaminació atmosfèrica de Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Bé, aquesta és una moció que ve després d'una interpellació feta a l'honorable senyor Salvador Milà, que a partir de demà ja no serà conseller de Medi Ambient, i per tant el que volia fer en començar aquesta interpellació, aquesta defensa de la Moció, és retre el meu personal homenatge i agraïment a la feina del senyor Milà i al treball que hi ha dedicat, perquè tinc el ple convenciment que es tracta d'un excel·lent servidor públic i d'una persona treballadora i honesta que ha servit aquest país al llarg del temps en què ha exercit aquest càrrec. A mi no em fa re de dir això; al contrari, ho dic molt content.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Dit això, volia explicar que el sentit d'aquesta interpellació i el sentit de la Moció que plantejem avui, aquí, és respondre a una problemàtica greu que té el nostre país, que no sembla que vagi en disminució, sinó que al revés, si no fem coses, si no ens imposen a la lògica espontània de les coses i si no fem una certa intervenció des dels poders públics i prenem decisions, doncs no sembla que millorin, sinó més aviat al contrari, que vagin empitjorant.

De fet, la mobilitat és un símptoma de com la gent utilitza el territori que prèviament s'ha planificat. Nosaltres creiem que no planificar el territori durant molts anys ens porta a un símptoma d'una mobilitat que genera un problema cada vegada més greu, que és el de la contaminació atmosfèrica. I que, tot i que aquest era un tema que era molt present i molt vigent, hi havia molta consciència fa molts anys, en els moments de la indústria més pesada, que teníem una indústria més densa i més pesada, i que, per tant, els focus emissors de contaminació eren puntuals i, per tant, fàcilment identificables pels ciutadans, resulta que ara, molts anys després, quan molta d'aquesta indústria s'ha desplaçat a d'altres països, tornem a tenir nivells de contaminació atmosfèrica molt alts i no en som tan conscients perquè els focus no són puntuals, sinó que els focus estan molt estesos, són petits i són el cotxe de tots i cadascun de nosaltres.

Per tant, davant d'aquesta situació que ja hem vist que en quaranta municipis supera els límits establerts per la Unió Europea una pila de vegades a l'any, amb casos realment preocupants –en cap cas tampoc hem de fer alarmisme, ho vam dir en la interpellació–, en cap cas superant els nivells d'alarma que estableix la Unió Europea, però sí superant els límits que es preveuen establir com a límits màxims a partir del 2010, una pila de vegades, en uns quants municipis de Catalunya –quaranta-quatre municipis, concretament–, propers tots ells a l'àrea metropolitana de Barcelona –significar el cas segurament de Montcada i Reixac, o per exemple de Sabadell, o per exemple dels districtes de Gràcia, l'Eixample i de Sants de Barcelona–, doncs creiem que és important que portem aquest debat al Parlament.

I per això fem una moció, que en els tres primers punts és molt senzilla, diu: «Escolti, allò que s'ha de fer, que diu la Llei que s'ha de fer, i que no tindria per què venir al Parlament, perquè és un simple decret, però que té molta transcendència i és molt important, portem-ho al Parlament i debatem-ho.» I en els punts 4 i 5 de la Moció, a més a més introduïm elements de contingut sobre com s'ha de fer això que la Llei diu que s'ha de fer.

I com s'ha de fer? Home, doncs s'han de tenir en compte diverses coses. I s'ha de tenir en compte i estudiar sense complexos i tenir el debat que d'altres països i altres ciutats del nostre continent ja han tingut, sobre, per exemple, els límits de velocitat permesos. Suïssa, amb l'aire que respiren a Suïssa, es plantegen ja, en moltes èpoques de l'any, en molts llocs, límits de velocitat que aquí ens resultarien sorprenents i que possiblement ara mateix per demà no estem preparats per aplicar-los, però que si Suïssa ho està fent, alguna cosa vol dir. Quan París està dient: «Home, determinats vehicles amb un sol ocupant no té sentit que estiguin al

centre de les ciutats.» I Londres, també ho està fent. Per tant, aquest debat, l'hem de portar.

Hem de portar el debat de quins vehicles poden estar i quins no. Hem de portar el debat si la fiscalitat que afavoreix la renovació del parc mòbil ha de tenir en compte els factors ambientals o no; és dir, si quan l'Estat m'ajuda que canviï de cotxe, l'Estat també m'ha de dir: «Escolti, vostè que canvia de cotxe, aprofiti per contaminar menys.» Home, entenem que això és un debat que s'ha de tenir, que s'ha de portar al Parlament, i l'únic objectiu d'aquesta Moció era portar aquest debat al Parlament. L'impuls dels biodièls –tenim un marc del Pla de l'energia i altres marcs per debatre, però també, quan parlem de contaminació atmosfèrica, és un element més a tenir present–, l'impuls generalitzat de tenir filtres és un altre debat que s'ha de tenir; ens consta que ja hi ha voluntat per part del Govern de treballar amb flotes senceres de vehicles, per exemple, en el sector del transport, on, amb petites accions puntuals pots intervenir sobre dos mil, tres mil vehicles, però podríem plantejar també, amb flotes més àmplies, l'impuls i tenir-hi filtres...

El vicepresident primer

Senyor Amorós...

El Sr. Amorós i March

Sí, acabo de seguida.

El vicepresident primer

Gràcies.

El Sr. Amorós i March

O, per exemple, la flota de taxis, que sabem que actualment circulen per la ciutat un 40, 45, 50 per cent del seu temps buits i que tenim mesures conegudes i practica- des en altres ciutats europees, que podríem aconseguir que no tinguéssim tants milers de taxis circulant buits per la ciutat, cosa que redundaria en benefici de tots els ciutadans amb la reducció de contaminació, però també en benefici del mateix sector del taxi que demana aquestes coses. Per tant, quan un sector et demana millores ambientals, que normalment la gent se'n queixa, dius: «Home, aprofitem-ho. Portem aquest debat al Parlament.» Aquest era l'objectiu de la Moció. Objectiu que va ser comprès, compartit i pactat amb el conseller Milà, i que, per tant, demano a tots vostès que hi votin a favor.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Amorós. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per fixar el posicionament del Grup de Convergència i Unió sobre aquesta Moció, certament –i ho haig de fer amb aquestes paraules– des d'una certa perplexitat. Perplexitat, perquè creiem que una moció no

és el camí. Ara no entrarem en el debat del tema de fons, sobre la contaminació atmosfèrica, que en podríem parlar, i molt, però ens ha sorprès per l'ús de la interpellació i precisament de la Moció, que, com deia el ponent ara mateix d'Esquerra Republicana, el que pretén és això, que se'ls informi.

(El president es reincorpora al seu lloc).

La primera pregunta que ens ve al cap és: que no es parlen, vostès? La primera pregunta que ens ve al cap és: escolti, per què han de demanar, a través d'una moció, vostès que donen suport al Govern, que els informi quan fa un decret? Que no anirà a la Comissió del Govern Local, aquest Decret? Que no tenen altres mecanismes parlamentaris, com la pregunta oral en el Ple, o les preguntes en comissió, o les sollicituds de compareixença, o demanar la informació? I això també ho vull dir des d'aquesta tribuna, en reconeixement explícit i exprés al conseller Milà: mai ha negat cap informació en aquesta cambra. I el diputat que els parla li ha fet centenars i milers de preguntes; de preguntes i sollicituds d'informació. I sempre les hi ha donat. Escolti, tan senzill com això.

Per què hem de votar una moció demanant informació sobre un decret que anirà a la Comissió de Govern Local, que anirà al Consell Tècnic, que tindrà un tràmit d'audiència i que suposo que, a més a més, vostès, com a fidels seguidors del pacte del Tinell, deuen tenir alguna mena de mecanisme de coordinació entre vostès mateixos. Per tant, perplexitat des d'aquest punt de vista.

No entrem en el fons de la Moció, però per què fem una moció en què diem que el Govern informi de com està fent un decret, que ens informi de què està parlant amb el Ministeri corresponent, en aquest cas a Madrid, que està, en aquest cas, en mans d'un altre dels socis del tripartit, i que ens informi sobre quins contaminants preveu controlar; aquesta és la primera part de la Moció. En tenen a dotzenes, de mecanismes, diferents del de la Moció. Jo crec que no és un procediment que toqui. I per aquesta qüestió formal, nosaltres ens absten- drem. No hi votarem en contra, per la senzilla raó que aquest, certament, és un tema important, però que de mecanismes de participació n'hi han a alçada d'un campanar. I em sembla absolutament insòlit que utilit- zem una moció des d'aquest Parlament i que instem el Govern que ens doni informació sobre un decret, quan hi ha establertes dotzenes de mecanismes al respecte i que, a més a més –ho torno a dir–, el Govern ja els compleix. Per tant, l'única pregunta lògica que ens ve al cap és: «Escolti, que no es parlen? Quin problema tenen? Per què li havien de fer això al conseller Milà? O, per què ens la segueixen presentant? No donen ni els cent dies al nou conseller de Medi Ambient que vindrà, el senyor Baltasar?».

Per aquesta raó, i també per aquesta qüestió, si vostès volen, de respecte... Escoltin, deixem-lo aterrar, donem-li els cent dies i ja mirarem a veure com podem anar-lo acompanyant en la feina de fer aquest Decret. Per aquesta raó ens absten- drem.

I la segona raó és per la segona part de la Moció, per- què en aquest cas, alguns dels aspectes no els compar- tiríem. Vostè ho ha dit molt elegantment: nosaltres no

estem per prohibir els quatre per quatre a la ciutat de Barcelona. En canvi, aquí, d'alguna manera, s'insinua. Aquesta és una opció que tenen lliure, però també agrairíem que es diguessin les coses explícites i pel seu nom. Si estem parlant d'això, de delimitar determinats vehicles, doncs diguem-ho. Però diguem les coses pel seu nom i diguem-les molt clarament.

En qualsevol cas, si volen que tinguem aquest debat, de mecanismes en tenim a dotzenes. Per què no fem una sol·licitud de compareixença, un cop el nou conseller s'hagi situat –i aquesta és una conselleria, i tots ho sabem, prou complexa? Donem-li temps i, quan s'hagi situat, ja li demanarem que comparegui i ens expliqui a veure què pensa fer amb el tema de la contaminació atmosfèrica. Amb el benentès que –i les he intentat llistar– els parlamentaris tenen la possibilitat de fer preguntes per escrit, orals en ple, orals en comissió, sol·licituds d'informació al govern, compareixença en comissió. Altres mecanismes que haurà de seguir inexorablement aquest Decret són, per exemple, la tramitació a la Comissió de Govern Local, un tràmit d'informació pública, d'audiència, al Consell Tècnic... I, al marge d'això, deuen tenir –i m'imagino i ho descobrijo amb una certa sorpresa que no– alguna mena de mecanisme de pacte del Tinell que els deu fer coordinar entre vostès mateixos, perquè no entenem per què hem de fer una moció demanant a un conseller que doni una informació en el Ple que està obligat a donar per cinquanta mil camins diferents i que vostès hi tenen un accés perfectament vàlid.

Per aquesta raó, i respectant el tema de fons, que és complex, en qualsevol cas, el nostre vot serà el de l'abstenció en aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Jordi Terrades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant. Suposo que l'exconseller Espadaler, de Medi Ambient, té una certa perplexitat que això es produeixi o aquest debat s'hagi produït en el plenari del Parlament, segurament perquè no estava acostumat que els problemes també... Aquest, que és un problema, i molt important, del país, doncs no estava acostumat que es tractessin en seu parlamentària en el Ple.

El Govern està, com vostè sap perfectament, arbitràriament les mesures, estudiant les mesures per tal d'aplicar solucions en els problemes de contaminació atmosfèrica que pateixen diversos municipis de la regió metropolitana. Ho deia el diputat Amorós: cal imposar-se a la lògica espontània dels fets en aquest tema també. Sabem per què? Doncs perquè la contaminació atmosfèrica s'ha revelat com un dels detonadors més importants dels accidents cardiovasculars de la població. En diversos estudis científics, ja s'ha vist que no calen episodis, o s'ha demostrat que no calen episodis de contaminació extrema per causar danys a la salut dels ciutadans,

sinó que es poden produir amb nivells de contaminació que acceptem com a normals. Probablement encara s'ha d'acabar d'avaluar l'impacte de les emissions contaminants sobre la salut dels humans, falta encara completar el trencaclosques en aquest sentit, però cal anar ajuntant les peces per entendre millor quina és la relació de la contaminació atmosfèrica sobre la salut de les persones.

La imatge que emergeix és que, com més gran és la contaminació, més gran és el risc. I cal que no avancem, en el sentit que cal... Igual que hem fet amb altres tipus d'activitats que també afecten la salut de les persones per tal de rebaixar els nivells, en aquest sentit, des del punt de vista de la contaminació atmosfèrica, també cal buscar i trobar entre tots aquells nivells que considerem acceptables, eh?, de contaminació atmosfèrica per tal que tots plegats prenguem mesura i consciència d'aquest problema.

Jo crec que el Govern de Catalunya ha pres consciència d'aquest problema, un problema que pot esdevenir greu, que va en la bona direcció, que ho ha abordat, que està preparant un decret per tal de regular les emissions de contaminació atmosfèrica. És un debat que s'ha de produir segurament amb tota la serenitat que calgui, però amb l'objectiu d'aplicar polítiques que siguin polítiques reals i assumibles pel conjunt de la societat.

Per tant, des d'aquest punt de vista, salutar la petició d'informació i evidentment donarem suport a la Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana.

El president

Senyor Santiago Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, dues referències prèvies abans de la defensa de la posició del nostre Grup respecte d'aquesta Moció sobre la qualitat atmosfèrica. Primer manifestar la discrepància amb l'expressió del senyor Amorós respecte del conseller Milà. Per descomptat, tots els nostres millors desitjos al personal, però no podem compartir el diagnòstic que ha fet de la seva tasca com a conseller. I em dona la impressió –em dona la impressió– que no devem ser els únics, perquè sinó segurament avui no estariem parlant del seu cessament.

Una segona qüestió. Amb referència al que ha dit el representant de Convergència i Unió, hi estem plenament d'acord. Una moció demanant que el Govern vingui a informar al Parlament, doncs, segurament no sembla l'eina més apropiada. I estem absolutament d'acord que hi han molts altres mecanismes que s'haurien pogut utilitzar.

Però, en qualsevol cas, miri, no volem deixar de desaprofitar l'ocasió per dir: «Escolti'm, sí, ja ens va bé que el Govern vingui a informar al Parlament d'aquesta matèria; de qualsevol altra, també d'aquesta.» I quan els dic de qualsevol altra els vinc a dir: «Escoltin, quan l'oposició demanem que votin una moció o que votin una sol·licitud de compareixença del Govern perquè vingui a informar al Parlament, tinguin la mateixa con-

sideració que nosaltres tindrem amb vostès i, si us plau, donin suport a les nostres propostes en aquest sentit.»

Dit això, i entrant breument en el contingut no de la Moció, perquè respecte de les mesures concretes que conté la Moció hem de dir que tampoc no hi estem plenament d'acord, però, es diu que s'informi el Parlament i que s'estudiïn determinades mesures, la qual cosa ja ens sembla adequada. Una altra cosa serà que discutim si l'aplicació d'aquelles mesures que vostès acabaran proposant, o el Govern que hi hagi en aquell moment acabi proposant o no, són les més adequades o no. I segurament aquí hi hauran punts de discrepància.

Però permetin-me esmentar un aspecte que considerem important. I el senyor Amorós en feia referència a la seva interpellació. És a dir, sabem en quines zones hi han uns determinats nivells de contaminació, i és important saber d'on prové aquesta contaminació, i el diagnòstic a què s'arriba és que hi ha un problema en el transport fonamentalment, i es porta a l'àmbit de la mobilitat privada, i s'estudien solucions en l'àmbit de la mobilitat privada. Però creiem que les solucions poden anar molt més enllà, doncs, com per exemple una bona xarxa d'infraestructures de transport públic que pugui significar una alternativa vàlida a la mobilitat privada. Per tant, no només mesures restrictives contra la mobilitat privada, no mesures restrictives sinó mesures incentivadores d'altres comportaments, diguem-ne, més sostenibles.

Hi ha un altre aspecte. En aquest sentit, també, permeti'm dir-li que, bé, les campanyes de renovació del parc automobilístic no estan fetes perquè sí; tenen fonamentalment tres motius, i això fa que nosaltres ens posicionem de forma favorable, com no podia ser d'una altra manera. Tenen tres aspectes, importants tots ells, i un és precisament l'ambiental. Els vehicles nous contaminen menys que els vehicles antics. Sí, és així —és així—, primer, perquè la tecnologia evoluciona i, segon, perquè els desajustos que hi poden haver en els motors dels vehicles antics, evidentment això no es produeix en els vehicles nous, que surten perfectament ajustats. Però a més a més hi han altres dos factors: un, el de la seguretat vial i, l'altre, el de l'impuls de la indústria automobilística.

I un últim element que voldria fer-hi referència, que no se'n parla a la Moció, que se'n va parlar en la interpellació, que el senyor Amorós fins i tot va esmentar, perquè ho diu la Llei de mesures per la qualitat ambiental, és una hipotètica suspensió de llicències d'activitats. Home, escoltin, quan hem detectat que el problema de la contaminació que s'està mesurant en aquest moment és un problema de mobilitat i que diem: «Escoltin, des del punt de vista industrial està molt localitzat.» Nosaltres no som partidaris de permetre que les indústries facin el que vulguin i contaminin el que vulguin, no. Al contrari, si som coneixedors que hi ha una indústria que contamina, entre tots plegats ajudem-la que redueixi aquells nivells de contaminació, que redueixi aquells nivells d'emissió. Però no fem pagar justos per pecadors i no impliquem el conjunt del teixit industrial respecte d'aquesta problemàtica.

I dit sigui de passada, tot i que no té relació directa, aprofito el moment també per posicionar el nostre Grup

de forma favorable i de forma..., o sigui, d'acord amb aquells que darrerament ja estan aixecant la veu per tal de modificar la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental, que està tenint un impacte molt important i que pot tenir un impacte molt important sobre el teixit industrial de Catalunya. No significa això que haguem de donar suport a alguna esmena que s'ha presentat en alguna llei, senyor Espadaler, sinó que significa que estem d'acord que hi ha d'haver una modificació d'aquesta Llei.

Res més, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

La senyora Bet Font, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. En primer lloc, em vull sumar a les paraules del senyor Oriol Amorós, d'agraïment a la tasca portada a terme pel conseller Milà, perquè em sembla que ha quedat prou clar que ell i el seu equip han treballat amb una total dedicació i encert per la millora del medi ambient al nostre país. I especialment en el tema que avui ens ocupa, jo crec que ha sigut un dels elements en els quals han dedicat molts esforços perquè, doncs, com nosaltres, com els diputats que avui han intervingut, doncs des de la conselleria em sembla que són molt conscients que precisament és un dels reptes ambientals més importants que tenim en aquests moments al país.

Els reptes que el senyor Oriol Amorós i Esquerra Republicana posaven sobre la taula, doncs, és evident que, tal com ja va dir el conseller en el darrer Ple, doncs són coneguts per la conselleria, s'hi està treballant des de fa temps, però això no vol dir que no quedi molt camí per recórrer. I precisament les paraules del senyor Amorós anaven —i dels altres diputats— per aquesta línia. I també des del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa tenim un especial interès que s'hi vagi avançant.

Tot i així, tot i que ja s'hi vagi avançant i que ja més o menys anem veient quin és el camí, ens sembla que no està gens malament que aquest debat, aquest tema arribi al Parlament de Catalunya, tant en forma del debat que hem tingut en el transcurs de la interpellació i de la Moció subsegüent, com el que vindrà en forma de resultats i d'informació com a conseqüència de la resolució que avui s'aprovarà.

I, per tant, nosaltres votarem favorablement la Moció. No creiem que en un tema com aquest, en què està claríssim que hi haurà una continuïtat entre la gestió de l'anterior conseller i del que vindrà a partir d'ara, que en un tema com aquest haguem de demanar els cent dies de gràcia, o no sé com se'n diu, perquè em sembla que és evident que el compromís que avui assumim els grups parlamentaris i en el qual el Govern està d'acord, doncs, és totalment viable, totalment factible.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre la contaminació atmosfèrica de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat aprovada per 79 vots a favor i 34 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i quatre minuts.